

**İSA
KADERİM Mİ?**

Wilhelm Busch

ISBN: 975 7920-49-5

Wilhelm Bush – Jesus unser Schicksal
Aussaat Verlag
Neukirchen – Vluyn

Türkçe Çeviri: Sevgi Yayınları

Ekim 2004 – İZMİR

Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları

Sevgi Yayınları'na aittir.

Sevgi Yayınları

P.K. 4

35221

Alsancak – İZMİR

e-mail: sevgiyayinlari@süperonline.com

Dizgi: Sevgi Yayınları

Baskı: Etki Matbaacılık Yayıncılık Ltd.Şti.

Mürselpaşa Cad. 1266 Sok. No:4/A Basmane İZMİR

İÇİNDEKİLER

Neden İsa'ya ihtiyacım var?.....	5
Niçin Yaşıyorum.....	26
Zamanım Yok!.....	43
Dikkat Ölüm Tehlikesi!.....	63
Ne Yapmanız Gerekir?.....	83
Tanrı Bu Gibi Şeylere Nasıl İzin Verebilir?.....	102
Sevme Hakkımız.....	127
Tanrıyla Konuşabilir miyiz?.....	145
İnanamıyorum!.....	158
Eğer Hatalarımız ve Eksiklerimizin Ağırlığı Bizi Bastırırsa Hayatı Nasıl Yaşaya biliriz?.....	172
Sinirime Dokunuyorsun!.....	185
Her Şey Değişmek Zorunda Ama Nasıl?.....	199
Bana Göre Değil!.....	211
Dini Konularda Her Hangi Bir Kesinlik mi?.....	219
Din Şahsi Bir Olay mı?.....	230
Son Ne Zaman Gelecek?.....	237
Tanrı İle Yürümenin Yararı Nedir?.....	246

Neden İsa'ya ihtiyacım var?

Tanrı, evet; ancak neden İsa?

Ben yaşlı bir pastörüm. Bütün hayatımı büyük şehirlerde geçirdim. Yıldan yıla aynı sorunlar ortaya çıkmaya devam etti. "Tanrı niçin buna izin verebildi?" gibi kalpten gelen sorular mevcut olmakla birlikte örneğin Kayin ve Habil kardeşiler Kayin Habil'i öldürdü. "Kayin'in karısı nereden geldi?" gibilerden sert sorular da mevcuttu; ancak insanların bana en fazla yöneltmiş oldukları soru şuydu "pastör, siz her zaman İsa'dan bahsediyorsunuz. Siz bir fanatiksınız. Önemli olan hangi dine mensup olduğumuz değil. Görünmeyen ve göklerde olana saygı duymaktır.

Bu gayet anlaşılır değil mi? Aynı benim gibi Frankfurtlu olan ünlü Hemşerim Göthe de benzer şeyler söylemişti, şöyle ki "Duygular her şeydir ancak isim sadece gürültü ve dumandır...", "İster Allah'tan, ister Buda'dan, ister kismetten ister şeffekten, isterse "Olağanüstü yaratıktan" söz etmiş olmamızın hiçbir şekilde önemi yoktur. Önemli olan bir şeye inanmış olmamızdır. Fanatiklik inancınızı belirtme isteğidir. İnsanların çoğunluğunun düşündüğü bu değil mi?

Bir zamanlar yaşlı bir hakanın bana söylediği "pastör sizin İsa hakkındaki konuşmalarınızdan sıkılıyor; İsa Babamın evinde kalacak çok yer var? Orada herkese yeteri kadar yer var! dememiş miydi? Değerli dostlarım bu büyük bir hilekarlıktır.

Zamanın birinde Berlin'de Tempelhofer Feld Havaalanındaydım. Uçağa binmeden önce pasaport kontrolünden geçmek zorundaydık. Hemen önümde koltuğunun altında büyük bir battaniye bulunan vücut yapısı çok büyük iri yarı bir adam vardı. Pasaportunu gümrük memuruna gösterdi. "bir dakika" dedi gümrük memuru. "Pasaportunuzun süresi geçmiş!" adam "haydi fazla üstünde durma" dedi ve devam etti "önemli olan pasaport sahibi olmaktır". Gümrük memuru "işte hatalı tarafınız burası" dedi, ve "önemli olan geçerli bir pasaport sahibi olmaktır" diye bitirdi.

Bu gerçeği yansıtmaktadır. İnanış gerçeği - eski bir şeye inanışın gerçeği- sonucu getiren şey değildir. Çünkü herkes kendi yolunda bir şeye inanır. Ertesi gün birisi bana dedi ki "bir kilo dana etinden iyi bir çorba yapılabileceğine inanırım". İşte bir şeye inanmak budur; Önemli olan böyle bir inanç sahibi olmak değil, karanlığa düştüğünüzde inançsızlık ile ve ölümle karşı karşıya kaldığınız takdirde yaşamınızı sürdürmenizi sağlayan inançtır. Ölüm inanç gerçeğinin iyi bir deneyidir. Sizinki bu deneye dayanır mı?

Bu durumda sadece bir tek doğru inanç vardır. O inanç ki bizim doğru bir şekilde yaşamamızı ve doğru bir şekilde ölmemizi sağlar. Bu Tanrının oğlu Rabbimiz İsa'ya inancımızdır. İsa'nın şunu

söylediği bir gerçektir "Kapı Ben'im. Bir kimse benim aracılığımı içeri girerse kurtulur. İsa kapıdır. İnsanların bunu duymak istemediğini çok iyi biliyorum. Onlar Tanrı ile saatlerce, İsa'nın ne olabilmesi konusunda tartışmak isterler. Ancak İsa bir tartışma konusu olamaz.

Tekrar söylüyorum: Sadece Tanrının oğlu İsa Mesih'e olan inanç aracılığıyla kurtulur ve mutlu oluruz. Aynı zamanda bu inancımızla yaşayıp ölebiliriz.

Bir gün Essen şehrinde dolaşırken bunun bazı insanlara ne kadar gülünç görüldüğünü keşfettim. Büyük olasılıkla madenci olan iki adamla karışlaştım, kaldırımda duruyorlardı. Birisi beni selamladı "Merhaba pastör "; yanına yaklaştığımda sordum "Beni tanıyor musun?"; Gülmeye başladı ve arkadaşına dönüp "Bu pastör Busch! Dedi, iyi bir arkadaş". Ona teşekkür ettim. "Evet güzel bir arkadaş" diye tekrarladı "ancak biraz çılgındır". Bir parça kızdım ve ona yüksek sesle "Ne? Çılgın mı? Böyle bir şeyi nasıl söylersin?" dedim. Ancak o şunu söyledi "pastör Busch, iyi bir arkadaş ama İsa'dan bahsetmeden duramaz". Biraz sevindim ve dedim ki "Arkadaşım, ben çılgın değilim" ve devam ettim "Bundan yüz sene sonra sonsuzluğa varmış olacaksınız. Orada önemli olan yegane şey İsa'yı tanıyıp tanımadığınız olacaktır; Bu cennete veya cehenneme gideceğini belirleyen şey olacaktır; Söyle bakalım İsa'yı tanıyor musun?". Gülerek diğer madenciye döndü ve "Gördün mü, hala aynı şekilde devam ediyor" dedi.

Ve bu yapmayı istediğim yegane şeydir. İncil'de atlama tahtası gibi kullanılan bir söz vardır.

Şöyle der: “Tanrının oğluna inanan kişinin bir yaş-samı vardır. “Pazar ayınında İsa hakkında bir şey-ler öğrenmiş olabilirsin, ancak bu ona inandığın anlamına gelmez”. Tanrının oğluna inanan kişi –dikkatle dinleyin- yaşam sahibidir –bugünden baş-lar ve sonsuza kadar devam eder. “Tanrının oğluna inananın kişinin yaşamı yoktur”. Bu tanrının sözüdür. Eski bir sözünde söylediği gibi “Eldeki bir kuş çalılıkta olandan iki misli değerlidir”. Şim-di, -kendi ilgi alanınıza göre- sizi İsa’yı kabul etme-ye ikna etmek ve hayatınızı onun ellerine teslim etmek isterim. Çünkü onsuz hayat gerçekten kırık bir hayat olacaktır.

Peki, niçin sadece İsa’dan bahsediyoruz? Ni-çin onun inancı yegane gerçek inançtır? Daha şah-si davranmam gerekebilir mi? Size niçin İsa’ya ihti-yaç duyduğumu ve ona niçin inandığımı söyleye-yim.

1. İsa bizlere Tanrıyı gösterir

Birisi bana “Tanrıya inanıyorum ancak İsa’ya neden ihtiyaç duyayım ki dese” cevabım “bu çok saçma” olacaktır. Tanrı saklı bir Tanrıdır. İsa olma-dan onun hakkında kesinlikle hiçbir şey öğren-e-meyiz.

İnsanlar kendi tanrısını oluşturabilir, emin olmak gerekirse, günde beş bardak fazla bira içme-diği sürece günah yazmayan “iyi efendi” vardır an-cak bu Tanrı değildir! Allah, Buda- bunlar sadece arzularımızın yansımasıdır. Fakat Tanrı? İsa olma-dan onun hakkında hiçbir şey bilemezdik. Onu İsa öne sürer. Tanrı bizlere İsa’nın kişiliğinde gelmiştir.

Yoğun bir sis bulutu düşünün. Bunun arka-

sındaki Tanrıdır. İnsanlar onsuz yaşayamadığı şü-rece, onu araştırmaya mahkumdurlar; sisin içine nüfuz etmeye çalışırlar; farklı dinlerin yaptığı da budur. Bunlar sayesinde insanlar Tanrıyı bulmaya çalışırlar. Ancak hepsinde genel olarak bulunan şudur: hepsi sis içinde kaybolmuş ve Tanrıyı keş-fedememiştir.

Tanrı, saklı bir Tanrıdır. Peygamber Yeşaya bunu anlamıştı. “Sana ulaşamıyoruz. Lütfen gökle-ri yarıp aşağı yanımıza gelir misin?” diye haykı-rmasının nedeni buydu ve buradaki ilginç nokta şuydu: Tanrı bu haykırışı işitmiş ve sis tabakasını yarıp İsa kılığında yanımıza gelmişti. Melekler ko-rosu Beytlehem ovalarında “Bir kurtarıcı doğdu, bu Rab olan Mesih’tir. En yücelerde Tanrı’ya yücelik olsun” diye ilahi söylerken, Tanrı bize gelmişti. Ve şimdi İsa bize şunu söylemektedir: “Beni görmüş olan, Baba’yı görmüştür.” İsa olmasaydı Tanrı hak-kında hiçbir şey bilmeyecektim. O, Tanrı hakkında kesin bilgi alabildiğim tek kişidir. Her hangi bir kişi nasıl olur da “Ben İsa olmadan da olurum” demeye cesaret edebilir?

2. İsa Tanrının sevgisini açığa vurur

Bir süre önce bir gazeteci benimle röportaj yapmıştı. Bana niçin böyle toplantılar düzenleyip konuşmalar yapıyorsunuz dedi? “bunu yapıyorum çünkü insanların cehenneme gitmesinden korku-yorum” demiştim, “hadi canım sende” deyip gülüp geçti ve dedi ki “cehennem diye bir yer yoktur” bu-nun üzerine ona şunu söyledim “Göreceğiz, yüz yıl sonra sen mi yoksa Tanrının sözü mü doğru çıka-cak”. Ona şunu sordum “hiç Tanrıdan korktun

mu?" "Ne diyorsun dedi "İyi Tanrıdan hiç korkular mu?". "Dostum" dedim "neyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Eğer Tanrı hakkında doğru kavrama sahip olsaydın, hiçbir şeyin kutsal ve adil Tanrının günahlarımız hakkındaki kararından daha dehşetli olmadığını bilirdin". Hatalarını gözden geçirdiğini düşünüyör musun? Sen "iyi Tanrıdan" bahsediyorsun. Kutsal Kitap ise ondan daha farklı bir şekilde bahsediyor: "var olan Tanrının ellerine düşmek çok dehşet verici bir şeydir".

Hiç Tanrıdan korktun mu? Eğer korkmadın ise o durumda Tanrının kutsiyetinin akılcı gerçekliğini ve günahlarının dehşetli gerçeğini henüz algılamamışsın demektir. Fakat eğer korktun ise "Tanrının huzuruna nasıl çıkarım?" diye sormakta gecikmeyeceksin. Çağımızın en büyük aymazlığı artık Tanrının dehşetinden korkmamışımızdır. Bir toplum var olan Tanrıyı ve onun dehşetinin günahlarının karşısında ciddiye almamaya başladığında bu bir şiddetli sertleşme belirtisidir.

Bir seferinde Profesör Karl Heim bana Çine yapmış olduğu bir seyahatten söz etmişti. Pekin'de bir dağın tepesinde yer alan ve "Göklerin sunağı" diye adlandırılan bir kurban etme mahalline götürülmüş. Rehberi "barışma gecesinde" yüz binlerce kişinin ellerinde fenerlerle dağa yürüdüğünü söylemiş. Daha sonra imparator tepeye tırmanacakmış – bu devrimden önce olmuş ve halkı için bir 'barışma kurbanı' sunacakmış. Profesör Heim şu görüşü öne sürdü "bu başka inanca sahip olanlar Tanrının öfkesinin ne olduğunu ve insanların onunla barışmak zorunda olduklarını biliyorlarmış".

Ve yetiştirilmiş Batılı gerektiğinde "iyi Tanrı"

hakkında konuşabileceğini ve Tanrının, insanlar mırıldanmaksızın sadaka verdiklerinde mutlu olacağını düşünmektedir! İşte yine Tanrıdan korkmamız gereken zaman budur. Çünkü hepimiz günahkarız. Yoksa Siz değil misiniz? Evet hepimiz.

Tanrıdan korkmamız gerektiğini yeniden öğrendiğimizde "Tanrının öfkesinden nasıl kaçabiliriz? Bunu bize kim sağlayabilir?" diyebileceğiz. İşte gözlerimizin açılacağı ve İsa'nın Tanrı sevgisini dağıttığını anlayacağımız zaman budur. "Tanrı bütün insanların kurtarılmasını ister". Ancak bizleri adaletsiz olarak kurtaramaz. Tanrı günaha karşı sessiz kalmaz. İşte bu nedendir ki oğlunu insanların kurtuluşu ve Tanrıyla barışmaları için göndermiştir.

Benimle Kudüs'e gelin. Şehrin dış çevresi bir tepeden ibarettir. Binlerce insan orada toplanır. Kalabalığın başlarının çok üzerinde üç tane çarmıh bulunmaktadır. Sol taraftaki çarmıh'taki insan, bizler gibi bir günahkardır. Aynı şekilde sağ taraftaki de öyledir. Ancak ortadaki Çarmıhta asılı olan insana bak. O var olan Tanrının oğlundan başkası değildir.

Hey, yaralandıktan sonra kurban edilmiş

Acı ve azapla aşağı doğru sarkmış.

Taç denilen dikenli teller başını nasıl da sarmış. O burada neden asılı? Buradaki çarmıh Tanrının sunağı ve İsa ise Tanrı'nın kurbanlık kuzusu. Dünyanın günahını boynuna alarak bizleri Tanrıyla barıştırdı.

Bilmeseniz bile, inkar etseniz dahi, İsa'yı tanıyınca kadar Tanrının öfkesi üzerinizde olacaktır.

tır. Sadece İsa'ya inanan kişi Tanrının barışına sahip olur. Esenliğe kavuşmamız için bütün cezayı o yükledi.

İzninizle bir açıklamada bulunayım. Birinci Dünya savaşında bir topçuydum. Toplarımızın her tarafında muhafazalar vardı. Bir gün kendimizi görünürde hiçbir piyadenin bulunmadığı bir kumda bulduk. Ve bu söz konusu günde hücumuna uğradık. Düşman hatlarından top muhafazalarına yağmur gibi mermi geliyordu, ancak muhafaza plakaları o kadar kalındı ki bizler emniyette idik. Ve o anda şunu düşündüm, "eğer elimi muhafazaların önüne uzatsaydım bir anda delik deşik olurdu. Orada kan kaybindan ölürdüm. Ancak burada muhafazaların arkasında emniyettedim".

Bu bana sadece İsa'nın benim için ne anlama geldiğini gösterir. Biliyorum ki İsa olmaksızın Tanrının yargısı ile yok edilecektim. İsa olmaksızın ne yaparsam yapayım, gönül rahatlığı duymayacaktım. İsa olmaksızın müthiş azap çekmeden ölemezdim. İsa olmasaydı sonsuz lanete doğru yürüyüp gidecektim.

Ve sonsuz lanet hiç kuşkusuz mevcuttur. Bizler bekle ve İncil'de anlatılanların gerçek olduğunu gör.

Fakat İsa'nın çarmıhının arkasında bir sığınak bulursam eğer, bu zirhl koruma arkasında olduğum kadar emniyette olurum. Kesinlikle biliyorum ki o beni çıkarandır, o benim kurtarıcımdır. Evet İsa, Tanrının sevgisini açığa vurur.

Beni dikkatle dinle. Tanrı bütün insanların kurtarılmasını ister. İşte bu nedenledir ki Tanrı öğ-

lunu kurtarmak ve barıştırmak için göndermiştir. Bunu sizin içinde gerçekleştirmiştir. Bu barışı, bu kurtarılışı elde edene kadar hiç durma!

Neden İsa?

3. Hayatın en büyük dardını çözebilecek tek kişi İsa'dır.

Hayatın en büyük derdinin ne olduğunu biliyor musun? Bu yaşlı insanlar için mesane veya böbrek şikayetleri, veya genç insanlar için kız arkadaşları veya erkek arkadaşları gibi görünebilir. Ancak inan ki yaşamdaki yegane dert Tanrı huzurundaki suçumuzdur.

Yıllarca gençler arasında çalıştım. Ve daima onlara bu gerçeği anlamalarında yardımcı olmak amacıyla yeni açıklamalar getiren bir kişi oldum. Bu resimlerden birisini tekrar kullanmak istiyorum. Doğumdan itibaren boynumuzda ağır bir demir çember taşıdığımızı farz edin. Farz edin ki her günah işlediğimde bu çember üzerine bir halka kaynak edilsin. Saf olmayan bir fikrim var: bir halka eklenir. Anneme göre ben pisim: bir halka eklenir. Diğer insanlar hakkında kötü konuşurum: bir halka eklenir. Sanki Tanrı yokmuş gibi hiç dua etmeden bir gün geçiririm: yeni bir halka eklenir. Dürüst değilim, yalan söylerim: bir halka daha eklenir.

Arkamızda sürüklediğimiz zincirin-suçlarımızdan oluşan bu zincirin boyunu tahmin etmeye çalışın. Zincirin ucunu göremezsiniz, suçumuz her şeye rağmen gerçektir.

Ashında, vadasarı ve gittiğimiz her yere onu da sürükleriz. İnsanların niçin daha mutlu ve memnun olmadığını genellikle merak ederim. Hayat o kadar kötü gitmemektedir. Mutlu olmaları için her türlü sebep var gibi görünmektedir. Ancak mutlu değildirler. Ve olamazlar da çünkü günahlarından oluşan ağır zincirin altında eğilmişlerdir. Şimdi onları bundan hiç kimse kurtaramaz, ne bir pastör ne bir Rahip ne de bir melek. Sadece Tanrı "bir insan ektiğini biçer" diyerek onu kurtarabilir.

Ancak İsa var. O hayatın en büyük derdini çözebilecek yegane kişidir, çünkü o benim günahlarım için ölmüştür. Ölerək haksız olan bizleri haklı yapmıştır. İsa günahlarım için yalnız bırakılmıştır. Bizleri suç zincirimizden kurtarabilecek olmasının nedeni budur; ve sadece o bunu yapabilir. Deneyimlerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki, günahlarımızın affedildiğini bilmek gerçek kurtuluştur. İnsanın bunu yaşayabilmesi en büyük kurtuluştur. Ve bu sadece hayatlarımızı değil ölümlümüzü de değiştirebilir. Siz yaşlıca insanlar şunu anlarsınız: ölmek ve günahlardan arındırılmış olmayı bilmek bir şeydir; ve yaptığımız yanlışların bütün ağırlığı altında sonsuza gitmek bir başka şeydir. Bunu düşünmek bile dehşet vericidir. Bütün hayatları boyunca iyi olduklarını ve yaptıklarının doğru olduğunu iddia eden pek çok insan tanırım. Bunlar bir gün ölecekler ve sadece yaşam gemilerinin Tanrı ile buluşmak üzere sonsuzluk akımında sürüklenip gittiği görmek için son dost eli bırakmak zorunda kalacaktır. Beraberlerinde hiçbir şey götüremezler, ne şirin evlerini ne de banka hesaplarını. Günahları dışında hiçbir şeylerini. Tanrının huzuruna çıkmalarının yolu budur! Ne

kadar dehşet verici! Ancak bu insanlığın genelidir. Diyebilirsiniz ki "Bütün insanlar böyle ölecek; Hepsinin sonu budur". Dostlarım, böyle ölmenize gerek yok. İsa günahların affını sunmaktadır. Bu muhtemelen yaşayabileceğiniz en büyük kurtuluştur. Ve şimdi bu mümkündür.

Günahlarımın bağışlandığının ne demek olduğunu deneyimle öğrendiğimde on sekiz yaşındaydım. Zincirim kırıldı ve düşüp gitti. Ve sonra ilahide söylendiği gibi; Günahların bağışlandı./Bu hayatta kalmak için bir söz./Eziyet içindeki

Ruhum İsa adıyla yenilendi. Bu hayat sözlerini işitmeniz dileğimdir. Bugün İsa'ya yaklaşın. O sizi bekliyor. Ve ona deyin ki "hayatım büyük bir boşlukta ve çok günah işledim. Tövbe etmekten hep uzak durdum. Zaman zaman kendi kendime konuştum durdum. Şimdi bütün günahlarımı sana getiriyorum, Ve kanının günahlarımı arındıracağına inanmak istiyorum." Günahların bağışlanması çok güzel bir olay.

On yedinci yüz yılda İngiltere'de John Bunyan adında bir adam yaşamıştı. Bu adam inancı yüzünden uzun yıllar hapistede kalmıştı. Bazı şeyler asla değişmiyor. Dünyada Tanrının Sözünden sonra en sağlam yer hapishanedir. Bunyan hapishanedeki hücrelerinde muhteşem bir kitap yazmıştır; bu kitap -Cücenin İlerleyişi- bugün de ilgilendirilmektedir. Bu kitapta bir Hıristiyan'ın hayatını macera dolu bir seyahat ile kıyaslamıştır. Kitap şöyle başlar: Yıkım Şehrinde yaşamakta olan bir adam, aniden endişeye düşmüştü. Kendi kendine şöyle dedi "Yanlış olan nedir? Huzursuzum ve mutsuzum. Buradan uzaklaşmam gerekiyor." Düşünce-

sini karısı ile paylaşır, ancak karısı "sinirlerin çok gergin, iyi bir dinlenmeye ihtiyacın var" der. Ancak bu ona çok iyi gelmez. Endişesi devam eder. Ve bir gün kendisine şunu söyler "Böyle olmuyor, şehri ne pahasına olursa olsun terk etmem gerekiyor" ve çekip gider. İlk bir kaç adımdan sonra sırtında büyük bir ağırlık olduğunu fark eder. Ondan kurtulmaya çabalar ancak başaramaz. Acele ettikçe sırtındaki ağırlık artar. Yola çıkmadan önce bu ağırlığı çok hafif olarak hissetmiştir. Ve bu ona çok normal gelmiştir. Fakat Yıkım Şehrinden uzaklaştıkça yük gittikçe ağırlaşır. Sonunda adım atamaz hale gelir. Büyük çaba harcararak bir dağ yoluna tırmanmayı başarır. Daha sonra patikanın bir dönüşünde hemen önünde bir haç görür. Korkarak hacın dibine çöker, ona sarılarak gözlerini yukarı kaldırır. Aynı anda sırtındaki ağırlığın yuvarlanarak gürültüyle kuyuya düştüğünü hisseder.

Bu hikaye bir insanın İsa'nın haccına yaklaşırken neler yaşayabileceği hakkında çok güzel bir örnektir.

Gözlerim kaldırıp baktığımda Ruhsal olarak Tanrının kuzusunu görüyorum. Benim için Çarın kanını nasıl akattığını. Utanarak aklıma iki şey geliyor. Onun bana olan mucizevi sevgisi ve benim ise büyük günahlarım. Günahlarımın bağışlanması. Kurtarıcı benim için bedelini çarın kanıyla ödedi.

Kurtarıcı benim yerime acı çektiği için ben günahlarımdan arındırıldım. Benim günah zincirim çıkarıldı. Sırtımdaki yük çekti gitti. Gerçekten de İsa dışında hiç kimse böyle bir hediyeyi, günahlarımdan arındırılmayı sağlayamazdı.

Neden İsa? Ona niçin inandığının bir başka nedenini daha önünüze sermeliyim.

4. İsa iyi bir çobandır

Her hangi bir zamanda her bir kişi şiddetli yalnızlık hissedebilir ve hayat müthiş boş görünebilir. Ve o anda şunu düşünürüz: "hayatımda bir eksik var, ama nedir?". Size söyleyeyim. Sizler var olan kurtarıcıdan mahrumsunuz.

Size daha önce de söyledim; İsa haç üzerinde bizim günahlarımızı taşımak için öldü. Bu cezanın bize getirdiği onun üzerindeki huzurdur. O öldükten sonra, taştan oyulmuş bir mezara yerleştirildi. Ve daha sonra mezarın girişine ağır bir taş tabaka yerleştirildi. Ve kesinlikle emin olmak için Romalı Vali üzerine mühürünü koyarak onu beklemek üzere bir Romalı Askeri Birliği oraya yerleştirdi. Bu askerlerin arasında Galler'de, Almanya'da, Asya'da, Afrika'da savaşmış çok sert savaşçılar bulunduğu tahmin ediyorum. Ve muhtemelen de vücudu kötü bir şekilde yaralıydı. Üçüncü günün şafağında hepsi kollarında kalkanları, sağ ellerinde kılıçları ve başlarında miğferleri ile ayaktaydılar. Nöbette bulunan bir Romalı askere güven duyulmalıdır. Şimdi, İncil diyor ki: "Tanrımızın bir meleği taşın ardına geçti". Ve İsa mezardan çıktı. Bu sert savaşçıların taşıdıkları basiretsizlik çok dehşetli bir görünüydü. Birkaç saat sonra İsa fakir bir kızla karşılaştı. İncil der ki İsa daha önce bu kızın yedi günahını çıkarmıştı. O sabah, kız göz yaşları içindeydi. İsa ona göründü. Ancak kız korkmadı, tam aksine, Rabbimizi tanıdığı anda göz yaşları neşeye dönüştü ve haykırdı "Rabbim". Çok rahatlamıştı,

künkü biliyorduk ki İsa, iyi çoban yaşıyordu ve onun yanındaydı.

Görürsünüz. Sadece bu çok haklı nedenlerdir ki, ben dahi İsa'nın benimle birlikte olduğuna çok eminim. Benim elimden tutacak birine ihtiyacım var. Hayat beni derin suların dibine çekti. İsa'ya inancımın dolayısıyla Naziler tarafından hapse atıldım. O zamanlarda şunu düşünürdüm, "bir adım daha ve deliliğin karanlığında batacaksın -ve oradan asla kaçamayacaksın. Ancak İsa yanıma geldi ve her şey yoluna girdi. Buna tanıklık edebilirim. Bütün bir cehennem yok olup gittiğini gördüğümde hapishanede bir gece daha geçirdim. Toplama kamplarına gönderilecek olan mahkumların gelişini gördüm. Bu insanların hiçbir umudu kalmamıştı. Aralarında suçlular olmakla birlikte masumlar da vardı- Yahudiler. Söz konusu olan o gece ki bir Cumartesi idi, kalpleri umutsuzlukla doluydu. Aniden hepsi birden avazı çıkıncaya kadar haykırmaya başladılar. Bu sahneyi hayal etmemiz mümkün değil. Bütün bir bina haykıran ve hücrelerinin duvarlarına ve kaplarına vuran insanların doluydu. Muhafızlar ateş etmeye ve daha sonra hücrelere koşup sağlı sollu bağlamaya başladılar. Hücrede otururken kendi kendime şunu söyledim: "herhalde cehennem bunun gibi bir şeydir". Böyle bir manzarayı izah etmek gerçekten çok güç. Ancak o anda aklıma şu düşünce geldi "İsa, eminim ki buradadır". İnanın bana ben bu size anlattıklarımın hepsini yaşadım. Hapishanedeki hücrede kendi kendime yavaşça, çok yavaşça fısıldadım "İsa, İsa, İsa". Ve üç dakika içerisinde sükunet geri geldi.

Anlıyor musunuz? Ona seslendim! İsa'dan

başka hiç kimse duymadı ve kötülükler geri çekilme zorunda kaldı. Daha sonra, kesinlikle yasaklı olmama rağmen, yüksek sesle şu şarkıyı söyledim:

*İsa, ruhumun sevgilisi
Bırak sana çiçekler atayım
Yakınlardaki sular akarken
Fırtına henüz uzaktayken
Sakla beni ey yüce kurtarıcım, sakla
Ki hayat fırtınası geçip gitsin
Cennete giden yolda
Ruhumu sen al en sonunda!*

Bütün mahkumlar bu şarkıyı duydular. Muhafızlar, hatta ikinci paragrafta geçtiğimde bile en küçük bir laf etmedi:

*Kaçabileceğim başka bir yer yok
Yardımsız ruhum ona asılı kalmış
Lütfen beni yalnız bırakma
Bütün güvenim onun üstündedir
Aldığım bütün yardım ondadır
Savunmasız beni koru
Kanatlarının gölgesiyle*

Dostlarım, bu fırsatla var olan bir kurtarıcıya sahip olmanın ne anlama geldiğini yaşayabilmiş bulunmaktayım.

Şu yargıya vardım ki hepimiz bir böyle bir anlık kriz yani ölüm ile karşı karşıya gelmek durumundayız. Bir gün birisi bana "Siz pastörler insanların daima ölümden bahsederek korkutuyorsunuz" diyerek tepki gösterdi. Ona dedim ki "herhangi bir kimse üzerinde bu tür bir korku yaratma ihtiyacında değilim"; "Bizler hepimiz doğanın gereği

olarak ölmekten korkarız". Ölüm anında Güzel Çobanın elini tutabilmek, ne büyük bir konfor! Ancak insanlar şunu söyler –ve inanıyorum ki gerçek-tir- "Bugün, insan yaşamaya nazaran ölümden daha az korkar. Yaşam onun için ölümden çok daha beterdir". Ancak dostlarım sizi temin ederim ki, İsa sizin yaşamınıza da yardımcı olacaktır.

Size anlatmam gereken bir diğer öykü daha var. Bunu çoğunlukla açıklama şeklinde kullanmışım. Bu inanılmaz olduğu kadar gerçekçi de. Essen şehrinde bir sanayiciyi tanımak durumunda kalmıştım. O daima iyi doldurulmuş olan insanlardan birisiydi. Bana derdi ki "pastör, genç insanları doğru yaşamaya teşvik etmekte haklısınız. İşte size çalışmalarınız için 100 mark armağan!". Ancak ona nerede korku içinde bulunacağını söylediğim de, çabucak şu yanıtı verecekti "pastör beni rahatsız etme. Dünya hakkında kendi yargılarıma sahibim! O Doğunun batıdan uzak olduğu kadar Tanrıdan uzak iyi türden bir insandı.

Bir gün bir nikah kıymam gerekmişti, şu büyük boş kiliselerimizde pek hoş olmayan cinsten bir nikah kıymam gerekmişti. Genç çift diğer on kadar kişinin eşliğinde geldi. Bu devasa kilise içerisinde kaybolmuşlardı. Benim güler yüzlü sanayici dostum çiftin şahitlerinden birisiydi. Bu zavallı adama gerçekten acımıştım. Orada bir kilise içerisinde nasıl davranılması gerektiğini bilmeden, şık elbiseler içerisinde ve şapkası elinde dikilmekteydi. Neler düşündüğünü yüzünden okumak mümkündü: "Diz çökmem gerekir mi? Yoksa haç mı çıkarmalıyım. Gerçekten bilmiyorum". Elinden şapkasını alıp kenara koyarak onu rahatlatmaya çalıştım. O zaman bir ilahi okumaya başladık. Nasıl söylen-

diği hakkında en küçük bir fikri bile yoktu, ancak azından diğerlerine katılmayı tercih etmişti! Manzarasını düşünün. Ve yine her yeni turda mü-kemmel bir şekilde rahattı.

Daha sonra çok olağanüstü bir şey oldu. Gelin Pazar Okulunun bir öğretmeni-ydi, dolayısıyla yaklaşık otuz genç kız, tören sırasında onun için oldukça üst düzeyde bir ilahi okumaya başladı. Tatlı ve çocuksu sesleri ile ilk kıtaya başladılar:

*Mesih, bizi bir çoban gibi yönlendir
En çok ihtiyaç duyduğumuza doğru.
Senin eğilimin huzur veriyor;
Tatlı sözlerin bizleri besliyor...*

Dostuma baktım ve şunu düşündüm "Bunun nesi var? Hastamı oluyor?". Aşağıda doğru eğilmişti. Ellerini yüzüne kapatmış sarsılıyordu. İlk düşünce "Ona bir şeyler oluyor! Doktor çağırırsam iyi olacak" oldu. Ancak o anda farkına vardım ki, bütün kalbiyle ağlıyordu. Çocuklar şarkıya devam etti:

*Tatlı sözlerin bizleri besliyor
Çünkü hazırladıklarınızı kullanıyoruz
Bizler zayıfız; bizim dostumuz ol;
Yolumuzda bizi koru;
Sürünü günahahtan uzak tut, bizleri savun;
Yanlış yola gidersek bizleri gözet.*

Ve o adam, o büyük iş adamı, sıraya oturmuş ağlıyordu.

Aniden ne olduğunu anladım. Kendisine şunu söylemiş olmalıydı: "Bu çocuklarda bende olmayan bir şey var; onların iyi bir çobanı. Ben ise zavallı yalnız bir adamım, kayıp bir adam".

Ve sizlerde kim olursanız olun, erkek yada kadın, bu çocuklarla birlikte “Rabbimiz İsa’nın sürsüne ait olmaktan, onu Mesih ve çoban olarak seçmekten mutluyum” diyemezseniz daha öteye gidemezsiniz. Hayır daha öteye gidemezsiniz. Öyleyse, bu sözleri size ait yapabilecek hayati kararı neden vermiyorsunuz?

Mesih İsa’ya neden inandım? Çünkü, o iyi çobandır, en iyi arkadaştır, yaşayan kurtarıcımdır.

Neden İsa? Son bir sebep daha göstermek istiyorum:

5. İsa Yaşamın Prensidir

Uzun yıllar önce Bohemya ormanı’nda bir kamp düzenlemiştım. Gençler gittikten sonra, bütün bir gün birinin gelip beni arabasıyla almasını beklemek zorunda kalmıştım. Bütün geceyi bir zamanlar bir krala ait olan bir av kulübesinde geçirmek zorunda kaldım. O zamanlar orada sadece bir orman bekçisi yaşamaktaydı. Bina yarı harabe halindeydi. Elektrik yoktu. Büyük bir salon içinde açık bir şömine vardı. Hava soğuk olduğundan Şömine yanmaktaydı. Bekçi masanın üzerine bir gaz lambası koydu ve bana iyi geceler diledi. Dışarıda fırtına vardı. Yağmur evin etrafındaki ağaçların üzerinden dökülmekteydi. Esrarengiz bir öykü için ideal bir yerdi.

Şimdi, sadece bu özel akşamda, yanımda okuyacak hiçbir şey yoktu. Ve o sırada şöminenin kenarında küçük bir kitap olduğunu gördüm. Gaz lambasının zayıf ışığında kitabı karıştırmaya başladım. Bu kadar dehşet verici bir şey okumamış-

tım. Bu sayfalarda bir doktor ölüme karşı olan kızgınlığını döküyordu. Bir sayfadan diğerine şuna benzer pasajlar bulunmaktaydı: “Ey Ölüm, insan ırkının en kötü düşmanı! Bir insanı senin elinden kurtarmak için koca bir hafta mücadele ettim ve tam onu kurtardığımı zannettiğimde yatağının başına dikildin ve onu bir nefeste aldın – ve yapacak hiçbir şey kalmadı.

İyileştirebildiğim insanlar, biliyorum ki iskeletin eline düştüğünüzde mücadele bitiyor. Ey ölüm sen bir hilekar bir düşmansın”. Ölüm hakkındaki katı ön yargısını her sayfada bu şekilde ifade etmişti.

Ve sonra en berbat pasaja geldik: “Ey ölüm, son durak, hiddet işareti” hassasiyetle belirttim “Beddua, keşke sadece bir hiddet işareti olsaydın; sana dikkatle baktığımda bir soru işaretine dönüşüyorsun. Ve merak ediyorum gerçekten son durak mısın değil misin eğer değilsen o zaman nesin? Ey ölüm, iğrenç soru işareti”.

Burası ulaşabileceğiniz yer! Ancak! Sizi temin edebilirim ki ölümle her şey bitmez. Bununla ilgili her şeyi bilen İsa şöyle dedi “Geniş olan sizi yıkıma götüren yoldur.. ve dar olan ise yaşama götürendir”. Yerimiz burada dünyada belirlenir. Buraya yaşam veren ve şimdi yaşamın kendisi olan ve yaşama yönlendiren bir Mesih’e sahip olduğum için mutlu olmamın nedeni budur. Bu nedenle bu mesajı diğerlerine aktarmayı seviyorum.

Birinci Dünya Savaşı sırasında, en berbat çarpışmaların sürüp gittiği Verdun’da haftalarca savaştık. İki düşman hattı arasında cesetlerden oluşan tepeler bulunmaktaydı. Ve ben hayatım

boyunca hiçbir zaman bu cesetlerin berbat kokularını gibisini solumamıştım. Bir savaş anıtının önünde her duruşumda Verdun'daki cesetlerden çıkan bu kokuyu duyuyordum. Ve her seferinde kendime şunu söylerim "yüz yıllık bir süre içinde artık hiçbirimiz burada olmayacağız" çünkü ölümün bu dehşetli kokusu beni sarıyor. Onu sizde duyabiliyor musunuz?

Ancak bu fani dünyada ölümden kalkan bir kişi vardır! ve bize derki "Yaşıyorum, ve sizlerde yaşayacaksınız! İnanın bana! Bana gelin! Hükümlerime girin! Ve ben sizleri yaşama götüreceğim."

Olağanüstü değil mi? Yaşamın kendisi olan ve sonsuz yaşama götüren bu Mesih olmadan bu fani dünyada nasıl yaşayabilirsiniz?

Bir kaç gün önce, Profesör Karl Heim'in bastırmış olduğu eski bir mektup okudum. İkinci Dünya Savaşı sırasında Rusya'da ölmüş olan bir Hıristiyan asker tarafından yazılmıştı. Mektup şuna benzer bir şey söylüyordu: "Etrafımızda olan biten çok acımasız. Ruslar roketlerini ateşlediklerinde panik içinde kalıyoruz. Ve bu soğuk! Ve bunların hepsi! Dehşetli! Ancak korkmuyorum! Ölecek olsaydım, harika olacaktı. Başka değişle bir anda Tanrının Egemenliğinde olacağım.. O zaman fırtına duracak, Rabbimle yüz yüze geleceğim ve onun aydınlığı beni saracak." Burada ölse de olur çünkü ölümden korkmuyorum. Ve çok kısa bir süre sonra başına gelen bu oldu. Yapabileceğim bir şey yok, ancak bu mektubu okuduğumda şunu düşündüm, bir genç adamın sadece İsa'ya inandığı için ölümden hiç korkmaması ne kadar güzel bir

şey.

Evet, İsa yaşamın Efendisidir. Ve kendisine ait olanlara sonsuz yaşam güvencesini verir.

Bir sene, Leipzig'de Kilise Günü dolayısıyla Belediye Sarayında bir resepsiyon verilmişti. Şehrin bütün önemli şahısları ve kilise büyükleri bir araya gelmişlerdi. Konuşmalar kimsenin damarına basmayacak türdendi. O günkü Kilise Günü'nü organize eden genel sekreter Heinrich Giesen kutlamayı sıcak bir hale getiren kişiydi. O kapanış konuşmasını yapmak üzere kürsüye geldiğinde söylediği sözleri hayatım boyunca unutamam. Heirich Giesen Şöyle dedi. Beyler; bize soruyorlar, sizler nasıl insanlarsınız diye?. Sizlere bir cümleyle bunu ifade etmek istiyorum. Bizler şöyle dua eden insanlarız; Sevgili Tanrım beni imanlı yap ki cennete gidebileyim. Bu cümleyi söyledikten sonra yerine oturdu. İnsanlar buhran geçirmişçesine sarsıldılar.

Otuz yıllık savaşta Paul Gerhard meşhur Şair şöyle bir Şiir yazmıştı.

Bu dünyada yaşadığım sürece hayatımı idame ettirip gideceğim./Bu yabancı çadırda kalıcı olmak istemiyorum./Göklerdeki öz evime götüren sokaklarda yürüyorum./Çünkü Babam beni orada sevgisiyle teselli edecektir.

Bütün isteğim sizlerin de bu dünyadaki yolunuza böyle devam etmenizdir.

Neden İsa? Çünkü, her şey ama her şey sadece onunla olan ilişkinize bağlıdır.

Niçin yaşıyorum ?

Her şey bu soru etrafında dönmektedir: Neden yaşıyorum? Neden bu dünyadayım? Hayatımın anlamı nedir?

Bir gün Essen şehrindeki önemli sanayicilerin birisinden bir telefon geldi. "Pastör lütfen doğru bana gelir misiniz?". Yıldırım gibi yola çıktım ve oraya vardığımda şu sözlerle karşılandım "Oğlum kendisini öldürdü".

Bu genç adamı tanıyordum. Bir öğrenciydi. Bir insanın hayatında sahip olmak isteyeceği her şeyi vardı: genç, zengin ve yakışıklıydı, sağlığı mükemmeldi, kendi arabası vardı ve hiçbir karanlık işe bulaşmamıştı. Ve bu genç adam ağzına bir kurşun sıkılmıştı! Hareketini açıklamak için şu birkaç satırı bırakmıştı: "daha fazla yaşamam için hiçbir neden kalmadı. Bende hayatıma son veriyorum. Benim için hiçbir anlamı kalmadı." Korkunç, üzücü bir hadise! Görüyorsunuz

Hayatın tam anlamıyla ne olduğu hakkındaki soru büyük önem taşımaktadır. Bu her şeyden daha önemlidir çünkü yaşayacak sadece bir tek hayatımız var. Bu gerçeğin kişisel sonuçlarını hiç düşündünüz mü? Yaşanacak sadece bir tek hayat.

Ben öğrenciyken, Matematik dersim pek iyi değildi. Öğretmenim problemlere çözüm bulma şeklimi anlayamıyordu. Ev ödevimi tamamladığımda yanlış cevap verdiğim için beni ne kadar az takdir ettiğini göstermek üzere test kitabıma kırmızı mürekkeple işaret koyardı. Bir sınav kitabı tamamen kırmızı ile kaplandığında, onu fırlatıp atardım,

bazen de tamamen dolmadan atardım. Daha sonra bir yenisini alırdım. Bu güzel ve yeni ve temiz olurdu! Dolayısıyla yeniden başlayabilirdim.

Bunu hayatımız için yapabilesek mükemmel olmaz mıydı? İnanın bana milyonlarca insan ölümün kapısında iken şunu itiraf etmek zorunda kalmıştır: "her şeye yeniden başlayabilseydim bütün şeyleri tamamen farklı yapardım." Yeni bir test kitabı alıp tekrardan başlayabiliriz ancak bunu hayatımız için yapamayız. Keşke yapabilesek. Şuna inanın: milyonlarca insan ölmeden önce şunu düşünür. Keşke tekrar dünyaya gelsem. Keşke tekrar hayatımı baştan kurabilsem. O zaman her şeyi farklı yapardım. Ödev defterinin yenisini satın alabiliriz. Tekrar baştan başlayabiliriz. Bir ömrü asla. Bizim maalesef bir kerelik bir ömrümüz var. Bu ömrümüzü tamamen yanlış yaşadıysak ne kötü. Tek bir ömrümüz var. Bu hayatımızı iyi değerlendiremediysek, sonsuza kadar kaybetmişiz demek. O olaya çok ciddi bakıyorum.

Bu sabah kaldığım otelin yanından büyük bir sığır sürüsü geçti. Düşündüm ki "bu sığırlar şanslı. Neden bu dünyada olduklarını sormak zorunda değiller. Onlar için bu gayet açık: onlar süt vermek için ve süt veremedikleri zaman et sağlamak için buradalar." Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bir hayvan hayatın tam anlamıyla ne demek olduğunu sormak zorunda kalmaz. İnsan ile hayvan arasındaki fark budur. Ne yazık ki çok sayıda insan kendilerine "hayatımın gerçek amacı nedir?" diye sormaksızın yaşarlar ve ölürlər. Bunlarla hayvanlar arasında fark yoktur. Bir insan kendi kendisine "hayatın anlamı nedir? Ben niçin insanım? hayatımın gerçek amacı nedir?" İnsanı insan yapan

kendisini 'Ben neden buradayım?'

Ben neden insanım?' diye sorgulamasıdır.

1. Yüzeysel ve düşüncesiz yanıtlar

Hayatımın amacı nedir? Bu soruya yüzeysel ve düşüncesiz cevapların bütün bir dizisi verilebilir. Uzun yıllar önce, bunların hepsini aynı anda işittim. Hitlerin iktidar olduğu dönemde, 1936 yılındaydım. Westfalia, Münster'den bazı öğrenciler gelip *Hayatımın amacı nedir?* Konusunda kendileriyle bir tartışma meclisi oluşturmamı rica ettiler. Ancak en baştan konu hakkında bir vaaz değil açık bir tartışma istediklerini belirttiler. Onlara "peki" dedim "Hayatımızın amacı nedir? Dünyaya niçin geldik? Konularında sizin başlanmanızı istiyorum".

Bu toplantı tarihinde Naziler iktidarda olduğundan genç bir adamın ayağa kalkıp "Ben halkım için yaşarım bu dal ve ağaç gibidir. Dal hiçbir şeydir ağaç ise her şey. Ben halkım için yaşarım" diye yanıtlamış olması doğaldı.

"Bu mümkündür" diye cevap verdim "ancak söyle bana: ağaç niçin oradadır, ne amaçla yaşamaktadır?" Sessizlik oldu. Buna verecek cevabı yoktu! Sorunu çözmek yerine fırlatıp atmıştı. Bu durumda onlara "dostlarını sizler soruları bu gibi yanıtlarla gömüyorsunuz"

"Hayatın anlamı nedir? Bizler niçin burada yer yüzündeyiz?" diye tekrar sordum. Bir diğer öğrenci cevap verdi "ben görevimi yapmak için yaşarım"; ona şu cevabı verdim "Bu sorunun kökü şudur. Benim görevim tam nedir? Ben şahsen Tanrı-

nın sözlerini sizlere aktarmanın görevim olduğuna ikna oldum. Mathilde Ludendorff görevinin Tanrının varlığını inkar etmek olduğunu düşünmektedir. O halde görev nedir?

Bir gün yüksek bir hükümet yetkilisi bana dedi ki "pastör, aramızda kalsın, sabahın akşamı kadar belgeleri imzalamaktan başka bir şey yapmıyorum. Ancak biliyorum ki bir gün bütün dosyalar yakılacak olsa bile, dünya devam edecektir. Zamanımı ve enerjimi böyle anlamsız bir işe harcamak beni gerçekten rahatsız ediyor".

Görev sadece nedir? Hitler iktidarı altında binlerce SS görevlisi yüz binlerce insanı katletmiştir. Ve mahkemeye çıkarıldıklarında hepsi birden "Biz sadece görevimizi yaptık. Emir almıştık" dediler. Bir insanın başka bir insanı katletmesinin görev olduğunu zannediyor musunuz? Ben şahsen buna inanmıyorum.

Daha sonra bu öğrencilere, evet arkadaşlar; sizi dinliyorum. Benim görevim nedir? Senin görevin nedir? Kim söyleyebilir? Diye sordum. İşte yine bir çıkmaz noktadayız!" dedim.

Gençler düşünceli görünüyordu. Sonra onlardan birisi ayağa kalktı ve gururla övündü, "Ben eski bir aristokrat ailenin üyesiyim. Soyumu on altıncı göbeğe kadar izleyebilirim. Atalarım en saf soydan asil insanlardı. Böyle soylu bir aileyi devam ettirmek bütün bir yaşamı doldurmaya yetmez mi?".

Cevap vermekten kendimi alamadım "Üzgünüm, ancak eğer geçmiş nesillerin ne için yaşamış olduğunu bilmezseniz bir başkasını yaratmak bir

değer taşımaz!”.

Sorumuza çok sayıda yüzeysel ve düşüncesiz yanıtlar açıkça bulunabilir.

Gazetelerimizdeki bazı ölüm ilanları şöyle başlar:

Hayatın sadece çalışmaktı.

Kendini asla düşünmedin.

En büyük vazifen, her zaman yakınların için ölmektir.

Bu satırlar beni daima duvara çakar! Şöyle düşünmekten kendimi alamam “Nedir bu bir atın ölüm ilanı mı!” Yanlış mı? Bir at çalışmaktan başka hiçbir şey yapamaz. Bana öyle geliyor ki bir insan yeryüzünde bütün hayatını esir etmek için bulunmaz. Bu gerçekten de çok üzücü olur. Eğer bu bütün bir hayat anlamındaysa bu durumda on yaşındayken intihar etmek çok daha iyi olur. “Hayatı sadece çalışmaktı...” Bu benim tüylerimi diken diken ediyor! Hayır bu da hayatın bütün anlamı değil!

Tartışma sürecinde bir başka öğrenci bana şöyle dedi “Bakın ben bir doktor olacağım. Ve eğer insan hayatlarını kurtarabilirsem, bu yaşamak için iyi bir neden olmaz mı?” Yıldırım gibi yanıtladım “Söylediğin güzel, ancak eğer bir insanın niçin hayatta olduğunu bilmezsen, onun hayatını kurtarmayı istemek anlamsız olur. Ona bir iğne yapıp doğrudan ölmesini sağlamak çok daha iyi olacaktır.” Şimdi, benim söylediğimi yanlış yorumlamayın! Demek istediğim, doktor öğrencinin verdiği yanıt gerçekten sorununuzun, yani hayatın anla-

mının ne olduğu sorunun çözümü değil.

Bütün bu öğrenciler tarafından çevrilmiş durumdayken, iyi eğitilmiş gençlerin bile bugün dünyada niçin olduklarını bilmeksizin kenderlerini akıntıya bıraktıklarını fark etmek beni şok etti.

Görüyorsunuz, Almanya’da bizim incelemiş olduklarımızı incelediğinizde -bunun sadece geçmiştekini kast ediyorum- geçmişte Münster’de bazı öğrenciler gibi yanıt verme isteği kabarmaktadır “Hayatın hiçbir derecede derin anlamı yoktur. Doğmuş olmak sadece bir şans eserdir. Dolayısıyla neden bir sebep arayarak can sıkılsın? Hayatı tam anlamıyla yaşayalım; yapacak en iyi şey budur.”

Bu tutum “hayatım anlamsız ve saçma. Ebeveynlerim evlenmemiş olsaydı ben tasarlanmayacaktım ve doğmayacaktım. Varoluşum tamamen bir tesadüf. Gerçekten de hayatım tamamen anlamsız” diye düşünmeye başlayan bir insanı kıskırtır. Ve bu insan hayatında zorluklarla karşılaşırsa intihardan sadece bir adım geride olur. Tartışma devam eder: yaşamaya devam etmek neden? Eğer hayat sadece tesadüf ve saçmalıktan başka hiçbir şey değilse ona bir son vermem gerekir.

Batı Almanya’da intihar oranının ölümcül trafik kazası oranından fazla olduğunu biliyor muydunuz? İntihar edenlerin %50’sinden fazlasının otuz yaş’ın altında ki gençlerden olduğunu biliyor muydunuz? Bu bizim neslimizin hayatın anlamının ne olduğunu bulamadığının en güzel örneğidir.

Ben “hayat ne kadar anlamsız. Bu durumda ya onu yaşayacağım veya intihar ederek ona son

vereceğim” diyen insanlarla çok konuştum. Onlara “Ya yaşantımızın bir anlamı varsa?” diye sordum. Yaşantımızın anlamını kavrasaydı? O zaman hayatta kalırdı.

İncil’de bizi dehşete düşürmesi gereken bir ayet vardır: “İnsan bir kez ölmeye ve bundan sonrada yargı ile yüzleşmeye yönlendirilmiştir.” Hiçbir insan bu İncil gerçeğini edinmediyse hayatını dü-rüstçe ifade edemez.

Ben neden yaşıyorum? Hayatımın en gerçek anlamını bilemediysem nasıl ölüp de Tanrının yar-gısıyla yüzleşirim?

Ortada olan budur. Bir adım daha ileriye atılm.

2. Kim bize bir yanıt verebilir?

Ben niçin yaşıyorum? Bu soruyu kim yanıtlayabilir? Benim kilisem? Hayır. Pastörüm? Hayır. O da benimle aynı konumdadır. Bilim adamları? Filozoflar? Onlar da sorumuza cevap vermekten acizdir. Sadece birisi söyleyebilir. Varlığımızı ona borçluyuz. Bizleri yaratan odur: Tanrı.

Çok daha aptalca bir açıklama kullanacağım. Farz edelim ki bir gün bir apartmana gidiyorum ve orada oturmuş bazı kablo ve lambalardan bir şeyler yapmaya çalışan bir çocuk görüyorum. Diyorum ki “söyle bana, ne tür bir cehennem makinesi yapıyorsun? Sonunda ortaya ne çıkacak?” Bütün bunları bana açıklamaya çalışıyor fakat ben hiçbir şey anlamıyorum. Ve kendi kendime düşünüyorum “Bunun ne olacağını hiç kimse tahmin edemez. Bunun ne için olacağını ve nasıl kullanılması gerektiğini sadece kaşifi bilebilir.

Bu bizim hayatlarımız için de aynıdır. Sadece bizi yaratan niçin yarattığını söyleyebilir. Başka bir deyişle sorumuza sadece esinlemesi yoluyla bir cevap alabiliriz. Bunu bize sadece Tanrı söylemeli.

Kutsal kitap’ın akıllı bir okuyucusu olmasaydım, bu soru beni onu okumaya zorlardı. Ben şahsen bu lanetli dünyada niçin bulunduğumu bil-memeyi dayanılmaz bulacaktım. “Lanetli dünya” ifadesi size çok sert mi geliyor? Bu Kutsal Kitap’ta vardır. Diğer yandan, dünyanın dehşetli bir lanet altında olduğunu ne demek istediğimi anlamak için büyük şehirlerden birisinde bir Pastör’le birlikte sadece altı ay geçirmeniz gerekir. Tanrının esinle-mesi yoluyla verilen cevabı *bilmeseydim yaşamaya* tahammül edemedim.

Evet, hayatın anlamının ne olduğu sorusuna Tanrının bir cevabı vardır. Bunu Kutsal Kitap’ta vermektedir. Ve bu nedenle Kutsal Kitap bu kadar önemlidir. Üstünlük havasında olan ve “fakat biz Kutsal Kitabı okumuyoruz ki” diyen insanlar bilirim. Onlara sadece şunu söyleyebilirim “o halde görebildiğim kadarıyla sizlere hayatın anlamının ne olduğu hakkında ciddi bir düşünce gerçekten verilmemiş.” Aptallık çok yaygın bir hastalık olup e-ğer acı verseydi bütün dünya acıların çığlıkları ile dopdolu olurdu.

Kutsal Kitap’ın cevabını bir tek cümleyle ö-zetleyeceğim: Tanrı bizleri çocukları olalım diye yarattı. Baba olarak kendisini oğlunda görmekten hoşnut olur, bu nedenle Tanrı insanı “kendi benze-yişinde” yaratmıştır. Tanrı onun çocukları olmamızı ister, o çocuklar ki onunla konuşurlar o da onlarla konuşur; o çocuklar ki onu severler o da onla-

rı sever. Hiç dua eder misin? Çocuğunun kendisi ile yıllarca konuşmamış olması bir baba için dehşet verici bir şeydir. Ve bir insan dua etmezse, göksel babasıyla konuşmamış olur. Evet Tanrı bizlerin onun çocukları olmamızdan hoşlanır; o çocuklar ki onunla konuşurlar, onu severler ve o da onları sever. Bu var olmamızın anlamıdır. Ben kiliseden, doktrinden, veya dinden bahsetmiyorum. Ben varolan Tanrıdan bahsediyorum.

Tanrı seni evladı olasin diye yarattı. Onun evladı mısın?

Bir adım daha gitmem gerekiyor. Bizler Tanrının çocukları olmalıyız. Kutsal Kitap'ın en başında şöyle denir "Tanrı insanı kendi benzeşiminde yaratmıştır." Daha sonra büyük bir felaketten bahseder: İnsan tamamen özgür birey olarak yaratıldı.

Fakat insan Tanrıya karşı olmayı seçer. Yaşak meyveyi yemiştir. Bu onun Tanrıya şunu söyleme şeklidir "özgür olmak istiyorum. Sensiz devam edebilirim." Adem Tanrının varlığında şüphe etmemişti. O sadece onun yetkisi dışına çıkmak istemişti. "Kendi şeyimi kendim yapmak istiyorum."

Bir gün sonra bir adam beni sokakta durdurup bana şunu söyledi: "Siz daima Tanrı hakkında konuşuyorsunuz", "ancak ben Tanrıyı göremiyorum. Bana onu nasıl bulacağımı söyleyin." Ona şu cevabı verdim: "Söyleyeceğim şeyi çok dikkatle dinle. Farz et ki beni zaman tüneliyle geçmişe gönderecek bir makine mevcut. Farz edin ki binlerce yıl geriye insanlık tarihinin başlangıcına gittim ve bir akşam Tanrının bahçesinde geziniyorum. (Muhtemelen ilk insanın günaha düşüş hikayesini biliyorsunuzdur.) Her neyse, orada ilk insan Ademle kar-

şılaşıyorum. "iyi akşamlar Adem" diyorum, "iyi akşamlar pastör" diye cevap veriyor. Daha sonra Cennet Bahçesine nasıl geldiğimi açıklıyorum. Adem "düşünceli görünüyorsun" diyor "ne düşünüyorsun?" cevap veriyorum "şey, son zamanda bir insanın bana sorduğu Tanrıyı nasıl bulabilirim sorusunu düşünüyorum" Adem kahkahayla gülüyor. "Gerçek sorun Tanrıyı nasıl bulmak değil. O burada. Dürüst ol. Seni gerçekten endişelen-diren ondan nasıl kurtulacağındır. Ama ondan kurtulamazsın. İşte büyük sorun bu!"

Adem haklı olabilir mi? Tanrı burada. Onu bulabiliriz. Ancak ondan kurtulamayız.

İnsanlığın son üç yüz yıllık evrimini düşündüğümde, Tanrıdan kendimizi kurtarmak için her şeyi denediğimizi görebiliyorum. Fakat bunu başaramadık. Gerçekte hepimiz Tanrının var olduğuna inanıyoruz fakat sadece onu rahatsız etmek istemiyoruz. Bizler sadece diğerlerini taklit ediyoruz: Tanrının sorusunu cevapsız bırakıyoruz. Tanrının varlığını inkar etmiyoruz ama onunla rahatsız edilmek istemiyoruz. Kendimizi onun düşmanları olarak tanıtmak istemiyoruz ama dostu da değiliz.

Yaşamdaki en büyük sorun halen çözümsüz olarak ortada durmaya devam ediyor.

İsviçreli bir doktor bir kitabında eğer bir insan hayatının en önemli sorununu çözmezse çok derin akli ve duygusal rahatsızlık hissedeceğini iddia etmektedir. Şöyle devam eder "Biz batılılar, bizler Tanrının yokluğunu çekiyoruz. Varlığını inkar etmiyoruz ancak onunla bir bağlantımız da yok. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyoruz, işte Tanrının yokluğunu çekmemizin nedeni bu." Onun

görüşüne katılıyorum.

Hemen her yerde insanların “çağdaş insan Tanrı ile ilgilenmez” dediğini işitiyorum. Buna sadece bir tek yanıt verebilirim “çağdaş insanın durumu gerçekten çok ciddi, bende çağdaş bir insanım ancak Tanrı ile ilgileniyorum. Bugünkü insanın kurtuluşu bir parça bile dikkate almadığının çok dikkat çekici olması nedeniyle eski kafalı olduğuma inanmıyorum.”

Çok daha basit bir açıklamayı tekrar kullanayım. Bir aşçı çırağı farz et. Bir gün baş aşçının “bu çocuğun yemek pişirmekle hiç ilgisi yok” dediğini işitiyorum. Ve soruyorum “peki neyle ilgisi var?” Cevap veriyor “pop müzik ve kızlar” diyor. Bende ona “kendini onun yerine koyup bundan sonra onunla sadece pop müzik ve kızlarla ilgili olarak konuş” Şef ısrarla hayır hayır ediyor “Eğer bu çocuk yemek pişirmekle ilgilenmezse bizden hiçbir şey öğrenemez. İstemediği bir işte mahkum hayatı yaşar.”

İşaret etmek istediğim noktayı görebiliyor musunuz? Bizim görevimiz Tanrının çocuğu olmak. Çağdaş insan onunla ilgilenmediği zaman insan olma görevini kaybetmiş olur. Bu şartlar altında konu onu ilgilendirse bile onunla mümkün veya imkansız şeylerin her türlüşünü tartışmak yararsız olur. Ona tekrarlar şunun söylenmesi gerekir “sadece var olan Tanrının bir evladı olduğun zaman gerçek bir insan olmaya başlayacaksın.”

3. Tanrının yanıtı

Şunu tekrar söylemek istiyorum, Bizler doğal olarak Tanrının çocukları değiliz. Ama bizler Tanrının çocukları olabilmek için bu dünyadayız. Bütün bunları ciddi olarak düşünün.

Şunu görmemiz gerekir: biz Tanrının evladı değiliz, biz Tanrıyı sevmiyoruz, onun emirlerine karşı geliyoruz, onunla hiç ilgilenmiyoruz, çok zor da kalmadıkça ona dua etmiyoruz. Dolayısıyla her şeyin üzerinde olan sorunun cevabını bilmek bizim için hayati önem taşır: Var olan Tanrının çocuğu nasıl olunur?

Bazıları şunu söyleyecektir “iyi olarak” diğer bazıları ise “Tanrıya inanarak” Ancak bütün bunlar yeterli değil!

Sorumuza yanıt verilmemiştir.

Var olan Tanrının çocuğu nasıl olunur?

Bu son derece önemli sorunun yanıtı sadece esinleme yoluyla alınabilir. Bunun anlamı şudur, bunu bana Tanrı kendisi söylemelidir. Hiçbir insan -hatta bir pastör bile- bunu yapamaz. İşte İncil çok açık bir cevap vermektedir. Şöyle: sadece İsa vasıtasıyla. Evet Tanrının bir çocuğu olmak için Tanrıya İsa aracılığı ile ulaşmalıyım.

Kutsal Kitap'ta kelime kelime çevrildiğinde “İsa bu dünyaya Tanrının dünyasından geldi” anlamına gelen bir deyiş vardır. Bugünlerde Kutsal Kitabın modası geçmiş bir dünya görüşüne dayandığını tekrarlar işitmekteyiz. Ne büyük bir hata. O bizlere Tanrı hakkında ve bizler hakkında hayati şeyler söylemektedir. O bizlere Tanrının her yerde

olduğunu söylemektedir. Toprağın derinliklerine saklansam bile Tanrı orada olacaktır. Kutsal Kitap, çağdaş lisanla çok boyutlu bir dünya görüşü dediğimiz şeyi muhafaza etmektedir. Uzunluk, yükseklik ve derinlik vardır. Ancak diğer boyutlarda mevcuttur. Ve Tanrı bir diğer boyuttur. Elle dokunabilecek kadar yakındır. Bizimle birlikte. Yoldan çıktığımızda bizi görür. Ancak bizi bu farklı boyuttan ayıran engeli yıkmamız mümkün değildir. Sadece Tanrı bunu yapabilir. Ve bize İsa'nın vasfında gelerek bu engeli yıkmıştır.

Yeni ahitteki bir başka deyiş edebi olarak çevrildiğinde İsa hakkında şunu söylemektedir "O kendisinin olana geldi" ve gerçekten de dünya ona aittir. "Ancak; onun olan şey onu kabul etmedi." İşte İncil'in günümüze kadar olan bütün öyküsü elimizde bulunmaktadır, İsa gelir ve insan onun kapıdan girmesini reddeder. "O kendisinin olana geldi, kendisinin olan onu kabul etmedi." Bir insan açısından bu son noktadır ve Tanrı ile insan ilişkilerine son vermiş olması gerekir. Ancak ne kadar şaşırtıcıdır ki öykü orada bitmez. Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. İsa'yı kabul ederek Tanrı'nın çocuğu oluruz. Hayatınızın kapısını ona açtınız mı? "o kendisini kabul etmiş olan herkese Tanrı'nın evladı olma hakkını vermiştir."

Birinci Dünya Savaşı sırasında genç bir subaydım ve Tanrıdan uzakta yaşıyordum. İşte hayatımın bu özel döneminde kalbimi İsa'ya açarak girmesini sağladım. Bu deneyim benim varoluşumu tamamen değiştirdi. O zamandan beri en küçük bir pişmanlık duymadım. Dolayısıyla İsa'yı takip etmekle pek çok zorlu yollardan geçmek zorun-

da kaldım. Hapse girdim. Sayısız nedenlerle zor durumda kaldım. Ancak yüz tane hayatım olsaydı bile her doğru düşünme fırsatım olduğunda şu deyişe sıkı sıkıya sarılırdım "o kendisini kabul etmiş olan herkese Tanrı'nın evladı olma hakkını vermiştir." Niçin? Çünkü Tanrı'nın evladı olduğum andan itibaren hayatım bir anlam taşımaktadır. Kim olduğum hiç fark etmez: ister bir pastör olayım ister çöpçü, yönetici veya çilingir; ev kadını veya öğretmen, hayatım sadece Tanrı'nın bir evladı olduğum andan itibaren bir anlam kazanmaktadır.

Evet, İsa'nın hayatınıza girmesine izin vermek zorundasınız. Sadece o zaman gerçek amacına ulaşacaktır.

Bu ışık altında Yeni Ahitteki karakterleri incelemek ilginçtir. Mecdelli Meryem'i ele alın. Hayatının kesinlikle hiçbir anlamı yoktu. Onun hakkında sadece geçmişi ima edilerek kendisini yedi kötü ruhun ele geçirdiği söylenir. (Ben şahsen çok daha fazla yedi ruhun ele geçirdiği kişiler tanırım.) Bu dehşet bir şey olmalı: duygularla yönetilen bir yaşam, bir esir hayatı. Zavallı kadın böylesine duygusuz bir varoluşa yönelerek çok çekmiş olmalı. Ve bir gün İsa, Kurtarıcı, Tanrı'nın oğlu onun hayatına girdi ve kötü ruhları çıkarıp attı. O bunu yapabilir ve yaptı da! O saatten itibaren Mecdelli Meryem İsa'ya ait oldu. Sonunda yaşamı amacına kavuştu. Ancak o gün, Mecdelli Meryem'in İsa'nın çarmıha gerilişini ve ölümünü gördüğü gün geldi. O gün ani bir korkuya kapıldı öyle bir korkuydu ki geçmişteki yaşamına geri dönebilirdi. Çarmıha gerilmenin üçüncü günün sabahında İsa'nın taş bir mezara gömüldüğü bahcede diz çökmüş ağlıyordu. Mezara gitmiş ve boş olduğunu görmüştü. Taş bir kenara

yuvatlanmıştı ve İsa'nın vücudundan eser bile yoktu. Ağlıyor olmasının nedeni buydu.

Onu çok iyi anlayabiliyorum. Çünkü İsa'yı kaybetmiş olsaydım bu beni anlamsız bir varoluşun derinliklerine sürüklerdi. Evet onu anlayabiliyorum. "Rabbim gitti artık hayatımın hiçbir anlamı yok."

Ancak aniden arkadan gelen bir ses duydu. "Meryem!" Geri döndü ve hemen önünde yukarı çıkmış olan İsa'yı gördü. Yanaklarından dökülen acı göz yaşları sevinç göz yaşlarına dönüştü. Ve ruhunun derinliklerinden bir çığlık koptu "Rabbim!"

Bu kadının öyküsü hayatın anlamının ne olduğu sorusuna cevap bulmak için büyük felsefe teorilerine ihtiyacımız olmadığını bir teyididir. En az eğitilmiş insan bile bir nedenle hayatının bir anlamı olmadığını bilir. Ve o da merak eder "hayatımın amacı nedir?" Bu soruya cevap ister mi? Bütün yapması gereken İsa'yı kabul etmektir. Sonra, o kadın gibi o da Tanrının bir evladı olur. Ve onun hayatı Meryem'in ki gibi Tanrının planı olan derin heyecan verici bir plan ışığında devam eder.

Dostum, seni de derhal İsa'yı kabul etmeye çağırıyorum. O seni bekliyor. Onunla konuş. Senin çok yakınında. Bütün söylemen gereken "Rab İsa hayatımın bir anlamı yok. Bana gel."

İsa'yı kabul ettiğinde hayatında gerçek bir devrim başlar. O çarşıdaki ölümünü benimle paylaşır. Eski adam öldü her şey yeni oldu. Gerçekten de yeni bir hayata kavuşmuş biri olarak onunla birlikte dirilirim. O bana kutsal ruhunu verir ve

ben Tanrının bir çocuğu olarak değişmeye başlarım. İsa'yı kabul et böylece bütün bunları yaşayarak bileceksin.

Evet, şu gerçektir: İsa'yı kabul eden insan tamamen yeni bir hayata başlar. Tanrının bir çocuğu olmak sadece düşünme şeklinin değişmesi değil yaşama şeklinin tamamının değişmesi anlamına gelir.

Geçen yüzyılda Almanyanın Westfalya Eyaletinde Rahlenbeck adında bir ayakkabıcı yaşardı. İsa'ya uyma hırsı nedeniyle halk ona "müjdecî pastör" lakabıyla hitap ederdi. O büyük ruhsal eşinli bir adamdı, Tanrının kutsadığı bir adamdı. Bir gün genç bir pastör onu ziyarete geldi, Rahlenbeck ona "pastör" dedi "sizin teoloji (ilahiyat) okumuş olmanız kurtuluşunuzu garanti etmiyor. İsa'yı kabul etmeniz gerekir." pastör şu cevabı verdi "İsa bende var, resmi odamın duvarında asılı." İhtiyar Rahlenbeck şunu söyledi "İsa odanın duvarında çok hareketsiz ve sessiz. Ancak onun hayatına girmesini sağlarsan yeterince gürültü patırdı çıkar!"

Umarım hayatında canlılık gelir. Umarım geçmişine bir sünger çekip, kutsal Babaya, seni evladı yapması için, hayatına anlam vermesi için ve bundan sonra onun sözü, düşüncesi ve emelleri ile seni onurlandırması için dua edersin.

Bahsettiğim şeyin dini bir vaaz veya bir pastör'ün şahsi görüşü olmayıp bir hayat ve ölüm, bir sonsuz yaşam ve sonsuz lanet sorunu olduğunu anladınız mı?

Rab İsa der ki: "İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun

yanına gireceğim.” Bunu bize de söylüyor. Yaşamının kapısında duruyorum. Kapıyı aç! Hayatına anlam vereceğim.

Bir gün yaşlı bir madenci bana geldi, dedi ki “pastör, sizinle konuşmam gerekiyor.” Yaşı yetmişin üzerindeydi. “Ben on yedi yaşındayken bir müjdeleme toplantısına katılmıştım. Orada İsa'nın kapıyı çaldığını hissettim. Fakat düşündüm ki “eğer bütün bunları ciddiye alır da İsa'yı kabul edersem arkadaşlarım benimle dalga geçerler! Hayır bunu yapamam ve dışarı çıktım” Hayatım bir fırtına gibi çabuk gelip geçti. sonra şöyle tamamladı “şu anda hayatımın sonlarındayım. İhtiyarım ve hayatımın yanlış olduğunu görüyorum. O zaman İsa'yı kabul etmemem hataydı, çünkü o çok özel fırsatı kaçırdım.”

Yaşayacak sadece bir tek hayatımız var. Bu çok haklı nedenle sorumuz hayatın anlamı nedir? önem taşımaktadır. Tanrı buna net ve açık bir yanıt vermiştir. Bu yanıt çarmıha gerilmiş ve göğse çıkmış olan İsa'dadır.

İsa şimdi kapının önünde duruyor. Kapıyı çalıyor. Hayatını ona aç.

Asla pişman olmayacaksın.

Zamanım Yok!

“Gelip pastör Busch'un konuşmasını dinlemelisin” Böyle bir davet sık sık şöyle yanıtları “Üzgünüm ancak zamanım yok!”

Bir keresinde bir süre için kaplıcalarda kalmak zorunda kaldım. Yaşlı bir bey yemek saatlerinde karşımda otururdu. Birlikte çok iyi geçindik. Bu yaşlı adamın yemeğini nasıl iştahla yediğini veya güneşte huzur içinde uyukladığını gördüğümde “işte hayattan zevk alan birisi” diye düşünürdüm. Ancak zaman geçtikçe konuşmalarımızın yüzeyselliği benim üzerimde toplanmaya başladı.

Diyebilirsiniz ki “bunun neresi yanlış?” Evet, şöyle: benim için Tanrı yaşamdaki en büyük gerçektir. Onun tamamlanmış olduğu büyük ameli anladığımda hayatım tamamen değişmişti. “Çünkü Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik oğlunu verdi. Öyle ki O'na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun.” Birinin bu kurtuluşu günden güne ihmal etmesini seyretmek çok üzücüdür. Yaşlı dostumdaki durum açıkça böyleydi. Yüce Tanrının huzuruna çıkma sırası geldiğinde ne hissedeceğini merak ederdim.

Bir gün akşam yemeğinde ona benim yazmış olduğum küçük bir kitapçığı verdim ve dedim ki “Bu küçük kitabı okumanı rica ediyorum. Bu bazı insanların Tanrı deneyimleri hakkında bir derlemedir. Sana üzerinde düşünebileceğin bazı şeyler verecektir.” Tepkisi ne oldu biliyor musunuz?” Bana sıcak bir şekilde teşekkür ettikten sonra dedi ki “burada nekahet dönemindeyim. Ancak belki eve

döndüğümde kitabınızı okumak için vakti ayarabili-
rim.” Ve kitabı kenara koydu.

Bu adamın o anda kaplıcalarda olduğundan
daha fazla bol zamanı olmayacağını bildiğimden
çok üzülmüştüm. Olayın gerçeği şuydu: o sadece
Tanrı için zaman geçirmek istemiyordu.

1. Acayip bir durum

Niçin asla zamanımız olmaz? Her şeyden ön-
ce beni her zaman şaşırtan ve şimdye kadar bana
hiç kimsenin izah edemediği acayip bir duruma
dikkatinizi çekmek istiyorum.

Yüz yıl önce Stuttgart'ta yaşayan bir tüccarın
Essen'de yapılacak bir işi çıksaydı, at arabasıyla
oraya gitmesi beş gün ve geri dönmesi beş gün sür-
rerdi. Bu da on günlük bir yolculuk demektir, ve
diyelim ki iki gün de işlerini bitirmesi için geçmişti.
Dolayısıyla bu bir parça iş için yaklaşık iki hafta
gerekliydi. Bu günlerde iş adamları bir telefon ko-
nuşması yaparak on iki gün tasarruf eder. Ve şunu
düşünüyorum ki tanıdığım pek çok iş adamından
hiç birisinin boşa ayracak on iki günü yoktur!
Bunların hepsi bana daha çok “zamanım yok” der.
Bu nasıl olur?

Ben çocukken büyük ebeveynlerimi ziyarete
giderdim. Schwaebische Alb'da oturuyorlardı. O
günlerde Elberfeld'ten Urach'a trenle gitmek ger-
çekten uzun bir yolculuktu. Bugün Trans-Avrupa
Ekspres ile aynı yolculuk beş saat sürüyor.

Bugün insanın mutlaka çok daha fazla boş
zamanı olması gerekir.Eskiden haftada altmış veya

daha fazla saat çalışılırdı. Bugün kırk saatlik (ve
bazen daha az) bir çalışma haftasına sahip bulun-
maktayız. Yine de hiç kimsenin zamanı yok. Bu
nasıl olur?

Günümüzde hayatı kolaylaştırmak için her
şey yapılıyor. Annem her gün İncil'den dört bölüm
okurdu ve her gün ailesi için dua edecek zamanı
da olurdu. O günlerde çamaşır makineleri ve elekt-
rikli aletler de yoktu. Sekiz çocuğa bakmak zorun-
daydı. Elbiseler asılarak kurutulurdu. Ayrıca ço-
raplarını da onarırdı. Ve yine de her gün İncil'den
dört bölüm okuyacak vakti vardı.

Sizin bunu yapacak zamanınız var mı? Muh-
temelen yoktur.

Bu nasıl olur?

Bu gün zamandan tasarruf etmemize yar-
dımçı olmak için çok büyük çabalar harcanmakta-
dır ve yine de hiç kimsenin ayıracak zamanı yok-
tur! Bunu izah edebilir misiniz? Bu sorun üzerinde
defalarca düşündüm ancak içinden çıkamadım.

Sadece bir açıklama biliyorum, insanlar bu-
nu duymak istemezler, ancak başka bir şey akıl
edemiyorum; arka planda birinin olduğu ve bizi
dürttüğüdür. Bu birisi durumları hiç zamanımız
olmayacak şekilde düzenlemektedir. Bu birisi sirk-
teki aslan terbiyecisi gibi bizi “devamlı hareket ha-
linde” tutmak için kamçısını şaklatmayı hiç kes-
miyor.

İncil tam anlamıyla aynısını söyler: Evet, bu
birisi var ve o şeytandır. Şimdi kendimize bu soru-
yu soruyoruz: Şeytan var mı? Ve ben de size cevap
veriyorum: Evet, şeytan var, karanlığın hükümran-
lığı var.

Son zamanlarda bir adam bana Hristiyanlıktan vazgeçtiğini söyledi. Ona dedim ki "Büyük bir hata yapıyorsun. Şeytan seni kontrol ediyor. Seni mahvediyor!" Bunun üzerine gülerek cevap verdi "fakat şeytan diye bir şey yok ki"

İncil der ki şeytan İsa'yı yükselere çıkararak bir anda O'na dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. O'na, 'Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim' dedi. Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan hepsi senin olacak.' İncil'in bu ayeti beni derinden etkiler. Rab İsa şeytana karşı gelmedi. Onun bu dünyaya hakim olmasına izin verdi.

Size şunu söylemek istiyorum: Karanlığın gücüne inananlar kör ve topal gibidirler. Dünyayı başka nasıl açıklayabilirsiniz?

Örneğin bağımlı olan çok sayıda erkek ve kadınları düşünüyorum. Bir keresinde gecenin yarısında kapım çalındı. Kapıda duran yerel bir fabrikanın yöneticisiydi. Çok fazla içtiği belliydi ancak akli yerindeydi. "Lütfen bana yardım et. İçmem gerekiyor. Başka türlü yapamıyorum. Babam alkolikti, bu bana ondan geçti. İçmeye mecburum!"

Kaç insanın kalplerinin derinliklerinde 'Mecburum' diye feryat ettiklerini düşünemiyor musunuz? Onlara kim emir veriyor? Bugün yer yüzünde bulunan bütün sefaletleri biraz daha yakından izleyin ve göreceksiniz ki İncil'in söylediği bir gerçektir: karanlığın güçleri vardır!

Günümüzde bulunan bütün cinsel bozukluğu bir an düşünün. Tatlı bir ailesi ve sevgili bir eşi olan bir adam tanırım. Bir gün, kadın çalışanların-

dan birinin tuzağına düştü. Onu ziyarete gittim. Ona "dostum" dedim "kendini ve ailenin hayatını mahvediyorsun ve çocuklarının saygısını kaybediyorsun." Bu sanayi yöneticisini halen karşımda otururken görüyorum, diyor ki "Pas-tör, bu kızdan vazgeçemem. Gerçekten yapamam." Bu gibi durumlarda karanlığın güçlerinin kaskacını hissedemez miyiz?

Çok iyi tanınan İngiliz yazar Somerset Maugham önemli bir kitap yazdı: *İnsan Bağlanması*. İnsanlar birbirlerine nasıl tabi olurlar? Siz daha yaşlı insanlar Hitlere nasıl tabi olduğunuzu hatırlarsınız. "İki kere ikinin yirmi olduğuna inandım. Buna inandım çünkü Führer (Hitlere verilen unvan) öyle söyledi." Böyle bir durumda karanlığın güçlerinin ve şeytanın varlığını inkar edemezsiniz.

Goethe, büyük Alman şair *Faust* adlı müthiş dramı yazmıştır. Hepiniz okumuş insanlar olduğunuzdan bu kitabı bildiğinizi öngörüyorum. Genç bir kız, Gretchen bu oyundaki başta gelen karakterlerden birisidir. O çok temiz bir genç kızdı ve kandırıldı. Onurunu kurtarmak isteyen erkek kardeşi kız kardeşini kandıranlarla bir kavgaya girişti ve orada öldürüldü. Gretchen annesine içmesi için uyuşturucu verdi. Böylece daha sonra sevgilisi onunla birleşebilirdi. Ancak uyuşturucu ölüme neden oldu. Ve beklediği çocuk doğduğu zaman Gretchen onu öldürdü. (günümüzdeki kadınlar da düşük yaparak aynısını yapıyorlar. Bunlar çok ciddi şekilde suçludurlar.)

Oyunun sonunda genç kız, erkek kardeşinin, annesinin ve çocuğunun ölümünden sorumludur. Goethe, Faust'ta şeytanın bütün olayları teşvik et-

tiğini açığa çıkarmıştır.

Büyük bir şehirde çalışan bir pastör olarak, bu gibi sorunlarla devamlı olarak karşılaşıyorum. Birisi bana “şeytan yoktur” dediğinde sormadan duramıyorum “sen hangi köyden geliyorsun?” ve şüphesiz biliyorum şeytan orada bile kesin olarak faaliyet gösteriyor.

Maalesef gerçek Hıristiyanların kendi hatalarını görmeye gelince ne kadar kör olduklarını gözlediğimde şeytanın varlığının etkisi ortaya çıkıyor. Örneğin; dindar bir kadın çok bencil biriydi. Gelini çıldırtıncaya kadar zorlardı. Ancak verdiği zararın hiçbir şekilde farkında değildi. Dindar bir kadın! Siz dindar insanlar, Tanrı’dan sizi karanlığın güçlerinden kurtarmasını istemeyi asla unutmayın. Bakın: Şeytanın ve karanlığın güçlerinin bulunduğu gerçeğini kabul etmemişsek dünyanın bu günkü durumunu anlamak tamamen imkansız olur. Karanlığın güçleri çok net bir hedefe çalışır. Bizi koşuturlar ve bu nedenle asla zamanımız olmaz. Şeytan, zaman ayırmayı düşünmemizi engellemek için hayal edilebilen her türlü aracı kullanır. Bütün bunları, karanlığın gücünden bir kurtuluş olduğunu düşünmek için zaman ayırmamız için yapar. Ve şimdi ikinci olarak bu kurtuluştan bahsetmek istiyorum:

2. Harika bir gerçek

Evet kurtarılmamız için bir yol vardır.

Almanya’da karnaval eğlenceleri sırasında bir komedyen daima bir şov yapar. Günün bitiminde odasına çekilip makyajını temizledikten sonra yap-

mış olduğu şakaları hakkında ne düşündüğünü sıkça merak ederim. Eğer kendine karşı dürüst ise, büyük bir ihtimalle “aptalca şeyler söyleyerek, hal-kın kafasını bulandıran kötü şakalar yaparak hayatımı kazanıyorum” şeklinde düşünecektir. Böyle bir durumda insanın kendisinden iğrenmesi gerekir.

Ne mutlu bana ki sizlere büyük ve harika bir gerçeği söyleyebiliyorum: karanlığın güçlerinin kısıkcından kurtulmak isteyenler için bir kurtuluş şansı vardır.

Elçi Pavlus Hıristiyanlığı şu sözlerle tarif eder: “O bizi karanlığın hükümrانlığından kurtarıp sevgili oğlunun egemenliğine aktardı. O’nda kurtuluş, günahlarımızın bağışına sahibiz. Hıristiyanlık ilk bakışta vaftiz olmak, vaftiz dersi almak ve bağışta bulunmak anlamına gelmez. Hayır, Hıristiyanlık bütün hayatı değişen, karanlığın güçlerinin kısıkcından çekilip alınmış ve yeni bir Rabbin liderliğinde tamamen yeni bir hayata başlayan insanların ifade eder.

Bu konuyu açıklamak için, Berlin’de müjdeciler olarak çalışan birisinin anlattığı bir öyküyü anlatacım. Bu kişi bir süre alkolik bir kişiye yardım etmeye çalışıyordu. Bu gibi bağımlılığa yakalanmak çok kötü. Bir gün bu Müjdeciler Adamın ağır şekilde içmiş durumdayken evindeki eşyaları kırıp karışını dövdüğünü öğrenir. Dolayısıyla onu ziyarete gider. Saat öğleden sonra beştir. Zavallı adamı mutfakta oturmuş kahve içerken bulur. Beş yaşındaki küçük oğlu yanında oturmaktadır. Müjdeciler sarhoşu kibarca selamlar. Ve sorar “her şey tekrar kötüye mi gidiyor?” Alkol bağımlısı adam dişlerini gıcırda-

tarak ayağa fırlar. Hiçbir şey söylemeden yan odaya geçer ve elinde bir çamaşır ipiyle gelir. Yine hiçbir laf etmeden küçük oğlunu sandalyeye bağlamaya başlar. Müjdecî düşünür “ne yapıyor şimdi bu? Yoksa hala sarhoş mu?” diye düşünür. Hiç bir müdahale de bulunmadan onu seyrederek. Oğlunu bağlamayı bitirdiğinde bir düğüm atar ve oğluna bağırır “Ayağa kalk”.

Küçük çocuk ağlamaya başlar. “kalkamıyorum, yapamıyorum” der. Ve sarhoş, müjdecîye dönerek yüzünde acı bir ifadeyle şunu söyler “duydun işte: ‘yapamıyorum’. Benim için de aynı, ben de ‘yapamıyorum”.

Bir an sonra, müjdecî elini cebine sokar ve bir çakı çıkarır. Ve sonra yepyeni çamaşır ipini keser. Çocuğa sakince “ayağa kalk” der. Ve çocuk ayağa kalkar. Müjdecî sarhoşa dönerek “işte bak” der. Tabii diye cevap verir diğeri, “sen ipi kestin”. Müjdecî cevap verir “bizi bağlayan bütün günahları kesmeye birisi geldi. İsa”.

Bu geniş dünyadaki binlerce ama binlerce kişi buna şahitlik edebilir.

Ne mükemmel bir gerçek. Karanlığın güçlerinden kurtulabiliriz.

Üçüncü olarak şunu söylemek istiyorum:

3. Konunun özü

Sizlere İsa hakkında konuşmanın zamanı geldi. Ve ondan bahsederken konunun özüne geliyorum.

Bir keresinde New York'ta bir zenci kulübüne davet edildiğimi hatırlarım. Amerika'daki ırkçılık gerginlikleri hepinizin hatırındadır. Kulübün lobisinde bir kaide üzerine yerleştirilmiş bir heykel duruyordu. Heykel bir zenciye ait değildi. Zencilerin bu çok özel yerde bir beyaz adam heykeli dikmiş olmaları beni şaşırttı. Dolayısıyla zenci bir beye sordum. “Dostum” dedim “bu adam kim?” Sonra asla unutamayacağım bir olay gerçekleşti. Adam heykelin önünde öylece durdu ve gururla ifade etti “Bu adam Abraham Lincoln, benim kurtarıcımdır!” Ve nasıl olduğunu hatırladım, yıllara mal olan iç savaş sırasında Başkan Lincoln kölelere ve zencilere özgürlük vermişti.

Konuştuğum kişi o zamanlar doğmamıştı bile; şu anda ise Abraham Lincoln tarafından kanlı savaş alanlarında onun için verilmiş olan haklar nedeniyle özgürdü.

Merdivenlerden çıktığımda, onun hala heykelin önünde dikilip “Abraham Lincoln, benim kurtarıcımdır!” diye mırıldandığını görebiliyordum.

Aynı şekilde ben de İsa'nın çarmıhı önünde dikilip “İsa benim kurtarıcımdır!” demek istiyorum.

Kutsal kitapta oldukça **acayıp** bir cümle vardır: “Çünkü yaşam veren Ruh'un yasa, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yerasından özgür kıldı.” Doğanın kanunları vardır. Bir mendili alıp da bıraktığım zaman çekim kanunu nedeniyle ister istemez düşecektir. Bunu hiç kimse değiştiremez. Fakat eğer, mendili yakalarsam düşmez. Bu demektir ki eğer daha büyük bir güç müdahale ederse, çekim kanunu aşılır. Doğal olarak bizler günah ve ölüm kanununa tabi oluruz. Hepimiz dü-

şuyoruz, hepimiz tepeden aşağı sonsuz lanete doğru gidiyoruz. Ve bunu da çok iyi biliyoruz.

Ve şimdi her şey daha büyük bir gücün devreye girerek bizim düşüşümüzü durdurması gerekir. Ancak o zaman düşmekten kurtuluruz. Tanrı bize bu daha büyük gücü İsa'nın vasfında verdi. o İsa'yı bizim kurtuluşumuz ve özgürlüğümüz için verdi. Anladınız mı, İsa şeytanın son yetkisini aldı. Ve İsa'nın bize verdiği Kutsal Ruhun gücüyle yeni bir kurtarılmış yaşama adım atabiliriz.

Dünyanın İsa'dan vazgeçemeyeceği tuhaf değil mi? Neden biliyor musunuz? Bir keresinde birisi dedi ki İsa bu dünyada yabancı bir varlık gibi. Evet bu kesinlikle doğru! O doğru cennetten gelen yabancı bir varlık!

İsa, kim bu?

Bunun üzerinde biraz durmalıyım çünkü her şey İsa'yı tanımanıza bağlı. Her okuduğum dergide İsa hakkında beyan edilen yalan yanlış bilgilerden etkilenme. Onu henüz tanımayan insanların seni yanlış yola sevk etmesine izin verme. Bize İsa hakkındaki gerçekleri sadece Yeni Ahit verebilir. Büyük reformcu Martin Luther Kutsal kitaptan İsa'yı şöyle tanımlamıştır: Gerçek Tanrı baba tarafından sonsuzlukta doğmuş ve bakire Meryem'den doğmuş gerçek insan. Tanrı ve insan! Gök ve yer onda birleşiyor! İsa gerçek bir insan.

O Lazar'ın mezarı başında ağlayabiliyordu. Ve şunu düşünüyorum: Elçilerine şunu söylerken de gülebiliyordu: "gökteki kuşlara bakın onlar arpa ekmiyor, biçmiyor ve saklamıyor ancak cennetteki Babanız yine de onları besliyor" Evet İsa'nın kikir-

dadığını da duyabiliyorum: "Bu küçük sevimli ırgırcıklar! Hiçbir şeyi dert etmiyorlar, kursaklarındakini yiyip iri ve tombul oluyorlar." İsa ne olağanüstü bir insandı!

Kutsal kitap, İsa'nın bir gün bir vaazdan sonra 5000 adamı -kadınlar ve çocuklar hariç- doyurduğunu anlatıyor. Ne büyük bir kalabalık! İsa'nın mikrofONU da yoktu, her halde olağanüstü bir sesi vardı.

İsa gerçekten müthiş bir kişiydi!

Ve şimdi Yeni Ahit içerisinde yer alan en etkileyici olaylardan birine gelelim. Pontius pilatus, İsa'nın son döneminde yönetimde olan Romalı Vali, İsa'yı tutuklattı. Başına dikenli bir taç geçirmişlerdi, yüzü kan içindeydi, sırtı yaralıydı ve kanyordu, yüzü tükürük doluydu. Bir insan harabesi gibiydi. İsa bu şekildeyken dışarı çıktı.

Pilatus bir an İsa'ya baktı. Daha sonra kalabalığa dönüp parmağıyla İsa'yı göstererek güçlü bir sesle "işte, bir insan" dedi. Pilatus şunu söylemek istemişti "bu iki ayaklı yaratıklardan çok gördüm, fakat onlar aç kurtlar, kana susamış kaplanlar, kurnaz tilkiler, gösterişli tavus kuşları, maymunlardı. Fakat İsa, o bir insandır. Aynı bizim olmamız gerektiği gibi! Bana geçenlerde biri: 'İsa bir insandı ama bizim gibi değil, bizim olmamız gerektiği gibi' dedi. Biri size 'İsa bizim gibi bir insandı' derse ona bir sorun, 'Sen İsa gibi misin?'

İsa Mesih gerçek Tanrı ve sonsuzlukta babadan doğmuştur.

Şimdi size saatlerce bundan bahsetmek istiyorum.

Bunu açıklamak için Celile gölünde olan bir olayı aktarayım. İsa'nın öğrencileri beklenmedik bir anda teknelerinde fırtınaya yakalandılar. Bir kaç dakika içerisinde gemi su almaya başladı. Daha sonra direk kırıldı. İçlerinden bazıları birbirlerine cesaret vermek için "bu bir balıkçıyı korkutacak bir şey değil" dediler (aralarında deneyimli bir kaç balıkçı bulunmaktaydı), ancak en sonunda korku hepsine hakim oldu. Hatta paniğe kapılmışlardı. Ve çılgın atmaya başladılar "İsa nerede? Tabi, bir kenarda uyuyor!". Ve koşarak -arkalarından gelen suyla birlikte İsa'yı uyandırmak için sarsmaya başladılar! "Efendimiz, batıyoruz" diye haykırdılar.

İsa'nın güverteye, tam fırtınanın kalbine yürüdüğünü görebiliyorum. Bizler İsa'yı hep güvenli kiliselerimizde kilitli tutmak istiyoruz. Ancak burada doğrudan fırtınanın kalbine doğru yürüdül Sanki fırtına onu alıp götürecekti gibiydi! Fakat o elini kaldırdı ve gür bir sesle kızgın gölü azarladı. Deniz anında sakinleşti ve bulutlar dağıldı. Ve güneş yeniden parlamaya başladı. Korkudan şaşkına dönmüş öğrenciler kendilerini onun dizlerinin dibine atarak "Kim bu adam? Hiçbirimize benzemiyor" diye haykırdılar.

Sonunda sorularının cevabını buldular: O, insan olan Tanrıdır. Öğrenciler, bunu ancak İsa'nın mezardan sağ çıktığı Paskalya sabahından sonra tam olarak anlayabildiler.

Ben sizlere masal anlatmıyorum. Eğer var olan Tanrının İsa'nın, göğe çıkmış olanın vasfında bizlere gelmiş olduğundan kesinlikle emin olmadım bunları açıklamaya hiçbir şekilde cesaret edemedim.

Ancak beni en çok etkileyen İsa'nın çarmıhtaki asılı görüntüsüdür. O, orada tam anlamıyla "Tanrı ve İnsan" idi. Onu size şöyle tarif etmek istiyorum: O taçlandırılmış, ama alay tacıyla. Güçlü olan elleri çivililerle delindi. Ve bu kadar çok acıdan sonra ilahiyi yazanın en dokunaklı şekilde belirttiği gibi başı düştü ve öldü.

*Hey, yaralandıktan sonra kurban edilmiş
Acı ve azapla aşağı doğru sarkmış lider
Taç denilen dikenli teller başını nasıl da sarmış
Bu kadar şiddet ve işkenceden sonra
Yüzün ne kadar solmuş
Bir sabah kadar parlak yüzünde
Bu nasıl bir ifade*

*Hey kurban edilmiş lider, bu ne zafer,
Bu ne mutluluk şu ana kadar senin olan,
Bağlanmış ve kan içinde olsan bile
Seni bana çağırıyorum
Senin acıların ve çektiklerin
Hep günahkarların kazancı için
Kuralları bozmak benim, sadece benim
Acılı ölüm ise senin.*

Ona, şu İsa'ya bak! Önünde dur ve sor "Niçin orada asılı duruyor?" Bu soruyu, cevabını buluncaya kadar kendine sormaya devam et.

İşte cevap bu: çarmıhta kurban edilmesiyse, İsa bizleri karanlığın güçlerinden kurtardı. Bizleri şeytanın kışkacından çıkardı. Çarmıhtaki İsa'ya güvenerek kendini tanıtmakla, orada çarmıhta karanlığın güçlerinden kurtarıldığın ve Tanrının bir evladı, kurtarılmış bir insan olduğun gerçeğini anlayabilir ve emin olabilirsiniz. Artık şeytanın sizi ra-

hatsız etmesine gerek kalmadı, gücü bitti. Bu çarmıh ile şeytanın kışkacının uzaklaştığına, zaferin İsa'nın olduğuna, ve seni ebediyen kurtaran Tanrı'nın bir evladı yaptığına güvenebilirsiniz.

Zamanımızın bütün saçma teorilerini unut. Gerçeklerle yüz yüze gelmelisin: karanlığın güçlerinden kurtulabiliriz ve Tanrının özgür evlatları olabiliriz. Buna ulaşılabilmesi için Tanrı kendisi gerekli bütün şartları yerine getirdi. İsa'yı verdi ve İsa bizim için çarmıha gerildi ve tekrar dirildi.

Bizler "Tanrı" hakkında konuşmaya başlayınca insanların genellikle rahatsız olduğunu biliyorum. Bu nedendir?

Çünkü biz hepimiz Kutsal kitabın öyküsündeki kaybolan oğulla aynı konumdayız. O evini terk etti. Ve evinden uzakta çok mutsuz oldu. Eve, ailesine dönmeyi istiyordu, ancak korkuyor ve cesaret edemiyordu. Neden? Çünkü babasıyla arasında çok şeyler olmuştu. Bu bir çok insanda olduğu gibidir. Tanrı ile karşılaşmaya cesaret edemezler. Şöyle düşünürler "Tanrı ile benim aramda çok şeyler oldu. Artık ortak hiçbir yanımız kalmadı." Kesinlikle haklılar. Aslında, onlar karanlığın güçlerinin yönetimindedir ve bu onların Tanrı ile bir araya gelmelerini engellemektedir.

Fakat, İsa bizleri karanlığın güçlerinden kurtarmak ve bizleri Tanrının evlatları yapmak için geldiyse, onun bizleri Tanrıdan ayıran engelleri de süpürüp atabileceğini de neden düşünmüyorsunuz? Çarmıhta öldüğünde yaptığı şey tam anlamıyla buydu. Onda günahlardan arındırılmayı bulabiliriz. Evet bu bir gerçek, çarmıha gerilmiş kurtarıcı bütün günahlarımızı affetmektedir.

Pavlus "O bizi karanlığın hükümlerinden kurtarıp sevgili oğlunu egemenliğine aktardı. O'nda kurtuluşa, günahlarımızın bağışına sahibiz" diye yazarken bu büyük gerçeği anlıyordu.

Bizler doğanın gereği şeytanın oyuncaklarıyız. Ancak İsa, Tanrının oğlu, bizim günahlarımızı bağışlayarak, kurtuluşumuzu armağan etti. Bu yüzden sevgili arkadaşlar Tanrı bizim kurtulmamız için belli bir zaman tanıdı ki İsa'nın kurtuluşunu kabul edelim.

4. Zamanı bulunmayan birisi

Yeni Ahitte, zamanı olmayan bir adam görürüz. O etkin bir insandı, Romalı bir Vali. Adı Feliks idi. Çok güzel bir ismi var, Feliks demek mutlu olmak anlamına gelir. Adı Drusilla olan bir karısı ve Pavlus adında esiri olan bir mahkum bulunmaktaydı.

Bir gün boş zamanı olduğunda karısına "Gel, gidip şu Pavlus'u biraz sorgulayalım" dedi. Böylece büyük bir şaşaa ve merasimle mahkeme salonuna girip oturdular. Sollarında ve sağlarında nöbetçi Romalı askerler bulunmaktaydı. Mahkum içeri getirildi ve Vali savunmasını yapabileceğini işaret etti. Böylece Pavlus güçlü konuşmalarından birini yapmaya başladı. Konuşmaya devam ettikçe sesinin tonu daha ciddi bir hal almaya başladı, ve Kutsal Tanrının varlığı salonda hissedilebiliyordu. Pavlus, bir yargıcın işlevlerini belirlemesi gereken adaletten bahsetti. Bu Feliks'in kalbine işledi. Daima rüşvet kabul ettiğini düşünmeden edemedi. Daha sonra Pavlus temizlikten söz etti. Sandalye-

den neredeyse düşecek hale gelme sırası Drusila'nındı. "Yani" diye düşündü, "işte zamanların a-
çıkça gerisinde bulunan birisi." Pavlus "Tanrı bizle-
rin doğru ve kontrollü olmamızı ister" dediğinde
hem Feliks hem de Drusila mahçup oldular.

Pavlus daha sonra Tanrının yargısından ve
onu takip edebilecek olan sonsuz yıkımdan söz
etmeye başladı. Korkmuş olan Feliks sandalyesin-
den ayağa fırladı ve Pavlus'a "Dur! Şimdilik bu ka-
dar yeter! Söylediklerin ilginç ve muhtemelen ö-
nemli. Onu uygun bulduğumda seni haberdar ede-
ceğim. Şimdi gidebilirsin. Seni dinleyecek daha fazla
vaktim yok." Ve Feliks Pavlus'u tekrar hücrelerine
gönderdi.

Ve bir daha asla zamanı olmadı...

Korkarım ki, eğer Tanrının bizimle adalet,
temizlik ve gelecek yargılama hakkına konuşması
için zaman ayırmazsak Feliks için olanlar bizim
için de aynı olacaktır. Kendimizi Tanrı gerçeği ile
yüz yüze bulduğumuzda rahatımız kaçmaktadır,
doğru değil mi? O zaman ne yapıyoruz? Sinemaya
kaçıyoruz veya TV açıyoruz. Diğer bir deyişle hu-
rumuzu kaçırmayacak daha sevimli bir atmosferi
tercih ediyoruz, ve her şeyi olduğu gibi bırak-
tığımız söylemek zorunda kalması kötü bir şey değil
mi? Tanrının oğlu geldi ve bize dedi ki "Bak, her
şeyi yeniliyorum! Geçmişini affediyorum. Ölümüm-
le seni kurtarıyorum ve Tanrının krallığına girmeni
sağlıyorum. Sizlere Kutsal Ruhun hediyesini veri-
yorum ve böylece yeni insanlar olabiliyorsunuz."
Bunun üzerine biz ne diyoruz? Haklısınız diyoruz.
Ve hayatımızda hiç bir değişiklik yapmıyoruz.

Evet dostlarım, umarım sizin durumunuz
böyle değildir.

5. Zamanı olan birisi

Şeytan bizlere hükmettiği sürece baskı altın-
da ve zamanı kısıtlı olacağız. Ama ben sizin için
zamanı olan birisini tanıyorum; o, kurtarıcı ve di-
rilmiş olan İsa'dır. "Kocam bana hiç zaman ayırma-
yor" diye şikayet eden kadımlar vardır ve "Karım
bana hiç zaman ayırmıyor" diye hayıflanan erkek-
ler de olabilir; ve pek çok genç insan yüksek sesle
ebeveynlerinin kendilerine hiç zaman ayırmadığını
söyleyebilir.

Ancak İsa'nın zamanı var. O'nun SİZLER için
zamanı var!

Ben bu gerçeği bir gün tamamen yeni bir şe-
kilde keşfettim. Büyük zorluklar yaşamaktaydım.
O kadar umutsuzdum ki, karım belirtmeden ede-
medi "perişan görünüyorsun ancak bildiğin gibi
anlıyorum" utandım ve ormana kaçtım. Orada ağ-
açların sessizliğinde kurtarıcım ile konuştum "Rab
İsa bütün bu üzücü durumu anlatmama izin ver.."
Ve bütün kalbimi ona açtım. O beni dinlemeye za-
man ayırdı. Ve ben de ona en küçük ayrıntıyı bile
anlatabildim. İki saat sanki bir an gibi geçip gitti.
Daha sonra kutsal kitabı açtım. Okudukça her bir
kelimenin doğrudan bana gönderilen Tanrı cevabı
olduğunu hissettim.

Eve döndüğümde ne kadar mutluydum. Yeni
ve mükemmel bir keşif yapmıştım. İsa'nın benim
için zamanı vardı!

Yeni Ahitte çok dokunaklı bir öykü vardır. Bir kör adam yolun kenarına oturmuş dilenmektedir. Elinde saplı bir kepçe tutmakta ve her geçen kişiye çanağı uzatarak “sadaka lütfen” demektedir. Aniden ileriden büyük bir kalabalığın yaklaşmakta olduğunu işitir. “ne oluyor?” diye düşünür. “Tören mi var yoksa asker resmi geçidi mi?” En sonunda avazı çıktığı kadar bağırır “Hey, ne oluyor?” Yakında bulunan birisi cevap verir “İsa kasabaya geldi”. Kör adamın birden aklına gelir: İsa! Onun adını zaten duymuştur. İsa'nın Tanrının oğlu olduğuna inanmaktadır! Bunda hiç şüphesi yoktur! Ve yalvarmaya başlar, “İsa, Tanrının oğlu bana iyilik ver! İsa Tanrının oğlu, bana yardım et!”

Gürültü insanların sinirlerine dokunur, ve kör adama “sus, İsa'nın söylediklerini duymak istiyoruz” derler. Ancak kör adam bunu hiç dikkate almaz ve seslenmeye devam eder ve daha yüksek sesle bağırır “İsa, Tanrının oğlu, halimize acı!” Kalabalık kızmaya ve tehdit etmeye başlar, “sesini kesmezsen dayak yiyeceksin!” Kızgın bir kalabalık çok tehlikeli olabilir. Ancak kör adam hiçbir şekilde rahatsız olmaz ve devam eder “İsa, Tanrının oğlu halimize acı!”

Eğer orada olsaydım ve kör adam benimle konuşmuş olsaydı ona derdim ki “beni dinle! Anlamam gereken bir şey var. İsa Golgota'ya gidiyor, orada insanlık için ölecek. Dünya günahları nedeniyle yıkıma doğru gidiyor, ancak İsa bütün dünyanın kötülüklerini kendi gövdesi ile taşıyarak buna son vermek istemektedir. Bizim için Tanrı ile barış sağlama yöntemi budur. Daha sonra ölümden geri gelecek ve ölüme zafer kazanacaktır. Bu anın çok kritik bir an olduğunu göremiyor musun?

Şimdi onu rahatsız etmenin zamanı değil!”

Ancak kör adam bütün gücüyle haykırmaya devam eder “İsa, Tanrının oğlu halimize acı!” ve bunu Kutsal kitaptaki en güzel cümlelerden biri takip eder: “İsa durdu.”

Önemli bir toplantıya gittiğim her seferinde hep dua etmişimdir “Ey Rab İsa şu anda hiç kimse beni rahatsız etmesin”

Ancak İsa durur, ve der ki “onu çağırın” İsa yer yüzünün en ciddi sorunu ile mücadele yolundadır ve yine de zavallı bir kör adamla uğraşmak için zamanı vardır. Bu tek bir şahsa bile ne kadar değer verdiğini gösterir.

Ve sizin de İsa'nın katında büyük bir değeriniz var. Dünyada size bu kadar değer veren bir başka kişi tanıyor musunuz? Ancak sizlerin ona ayıracak zamanınız yok. Şeytan tabii ki sizi parmağında oynatmaktadır.

Bana inanılmaz bir öykü anlatıldı. Bir gemi batmak üzeredir. Kamarotlardan bir tanesi bağırarak koridorlarda koşmaktadır “herkes güverteye, gemi batıyor”; aynı zamanda aşağıya mutfığa da iner. Aşçı başı her şeyden habersiz, tavukları kızartmaktadır; cevabı “öncelikle akşam yemeğini hazırlamam gerek” olur, ve tavuklarına geri döner ve onlarla birlikte batar.

Şu kaniya kapılıyorum, bugünkü insanlar tıpkı bu aşçı gibiler. Derler ki “İsa”, “o bizim neslimiz için değildir, beni ilgilendirmiyor. Her ne olursa olsun zaten zamanım yok!” Bu dünyanın doğrudan İsa'sız olarak ceheneme doğru gidiş yoludur!

Önceliklere saygı gösterilmesi gerektiğine inanıyorum. Eğer Tanrı bize kurtuluş vaat ediyorsa, bu durumda kabul edilmesi gereken kesin ilk öncelik budur. Şimdi neden İsa'nın çarmıhı önünde baş eğip aşağıdaki ilahiyi kendi sözleriniz gibi söylemiyorsunuz?

*Bütün günahlarımı İsa'ya
Tanrının lekesiz kuzusuna yüklerim;
O hepsini taşır bizleri kurtarır
Bütün bozulmuş yüreklerden.
Suçlarımı İsa'ya atıyorum
Cinai lekelerimi silmek için
Aktıyorum onun çok değerli kanında
Hiçbir leke kalmayınca kadar*

*Bütün isteklerimi İsa'ya yüklerim
Bütün doygunluk ondadır;
Bütün hastalıklarımı o iyileştirir
Ruhumu o kurtarır.
Bütün acılarımı İsa'ya yüklerim
Sıkıntılarımı ve dertlerimi
O beni bütün bunlardan kurtarır
O bütün üzüntülerimi paylaşır.*

*İsa gibi olmayı özlerim
Uysal, sevecen, mütevazı, yumuşak;
İsa gibi olmayı özlerim
Babanın kutsal oğlu.
İsa gibi olmayı özlerim
İlahi kalabalığın ortasında
Kutsallarla birlikte onun dualarını okumak
Meleklerin şarkısını öğrenmek için.*

Dikkat – Ölüm tehlikesi!

Birkaç saat önce otoyolda süratle araba kullanırken, konuşmamın başlığı devamlı aklımdan geçiyordu: Dikkat, ölüm tehlikesi!

Benim gibi sizlerde bilirsiniz ki bizim neslimizin insanları genellikle yataklarında ve yaşı kemale ermiş olarak ölmezler. Bu günlerde bizler ya trafik kazasında veya kalp krizinden ölmekteyiz. Eski günlerde insanlar doksan yaşına kadar yaşar sonra yatağa düşüp ardından ölürlendi. Ancak bugün olaylar farklı. Bir uçak düşer bir sürü insan ölür; bir otobüs virajı alamaz ve yamaçtan aşağı uçar, en azından kırk kişi ölür. Bir fabrikada bir infilak olur ölü sayısı daha da fazladır. Kömür madenlerinin derinliklerinde insanlar hep yaşamlarını kaybederler. Ve iki dünya savaşı otuz yıllık bir kayıp oluşturmuştur. Birinci Dünya Savaşında iki milyon insan ölmüştür. İkinci Dünya Savaşında sadece Almanya'da beş milyon insan ölmüştür. Bizler her taraftan tehlikelerle çevrili bulunuyoruz. Bütün bunları soğukkanlılıkla aklımdan geçirdiğim zaman çoğunlukla şöyle düşünürüm "huzur içinde yatağmda ölme şansın gerçekten çok az".

Bir an için bu gece saat onda ölümcül bir trafik kazası geçireceğinizi farz edin. Bu olduğu takdirde saat on bir'de nerede olacaksınız? Size ne olacak? Bunu hiç düşündünüz mü?

1. Çok ciddi bir durum

Çok iyi hikaye anlatan büyük babam bana ilginç bir hikaye anlattı. Bir genç adam bir gün yaşlı amcasını ziyarete gider. Der ki "amca, beni tebrik edebilirsin çünkü liseyi bitirdim" Amcası "harika" der. "al şu parayı git hoşuna giden bir şey al. Ama önce söyle bakalım, gelecek için planların nedir?" Genç adam "öncelikle tahsilime devam edeceğim. Hukuk fakültesine gitmek istiyorum." Amcası "güzel" der "peki ya sonra?" "Ondan sonra Şehir Mahkemesinde biraz deneyim kazanmak istiyorum" Amcası "güzel" der "peki ya sonra?" "Ondan sonra Temyiz Mahkemesinde Müfettiş olacağım" Amcası "güzel" der "peki ya sonra?" "Amca, ondan sonra evlenip ailemi kuracağım" Amcası "güzel" der "peki ya sonra?" "yetkili biri olmayı ümit ediyorum - temyiz mahkemesinde bir yargıç veya belki de Savcı." "Bu çok güzel" der amcası "peki ya sonra?" Genç adamın canı sıkılmaya başlamıştı ama yine de cevap verdi "ondan sonra yaşlanuncaya kadar devam edeceğim ve emekli olacağım." Amcası "güzel" der "peki ya sonra?" "Emekli olduktan sonra ülkenin güzel bir köşesine yerleşeceğim, evimi yapacağım ve çilek yetiştireceğim." Amcası "güzel" der "peki ya sonra?" O andan sonra yeğen öfkelenmeye başladı "ondan sonra bir gün öleceğim". Amcası sordu "öyle mi?" "peki ya sonra?" Genç adam artık gülmüyordu; paniklemişti. İhtiyar amca ısrar etti "peki ya sonra?" "Amca bu konuda gerçekten hiç düşünmedim". Hayretle "Ne" dedi yaşlı adam, "liseyi bitirdin ama burnunun ucundan ötesini görecektir kadar zeki değil misin? Tanrının sağlam bir akıl vermiş olduğu bir genç bundan biraz daha fazla görüşe sahip olamaz mı? *Ondan sonra ne olacak?*

Genç adam aceleyle cevapladı "ama amca ölümden sonra ne olacağını kimse bilemez!" "Hatalısın evlat" dedi ihtiyar adam. "Ölümden sonra ne olacağını kesin olarak bilen bir kişi var. O İsa dır. Ve İsa der ki "Kapı büyük yol geniş bu seni yok olmaya götürür ve buradan çok kişi girer. Ancak kapı küçük ve yol dar ise bu yaşama götürür. Ölümünden sonra Tanrının yargısı gelir. Kişiler ya kaybeder ya kurtulur."

Yaşamınız için mezara kadar plan yapmak yeterli değil. Mezardan sonra da ne olacağını planlamanız gereklidir.

Çocukluk çalışmaları yaparken genç dostlarıma sıkça "eğer tamir gerektiren bir çift ayakkabım olsaydı, araba tamircisine gitmezdim. Tamirciler iyi insanlardır ancak ayakkabı tamirinden hiç anlamazlar. Ayakkabıları ayakkabı tamircisine götürdüm. Diğer yandan eğer arabam bozulsaydı onu ayakkabı tamircisine değil araba tamircisine tamir ettirdim. Eğer çörek almak isteseydim kasaba veya bakkala gitmezdim. Onlar da çok iyi insanlar ancak çörek yapmak konusunda hiçbir şey bilmezler. Dolayısıyla fırına giderdim. Eğer su boruları kaçırırsaydı sıhhi tesisatçı getirdim. Diğer bir deyişle uygun meslek erbabı arardım.

"Ancak ölümden sonra ne olacağını araştırmak gerektiği zaman, bizler her Tom, Dick ve Harry'yi dinleriz, yada kendi belli belirsiz karmaşık düşüncelerimize dayanırız. Bu konuyu her şeyden öte bir uzmana sormamız gerekmez mi? Nerede bir uzman bulabiliriz? Sadece bir tane var. O cennetten gelip ölümün krallığına gitmiş olan Tanrının Oğludur. Çarşıta ölmüştür. Fakat yaşama geri

gelmiştir. Sonrası hakkındaki bütün gerçekleri o bilir. Ve bize der ki cehennem gidebilirsin veya cennete gidebilirsin. “mantık yoluyla ölümden sonra hiçbir şey olmadığını yirmi beş profesör kanıtla- sa bile onlara şunu söyledim “üzgünüm ancak üniversitedeki seviyenize rağmen bu konuda uzman değilsiniz; bunun nedeni çok basit, çünkü öbür dünyaya hiç gitmediniz. Ancak ben oraya gitmiş olan birini biliyorum: İsa. Ve o sizinkilerden tamamen farklı bir görüğe sahip.”

Bugün insanlar sanki ölüm sonmuş gibi davranmaktadırlar. Bunların aynı zamanda eğer bir pastör tarafından vaftiz edilip gömülürse doğrudan cennete gidecekmişiz şeklinde bir düşünceleri de olduğu anlaşılmaktadır. Eğer yapabilseniz sizi büyük bir tehlike içersinde olduğunuza ikna ederdim! Cehennem, pastör’ler tarafından vaftiz edilmiş ve gömülmüş insanlarla dolu olacaktır. Her birimiz er veya geç Tanrının mahkemesinin huzuruna çı- kacağız.

Şunu itiraf etmeliyim ki beni Hıristiyan olma- ya zorlamış bulunan, yaklaşan yargılama düşünce- siydi. Birinci Dünya Savaşı sırasında Alman or- dusunda genç bir subaydım. Alayımız çok ağır ka- yıplar vermişti. Ben sadece diğer subaylar gibi bi- ryidim ne daha iyi ne daha kötü. O sıralar birisi bana deseydi ki “bir gün bir din yayıcı olacaksın” kahkahayla gülerdim. O sıralar Tanrı’dan uzak ya- şıyordum. Bir gün babam bana “Tanrıya inanmıyor musun?” diye sordu. “Tanrının varlığını inkar ede- cek kadar aptal değilim” diye yanıt verdim. “ateist olmak için oldukça aptal olman gerekir” deyip ilave ettim “ancak şimdiye kadar Tanrıyla şahsen karşı- laşmadım, dolayısıyla beni sadece ilgilendirmiyor.”

Babamla yaptığımız bu konuşmadan kısa bir süre sonra - Fransa’ya yapılan Alman saldırısı sı- ralarındaydı. Verdun yakınlarında bir siperde be- nim gibi genç bir teğmen olan bir arkadaşımın he- men yanında oturuyordum. Hücum etmek için e- mir bekliyorduk. Zaman geçirmek için müstehcen hikayeler anlatmaya başladık (orduda bulunan herkes ne demek istediğimi bilir). Ben kışla şakala- rımdan birini henüz bitirmiştim ki arkadaşımın şakama gülmediğini fark ettim. “Kutscher” dedim “hey Kutscher gülünç bulmadın mı?” O anda ani- den yana doğru devrildi. Ölmüştü! İnce bir şarap- nel parçası rast gelmiş ve kalbine saplanmıştı. Ve ben ordaydım, on sekiz yaşında genç bir delikanlı arkadaşımın cesedinin başında dikiliyordum.

Başlangıçta bu beni hiç etkilememişti. Şa- kayla karışık dedim ki “buraya bak koca oğlan da- ha şakamı bile bitirmeden böyle vurulmak olacak şey mi?” dedim. Ancak bir saniye sonra merak et- meye başladım “o şimdi nerede?” Kendimi halen o siperde şu gerçeğin bir nükleer patlamadan daha parlak kör edici bir ışık gibi üzerime çöktüğü anda görür gibiyim: “O kutsal Tanrının huzurunda ayak- ta duruyor.”

Daha sonra beni bir başka düşünce sardı “o- nun bulunduğu yerde ben oturuyor olsaydım, vu- rulan ben olacaktım ve şu anda Kadiri Mutlak Tan- rının huzurunda ben olacaktım.”

Her hangi bir Tanrının değil kendi isteklerini açıklayan ve benim her birisini ihlal ettiğim kanun- ları koyan Tanrının huzuruna çıkacaktım. O anda biliyordum ki Tanrının bütün kanunlarını ihlal et- miştim ve vurulmuş olsaydım derhal Tanrının hu-

zuruna çıkacaktım. Ve aklımda cehennemlik olacağımdan en küçük bir şüphe bile yoktu.

Bizim süvari çocukların gelmesi düşünceleme bir son verdi. "İleri marş" emri ile atıma bindim. Ancak ölmüş arkadaşımı terk etmeden önce yıllardan beri yapmadığım bir şeyi yaptım: *Dua ettim*. "Hey tanrım" diye yalvardım "cehenneme gitmeyeceğimden emin oluncaya kadar savaş alanında canımı alma!"

Kısa bir süre sonra görevli pastörünü görmeye gittim. Ona "pastör, cehenneme gitmemek için ne yapmam gerekir?" diye sordum. Cevabı "Teğmen, şu anda söz konusu olan kazanmak, kazanmak, kazanmak" oldu. Hayret ettim "siz bile bilmiyorsunuz" dedim.

Birkaç hafta içersinde binlerce genç insanın onlara hiç kimsenin nasıl kurtulacaklarını söyleyemediğini ölmeye gittiklerini düşünmek çelişkili değil mi? Ve güya halen Hıristiyan olan bir ülkede yaşıyorduk.

Eğer bir gün Yeni Ahit elime geçmiş olmasaydı her halde çok umutsuz olacaktım. O gün durduğum yeri halen görebiliyorum: Fransa'da cephe gerisinde bir çiftlikteydi "Bir Yeni Ahit" diye düşündüm. "Eğer onu okursam lanetlenmemek için ne yapmam gerektiğini belki öğrenebilirdim." Ancak Yeni Ahit benim için tanıdık olmadığından rasgele okumaya başladım, biraz oradan biraz buradan. Sonra gözlerim şu deyişe takıldı: "Mesih İsa dünyaya günahkarları kurtarmak için geldi." Bu beni yıldırım gibi çarptı. *Bir günahkar*. Bu tam anlamıyla bendim. Hiç kimse beni buna ikna etmemişti. *Ben bir günahkardım!* Bu bana göre çok a-

çıktı. Ve "kurtarılmayı" istedim. Ancak bunun ne demek olduğunu tamamen anlamamıştım. En azından şunu anlamıştım ki "kurtarılmak" benim içinde bulunduğum durumdan çıkarılmak ve Tanrı ile barış yapmak anlamına gelmekteydi. "Mesih İsa dünyaya günahkarları kurtarmak için geldi." Eğer İsa bunu gerçekten yapabiliyor idiyse o halde ne pahasına olursa olsun onu bulmalıydım!

Bu haftalarca devam etti. İsa'yı bulmama yardım edebilecek birini aradım, ancak kimseyi bulamadım.

Daha sonra, hepinizin yapmasını arzu ettiğim bir şey yaptım. Yeni bir saldırı yapılıyor olmasına rağmen, bir gün tek başıma kaçtım ve eski bir Fransız çiftlik evine saklandım. Büyük ölçüde harabe halindeydi ve boştu. Yine de bir oda hasar görmemişti. Anahtar kapının üzerindeydi. Böylece içeri girdim ve kapıyı içeriden kilitledim. Daha sonra diz çöktüm ve dua ettim. "Rab İsa! Kutsal kitapta senin Tanrı tarafından günahkarları kurtarmak için gönderildiğini yazıyor. Ben bu günahkarlardan birisiyim. Sana gelecek için hiçbir söz veremiyorum, çünkü böylesine berbat bir karaktere sahibim. Ancak vurulacak olursam cehenneme gitmek istemiyorum. Rab İsa işte bu nedenle bütün hayatımı sana bağlamak istiyorum. Bana ne istersen yap.

Sihirli tıkırtı yoktu. Özel hiçbir şey olmadı. Ancak o odadan çıktığımda, bir lider buldum, öyle bir lider ki o andan itibaren ona ait oldum.

Günler geçtikçe, dünyanın büyük bir tehdit altında yaşadığını anlamaya başladım. İnsanlar ölüm tehlikesinde. Erkekler ve kadınlar günahları-

nın affedilmesi için araştırma bile yapmaksızın yaşama devam etmektedir. Senin günahlarından ne haber? Onların affedildiğinden emin misin? Hayır mı? O halde Tanrının mahkemesine geldiğinde huzurda durabileceğini hala nasıl ümit edebiliyorsun?

İnsanlar Tanrının barışını bilmeden hayatı sürüyorlar. İnce bir Hıristiyanlık cilasına bürünüp onun altında huzursuz bir kalp taşıyorlar çünkü o bir parça bile değişmemiş oluyor.

Tanrı hiç kimsenin cehenneme gitmesini istemez. Kutsal kitap der ki: "Tanrı her insanın kurtulmasını ve gerçeğin bilincine varmasını ister." Bu nedenledir ki oğlunu göndermiştir. Ancak kurtarılmak için bizlerin İsa'ya doğru bir adım atmamız gerekir. Ona ait olmamız gerekir.

Dikkat! Ölüm tehlikesi! Bizler Tanrının yargısına doğru gidiyoruz.

Benim gençlik grubumda çok iyi bir delikanlı vardı. Bir süre için İncil derslerimiz düzenli olarak devam etti. Bu Hitler rejimi sırasındaydı. Ve bir gün yetkililer onun bir Nazi beyin yıkama kursuna devam etmeye zorladılar. O zaman gençlik grubundan ayrıldı. Uzun bir süre onunla teması kaybettim; ve bir gün onunla aniden karşılaştık. "Hey Günther merhaba" dedim, cevabı "Yaşasın Hitler" oldu. Dedim ki "Günther, nasılsın? Seni uzun bir süreden beri göremedik." Dikeldi ve cevap verdi "benim kuralım: görevini yap, olabildiğin gibi gel." Ve eğer bazen görevimi yapmakta yetersiz kalırsam ve gerçekten bir Tanrı varsa hatalarımızı ona itiraf etmekte yeterince dürüst olacağız. Ancak İsa gibi benim yerime ölecek bir günah keçisini ihtiyacım yok."

Aklımın gözüyle böyle düşünen milyonlarca erkek ve kadını görebilirim. Öğünerek benim kuralım: görevini yap, olduğun gibi gel ve geri kalan için olayları Tanrıya açıklamak benim görevim olacak. Sadece "görevimi yaptım" sözleri ile Tanrının yargılamasının huzuruna hiçbir şey için çıkacağımı zannetmiyorum. Bu alt yapıda devam edersem lanetlenmeye doğru gideceğimi biliyorum. Şunu dikkate alabilirsiniz: her birimizin Tanrı huzurunda kendi hesabını vereceği gün gelecektir.

Arkadaşlarım; Tanrı'nın huzurunda kendimi haklı çıkarmak için çalışıyorum. Böyle yaparsam ölüm tehlikesiyle karşılaşacağımı biliyorum. Herkes Tanrı'nın adaleti önünde hesap verecektir. Sizi uyarmak istiyorum; düşündüğümde büyük bir üzüntüye kapılıyorum, sanki kan ter içinde kalmış gibi şunu düşünüyorum, insanlar Tanrı'nın yargısına doğru koşmaktalar.

Büyük heykeltıraş Ernst Barlach bir de oyun yazmıştır "Ayaş Boll" Oyundaki baş karakter Boll bir arazi sahibidir. Her zaman çakırkeyif dolaşır. Bir gün iyi bir yemek ve içki faslından sonra güneşin en sıcak olduğu saatte köyün meydanına doğru yürür. Ve birden kendisini köy kilisesinin önünde bulur. Kilisenin kapısında trompetlerini üfleyen dört melek kabartması bulunmaktadır. Boll onlara baktığında sanki onların aniden dünyaya gelip Son Yargılamayı haber verdikleri hissine kapıldı: "bütün insanlar için Tanrının Mahkemesi huzuruna çıkma saati geldi." Barlach şu sözleri yazar: siz ölümler, mezarınızdan çıkın! Bedenlerinizin bozulmasını bir mazeret olarak göstermeye çalışmayın. Hayır! Dışarı çıkın!" Ayaş Boll anlamaya başlamıştı. "Tanrıdan kaçamam. Bir gün bütün sırlarımla bir-

likte onun huzuruna çıkmak zorunda kalacağım.”

Hepimiz kendi erdemlerimizden uzak kalamayacağımızı derinden biliriz. Tanrının yargılaması elle tutulacak kadar yakındır. O gün geldiğinde bütün iyi amellerimiz güneş ışığındaki kar gibi eriyip gidecektir.

İnsanların bugünlerde bu tür şeyleri duymak istemediğini biliyorum. İsa'ya dönmediğimiz takdirde cehenneme gideceğimizi söylediğim zaman insanlar sadece gülüp “Ne? Cehenneme mi? Bu bir ortaçağ düşüncesi. Cehennem diye bir şey yok ki” diyorlar.

Böyle ifadeler bana daima son savaş sırasında yaşadığım bir olayı hatırlatır. Savaş zamanıydı. Bir haber götürmem gerekiyordu bu nedenle yola çıktım; ancak yolda bir hava hücumu ile karşılaştım. En yakındaki hava savunma kulübesine sığındım ve alarm sona erinceye kadar orada kaldım. Daha sonra haberi götürmem gereken bölgeye varıncaya kadar yoluma devam ettim. Binalardan hiçbirisi hasar görmemişti. Ve bütün bölgenin terk edildiği hissine kapılmıştım. Ortalıkta bir kedi bile yoktu. “Rüya görüyorsun herhalde” dedim “Bu mümkün değil, binalar hasar görmemiş ancak yine de herkes gitmiş.” Birkaç dakika sonra bölgenin sivil savunma şefi ile karşılaştım. Ve ona sordum. “herkes neden gitti?” İzah etmek amacıyla koluma girerek beni evlerden birisine soktu. Beni arka tarafta bakan pencerelerden birine götürdü. Oradan evlerin bir yeşil alanı çevrelediğini görebiliyordum. Yeşil alanın tam ortasında bir buharlı lokomotifin kazanı büyüklüğünde kocaman bir bomba duruyordu. “henüz patlamadı mı?” diye sordum. “Hayır”

diye cevap verdi. “Bu gecikmeli olarak faaliyete geçen bir bomba.” Bunlar en tehlikeli bombalardı. Toprağa düştüklerinde patlamazlar ancak beş veya yirmi saat kadar sonra patlarlardı. Bu bombalar genellikle insanlar sığınaklardan çıktuktan sonra patlardı. Adam “buradaki herkes kaçtı” diye izah etti. “Tıkırtısını duyabiliyor musun?” Patlatma mekanizmasının saatinin tıkırtısını rahatlıkla duyabiliyorduk. Bomba her an patlayabilirdi! “Gel” dedi sivil savunmacı, “burada daha fazla kalmamak iyi olacak.” Bomba patladığı takdirde sakınabileceğimiz kadar geriye çekildik. O sırada hiç alışılmadık bir manzara gördüm. Bir serçe sürüsü uçarak geldi ve yavaşça bombanın üzerine kondu. Bir tanesi uçarak bombanın baş tarafındaki ateşleyicinin üzerine kondu. Bağırıldım “bakın serçeler ölümle flört ediyorsunuz!” Ancak bütün sürü ikazıma cevap olarak alay edermiş gibi görünüyordu; “ha ha, onun ne olduğunu biliyoruz! Bugün kim bombaya inanır? en küçük tehlike bile yok!”

Bugünkü insanlar kendilerini tehdit eden tehlikeye güldüklerinde aynı aptallığı göstermektedir.

Tanrının oğlu geldi, çarmıha gerildi ve ölümden tekrar kalktı. O zaman herkes Tanrının gerçek olduğunu ve kutsal olduğunu anlamalıydı. Ancak bir insan dikilip de insanlara “Dikkat ileride tehlike var, ruhlarınızı kurtarmaya bakın” dediğinde sadece gülerler ve “ha, ha bugün bu saçmalığa kim inanır?”

Bazen Tanrı bile müstehzi işaretler yapar. Kutsal kitap, ateizme sadece bir kez şu tek cümleyle atıf yapar “*Aptal, kendi gönlünde, Tanrı yoktur*”

der” Kutsal kitabın hayata bakış açısıyla başka ne denilebilirdi?

2. Kurtuluşa

Tanrı bir keresinde dünyayı dehşetli bir yargılamayla vurmuştu. Sadece bir adam ve ailesi kurtulmuştu. Adamın adı Nuh idi. Tanrı ona felaket başlamadan önce bir gemi yapmasını emretti. Dehşetli afet başlamadan hemen önce Nuh’a bütün ailesi ile birlikte gemiye binmesini emretti. Ve ailenin her üyesi içeri girdikten sonra Tanrı kendisi kapıyı üzerlerine kapattı.

Dünya, Tanrının haklı yargılamasına doğru ilerlemektedir. Ve bizi kurtaracak bir gemi bulunmaktadır: bu bize Mesih İsa’da sunulan lütuftur. O, Tanrının dünyasından bizim günahkar dünyamıza geldi. O, çarımhta bizim için öldü. Eğer Tanrı oğlunun böyle kötü bir ölümle ölmesine izin verseyse onun ölümü vasıtasıyla elde ettiği kurtuluş günahkarların en kötüsünü bile kurtarmaya yetecek kadar büyük olsa gerektir. İsa ölümden kalktı ve bizi kendisine Kutsal Ruh vasıtasıyla çağırmaktadır. *İsa kurtuluşun gemisidir.*

Tanrının eskiden Nuh’a “sen ve senin ailen gemiye girin” dediği gibi şimdi sizleri benim sözlemlerle Mesih İsa’nın lütuf sığınağı altına girmenizi ikaz ediyor. Tanrı ile barış yapmak yolunda bu adımı at. Seni geride tutan her şeyi bırak gitsin. Kurtarıcına söyle “Çok büyük bir günahkar sana geliyor” Çarımhtın altında günahlarını ortaya koy. İsa’nın kanının şahsen sen için döküldüğüne inan ve ona de ki “Rab, bütün yaşamımı ellerine bırak-

yorum.” Gemiye girmek işte bu anlama gelmektedir.

Dikkat, ölüm tehlikesi!

Pek çoğumuz kurtuluş olmaksızın, korunma olmaksızın Tanrının yargılamasına doğru yönelmekteyiz. Ancak Tanrının lütfu o kadar büyük ki onun muhafazasını her zaman alabiliriz. *İnanmak* Tanrının yargısı alanından Mesih İsa’nın lütuf alanına geçmek demektir. Bu adımı atmak çocuk oyunudur değildir. Ancak o bizi tehlikeden, ölüm tehlikesinden kurtarır.

Yeni Gine’deki misyoner grubunun tanınmış öncüsü Albert Hoffmann bana hiç unutmadığım bir öykü anlatmıştı. Ona demiştim ki “Değerli kardeşim Hoffmann, Hristiyanlığı yaşamak için büyük bir mücadele içindeyim. Bizimki gibi bir dünyada Mesih İsa’ya ait olmak bir pastör için bile şaka olmasa gerek.”

Dedi ki “sana yaşadığım bir tecrübeyi anlatmak isterim.” “Yeni Gine’de Hristiyan olmak isteyen Papualılara bazı talimatlar vermek geleneğimizdi. Bu onların İsa’yı daha iyi tanımalarına yardımcı oluyordu. Ve seçilen bir Pazar gününde vaftiz ediliyorlardı. Bu her zaman büyük bir bayram için bir fırsattı. Her seferinde pek çok dinsiz katılırdı. Büyük bir şenlik ateşi yakılırdı. Vaftiz edilecek adaylar fetiş ibadeti için gereken takım taklavat ellerinde ortaya gelirlerdi: bu aletler sihir nesnelere ve heykelciklere ve nazarlıklardı. Şenlik ateşinin yanına gelince eski hayatlarının izlerini alan bütün bunları alevlere atarlardı.

Bir akşam genç bir yerli kadının ateşe yak-

laştığını gördüm. Kolları heykelticikler ve nazarlıklarla doluydu. Ancak bunları atmak için karar verme anı geldiğinde bunu yapamadı. Şöyle düşünmüş olmalıydı “bunların hepsi atalarımın yaşam şekillerinin birer parçasıdır. Bunlar benim bütün geçmişimin kökleridir. Kahtlarımı inkar edemem. Bir adım geri attı. Fakat aynı anda bir başka düşünce onu etkisine almış olmalıydı “bu durumda İsa’ya ait olamam” Böylece ileriye üç adım attı fakat bir saniye sonra bu nesnelere kesinlikle ayrılamayacağını hissederek tekrar geri gitti. ‘Onun yanına gittim’ dedi misyoner, “ona dedim ki bu senin için çok zor! Belki de bu durumu biraz daha düşünmelisin. Bir dahaki vaftiz töreninde vaftiz edilebilirsin. Kadın bir an düşündü daha sonra çabucak ileri giderek fetişlerini ateşe fırlattı ve öyle kaldı.”

O misyonerin söylediklerini asla unutmayaçağım, öyküsünü bitirdiğinde yüzü ağaçtan yontulmuş gibi kıvrılmıştı, “bu kadının mücadelesini sadece iman etmiş kişilerin anlayabileceğinden eminim.”

Dostlarım, sizinle gemi arasında sadece bir adım var. Kendinizi İsa’nın kollarına atarak ölümlün tehlikesinden ve yargılamadan kaçın. Bu birinin kolaylıkla atabileceği bir adım değil. Bu geçmişle tüm bağların koparılmasını gerektirir. Daha azını değil!

Yeterince açık olabildim mi?

İnsanların almış oldukları uyarılara rağmen lanete giden yollarında devam ettiklerini görmek beni daima kızdırır. Tanrı bunu istemiyor. O sizin kurtarılmanızı istiyor. Ve bu nedenle günahlarınızı

zın bedelini ödemesi için size oğlunu göndermiştir. Bütün yapmanız gereken suçunuzu kabul etmeniz ve İsa’nın sizin için hazırladığı kurtuluşu şefkatle almanızdır.

Üçüncü Hitler döneminde Gestapo tarafından çok defa sorgulandım. Bir keresinde içinde her türlü kayıtlarla dolu evrak gözü dizilerinden başka hiçbir şey olmayan bir odada bekletildim. Her dosyadan bir etiket sarkıyordu ve her etiketin üzerinde “Karl Meier” veya “Friedrich Schultz” gibi isimler yazılıydı. Bütün bu kayıtlarla çevrili olarak bu bitmek bilmez bekleme sürecinde bütün hayatımı bunların arasında geçirmek zorunda olmayacağım için tanrıya şükrettim. Fakat sıkılmaya başlayınca etiketlerdeki isimleri okumaya başladım. Birisinde Karl Meier bir diğesinde Friedrich Schultz. Aniden “Wilhelm Busch” yazısını gördüm. Dolayısıyla bana ait bir kayıt vardı. Dosyalar artık hiçbir şekilde sıkkıcı görünmemeye başladı. Benim kişisel kayıtlarım bu raflardan birindeydi! Meraktan çatlayarak onu alıp bu insanların benim hakkımda ne yazdıklarına bakmak istedim. Ancak böyle bir riske cesaret edemedim. Yine de tamamen şu düşünceyle sarsıldım “benim kayıtlarım orada!”

Hayatımda beni Hıristiyanlıktan daha fazla sıkın bir şeyin olmadığı bir dönem vardı. Bira bardağımın dolu olması beni daha fazla ilgilendiriyordu. Sonra bir gün ilk olarak İsa’nın çarımını gördüm. O gerçekten şuydu: kayıtlarımla ilgili yapacak bir şeyi vardı. Suçumla ve kurtuluşumla ilgili yapacak bir şeyi vardı. O günden beri İsa’nın çarımını beni en fazla ilgilendiren şey oldu.

İsa gerçekten de büyük kurtarıcıdır.

3. Ölümünden Yaşama

Buna bir başka açıdan bakalım. Bu konu aklımdan geçip giderken (Dikkat! Ölümcül tehlikesinde-sin! Dur! Dön ve geriye git! Kurtarıcını aral), aniden şu düşünce aklıma geldi: sadece yaşayan bir kişi ölümün tehlikesinde olur.

Nereye varmak istediğimi anlıyor musunuz?

Sizler hayatı gerçekten asla bulamamak tehlikesindedesiniz. Sizlere hayatı ölü bir insan olarak geçirmek ve sonunda ölü bir insan olarak dışlanmak tehlikesindedesiniz. Karşınıza gelen tehlike hayatta her şeyi kaçırabileceğinizdir. Kutsal kitap bunu çok net olarak ortaya koymaktadır: Tanrının oğluna sahip olan hayata sahip olur; Tanrının oğluna sahip olmayanın hayatı olmaz.”

Çok fazla zaman olmadı, lisan öğretene Berlinli bir bekar hanımla tanıştım. Ona “affedersiniz bayan” dedim “belki bir pastör bazen açık olma hakkına sahiptir! söyler misiniz kaç yaşındasınız?” Bir bayana yaşını sormak kural gereği yapılmaması gereken bir şeydir; ancak yaşlı bir pastör ara sıra bunu yapabilir. Hiç beklemeden yanıtladı “sekiz yaşındayım...!” Şaşırdım “bir dakika” dedim “sekiz yaşında? Üç dil öğretiyorsunuz ve sadece sekiz yaşındasınız?” Gülmeye başladı, sonra da izah etti, “sekiz yıl önce Mesih İsa’yı tanıdım.” Mutlu olmuştum. “bunu ortaya koymanın hoş bir yolu!” dedim. Şu deyişi söyledi “Tanrının oğluna sahip olan hayata sahip olur; Tanrının oğluna sahip olmayanın hayatı olmaz.” Devam etti “Geçmişte bir kurtarıcım yoktu; gerçek anlamda yaşamıyordum. Çok para biriktirerek ve iyi zaman geçirerek tatmin oluyordum, ancak gerçek anlamda yaşamıyordum!”

Bu cüretli bir beyan değil mi? Gerçekten de hayatını kendi serbest iradesi ile İsa’ya adamamış bir kişi yaşadığını söyleyemez. Sadece İsa’ya sahip olanın hayatı vardır.

Çok yıllar önce genç bir adam beni görmeye geldi. “Seni buraya getiren nedir?” diye sordum. “Gerçekten bilmiyorum” diye cevap verdi. “Sadece yaşadığım hayatın anlamsız bir hayat olduğu duygusuna kapıldım.” Şaşırmış olarak sordum “Ne? Bir çilingir olarak iyi bir işin var ve iyi para kazanıyorsun.” Şu cevabı verdi “ancak bu hayat değil.” “Hayır bu anlamlı bir hayat değil. Pazartesi çilingire ait, Salı çilingire ait, Çarşamba çilingire ait, Perşembe çilingire ait, Cuma çilingire ait, Cumartesi futbol, Pazar sinema ve kızlar. Bu gerçekten hayat değil. “Dostum” dedim, “kesinlikle haklısın. Eğer bunu anladıysan şu ana kadar çok uzun bir yol kat ettin demektir. O hayat değil. Sana şunu söyleyeyim dostum, bunun anlamı yaşamaktır. Benim kendi hayatımda, İsa kendisini bana tanıttığı zaman tamamen değişim oldu. O benim kurtarıcım oldu; o beni Tanrı ile uzlaştırdı. Bunu anladığım zaman kalbimi ona verdim. Ve o zamandan beri bir hayatım oldu.”

Bu genç adam da en sonunda hayatı bulmuştu. Onu son zamanlarda Freiburg’da gördüm. “Evet” dedim “nasıl gidiyor? Sonunda gerçekten yaşıyor musun?” Yüzü neşeye parlıyordu, cevap verdi “evet şimdi gerçekten yaşıyorum!” O gerçekten de çok iyi bir Hıristiyan, bir gençlik grubuna liderlik ediyor ve diğer insanlara kendisinde hayatı bulduğu Mesih İsa’ya giden yolu gösteriyor.

Anlıyor musunuz? Ölüm tehlikesiyle karşı

karşısınız. Her an İsa'yı kurtarıcınız olarak kabul etmeden yaşantınızı kaybedebilirsiniz

Arkadaşlarımdan birisi tüccardır. Kendisi son zamanlarda bir sanayicinin evine davet edilir. Bu adamın mükemmel bir park içinde yer alan güzel bir evi vardır. Davet edilen en azından yüz konuk vardır. Kalabalıkta sıkışan arkadaşım kendisini bir köşede ev sahibinin yanında bulur, ona derki "şanslı değil misin! bir kral gibi yaşıyorsun: güzel bir malikanen, gelecek vaat eden bir fabrika, sevgili bir karın ve cazibeli çocukların var." Adam cevap verir "Evet, bu doğru, şanslıyım." Daha sonra ciddileşerek der ki: "Fakat hep aynı, buradaki şeylerin nasıl gittiğini hiç sorma" diyerek kalbini gösterir.

Sokakta yürürken genellikle şunu düşünürüm, "eğer insanlar gerçekten samimi olsaydı, hepisi durup "burada, kalbimde şeylerin nasıl gittiğini bana sorma" diye haykırırlardı. Huzurları yok. Vicdanları onları suçluyor. Suçlu hissediyorlar.

Ve bizleri iyileştirebilecek sadece bir kişi var. Hatırlayın, Tanrı günahlarımızı görür. Biz kendiliğimize ona gidemeyiz. Fakat o sevgisiyle bizlere Mesih İsa'nın şahsında gelmiştir. Bu sizlere bildirmem gereken mutluluk verici mesajdır. "Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki..." Ben dünyayı sevmezdim. Herkesi döverdim; bu yaşlı dünya akamet, zayıflık ve aptallıkla dolu. Tanrı yine de onu sevdi. Ben aptalım, "Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, kendisine inanan herkesin kaybetmeyip sonsuz hayata kavuşacağı tek ve yegane oğlunu verdi."

Söyleyin bana Tanrı bundan -kendi oğlunu ölüme vermek- ve dolayısıyla bizim hayat sahibi

olmamızı sağlamaktan daha fazlasını yapabilir miydi?

Bir öykü daha. Bir akşam kilise ibadetinden sonra genç bir adam büyük İngiliz vaiz Charles Haddon Spurgeon'a gidip dedi ki "pastör siz haklısınız, benim de Cavalry'nin adamı ile buluşup Tanrının evladı olmaya ihtiyacım var. Bir gün değişeceğim. "Bir gün?" diye sordu Spurgeon. "Evet ancak daha sonra." "Daha sonra? Neden bugün değil?" Genç adamın yüzüne karmaşık bir ifade hakim oldu ancak yine de cevapladı, "ben kesinlikle kurtarılmak istiyorum, işte bu nedenle bir gün değişmek niyetindeyim, ancak bundan önce hayattan biraz zevk almak istiyorum." Spurgeon kahkaha ile güldü, ve dedi ki "Genç adam, hayatta fazla bir ihtiras yok. Ben hayattan biraz zevk almakla tatmin oldum. Hayattan çok daha fazla olan bir bütünü isterim. Hayatı fazlasıyla isterim. Kutsal kitap der ki (ona ayeti gösterir): İsa dedi ki ben onlar hayat bulabilirsiniz ve onu fazlasıyla bulabilirsiniz diye geldim."

Tanrı İsa'nın çarmıhta ölmesine senin ve benim gibi zavallı, kayıp günahkarlar için izin verdi böylece bundan böyle bizim hayatlarımız olacaktı. Sabahları uyandığında, Tanrının evladı olduğum için ve hayatı onda bulduğum için neşeye şarkı söylerim. Evet İsa bu dünyada bize hayat vermek için geldi, o bizleri Tanrının yargısından korumak için ve bizlere sonsuz hayatı başlatmak için geldi.

Size kısa bir hikaye anlatayım. Bir Kasım ayı akşamında yağmur ve kar yağıyordu. İki adam bir yol boyunca yürüyorlardı. Birincisinin yağmurluğu yoktu ama ceketinin yakaları kalkıktı. Islanmaya

aldırılmaz gibi görünüyordu. Nereye gittiği onun için çok fazla önemli değildi. Buraya gelebilirdi veya oraya gidebilirdi önemi yoktu evsizdi. İnsanların çoğunluğu hayatı böyle sürdürmektedir. Yaşamda her hangi bir hedefleri yoktur.

Sizden ne haber? Nereye gidiyorsunuz?

Ateist Alman filozof Nietzsche şiiirlerinin birisinde şu sözleri yazmıştır: "Evsiz insanın vay haline!" Sizin ebedi bir eviniz var mı?

Yol boyunca yürüyen ikinci adama gelince; o da aynı fırtınayı, aynı çamuru, aynı yağmuru ve aynı karı yaşamak zorundadır. Fakat o ışık çalmaktadır ve adımları canlıdır. Neden? Çünkü az ötede evinin ışıldayan ışıklarını görmektedir. Orada sıcaklık bulacaktır. Orada yolun zorluklarına gülüp geçecektir. Dostlarını, işte bu hayatını Mesih İsa'ya adanmış ve dünyada geçirilecek hayatı onda bulmuş olanların yoludur.

Tanrı Nuh'a "Gemiye girin dedi." Sizleri sakın bir yer bulmanız için uyarıyorum. İsa orada olacaktır. Onunla biraz konuşun ve aklınızdan geçen her şeyi ona söyleyin. Bir keresinde birisi bana sordu, "Hekimler gibi sizinde randevulu konuşma saatleriniz var mı?" ben şu cevabı verdim "neye yarar ki? İnsanlar benimle değil doğrudan İsa ile konuşmalıdır!"

Ve sizlerin de kesin olarak yapması gereken budur!

Ne yapmanız gerekir?

Bana gönderilen pek çok mektuptan bir tanesinde bana şu soru soruldu: "vaaz verirken kendi görüşlerinizi mi yoksa sadece kilisenin doktrinlerini mi anlatırsınız?" Cevabımda şunu yazdım "ben İncil'in mesajını aktarıyorum." Ve okuyucularım için şunu ilave edeyim: Pastör Busch'un görüşlerini dinledikçe kandırılmış insanlarsınız. Beni dinlerseniz benden bir şey elde edemezsiniz. İhtiyacınız olan şey İsa'nın sesini dinlemektir. İsa kendini İyi Çoban olarak adlandırdı. Ve bu 'İyi Çobanın' sesini dinlemelisiniz. Güçsüzlüğümle size çok az bir şekilde yardımcı olabilirim. Önemli olan sizlerin yüreklerinizi açmanız ve iyi çobanın sesini duymanız. 'ne yapmamız gerekir' konusu üzerinde konuştuğumuz zaman önemli olan sizin kişisel olarak kalbinizi Rab İsa'ya açmanız ve iyi çoban İsa'yı dinlemeniz.

1. İnançsızlığına bir son ver

Büyük şehirlerde pastör'lük yaptığım uzun yıllar boyunca İncil'in mesajlarına karşı olarak her türlü tartışmayı işittim. O kadar çok inançsızlık gördüm ki sizleri inançsız tavrınıza bir son vermeniz için -çünkü kurtuluşunuz yakındır- en baştan uyarmam gerekir.

Savaş sırasında, genç insanlar arasında yaptığım çalışmaların yanı sıra büyük bir hastanede pastör'lük görevini yürütüyordum. Bir gün bir özel hasta odasının kapısını çalmak üzereyken genç bir hemşirenin koridorun diğer ucundan bana doğru

koşarak geldiğini gördüm. Nefes nefese şunu söyledi "Pastör Busch, lütfen o odaya girmeyin." "Neden?" diye sordum. "Bu odadaki adam hiçbir din görevlisinin özellikle bir pastörün kendisini ziyaret etmesini reddediyor, eğer içeri girerseniz sizi dışarı atacaktır!" Kapıdaki yazıyı gösterdi, ve tanıdığı bir aşadama olduğunu gördüm. "Hemşire" dedim "endişe etmeyin benim sınırlarım çelik gibidir" ve kapıyı çaldım, gür bir erkek sesi "girin" dedi. İçeri girdim. Yatakta beyaz saçlı yaşlı bir adam yatıyordu. "İyi günler" dedim. "ben pastör Busch'um" "Ha" dedi, sizin hakkınızda çok şey duydum. Beni ziyaret etmenize izin veriyorum." Hayret ettim ve çok memnun oldum "çok nazıksınız" dedim. Derhal ilave etti "ancak Hıristiyanlıkla ilgili konulara girmek istemiyorum" gülerken cevap verdim "kötü talih ben de sizinle bu konuda konuşmak için gelmişim" elini sallayarak "mümkünü yok" dedi. "benim dinle işim kalmadı. Ben çocukken büyüklerim beni Mezmurları ezberlemek için zorladılar ve onları ezberlemediğimde tokat yedim. Büyüyünce hepsini fırlatıp attım. Kendi hayat felsefemi oluşturdum. Beni esinlendirenler Darwin, Hackel ve Nietzsche gibi düşünürlerdir.

Onun söylediklerine bir pastör olarak çok sınırlandım. Maalesef kendime hakim olamadım. Sert bir şekilde "Dinle dostum" dedim "On altı yaşındaki bir genç bana Nietzsche'nin onun lideri olduğunu söylese kendi kendime güler ve şöyle düşünürüm "eh şimdi bir geçiş dönemi yaşıyorsun çağdaş filozofların kendilerini keşfettiğinde artık modellerine inanmayacaksın. Ancak sizin gibi bir ayağı çukurda bulunan yaşlı bir insan bu gibi şeyleri söylese o zaman durum çok ciddi bir hal alır. Siz klinik

olarak hastasınız. Sorarım size Tanrının huzuruna çıktığınızda bu saçmalıkları konuşabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Afallyarak bana baktı. Açıkça belliydi ki kendisiyle bu tarzda konuşulmasına alışmamıştı. Kendi kendime "yaşlı bir adama sert bir tonla konuştuğumu fark ederek vitesi bire küçülttüm" Daha sonra beni bu zavallı adam için büyük bir acıma hissi kapladı. Sesimin tonunu değiştirdim ve, onun başlangıçta reddetmiş olmasına rağmen İsa'nın nasıl onunda çobanı olmak istediğini izah etmeye başladım. Hasta adam derin bir nefes aldı ve dedi ki "aşlında iyi olabilir. Peki benim hayat felsefemi ne yapayım? Şu ana kadar inandığım her şeyi fırlatıp atayım mı?" "bu doğru olur efendim" dedim, kalbim neşeyle doldu. "ebediyetin ışığında sizin için kullanışsız olan her şeyi çöpe atın. Bunu hemen şimdi yapın. Yarını beklemeyin. Sizininki gibi bir inançsızlıkla ne yaşayabilir ne de ölebilirsiniz. Her şeyin çekip gitmesine izin verdiğinizde kendinizi sizi kurtarmak için ölmüş olan Tanrının oğlunun açık kollarına atarsınız. O sizin de kurtarıncınız olmak ister."

Tam o sırada hemşire odaya girdi ve bizi eski dostlar gibi konuşarak bulunca çok şaşırıldı. Eliyle bir hareket yapınca odadan çıkma zamanım geldiğini anladım. Yaşlı adamın elini uzun bir süre tuttum, sonra odadan sessizce çıktım. Benim tavsiyemi tutup tutmadığını asla bilemeyeceğim. O gece öldü.

O gün yetmiş insanların bile Darwin, Hackel ve Nietzsche gibi insanların burunlarını kendi hayatlarına sokmasına nasıl izin verdiklerini gö-

rünce umutsuzluğa kapıldım. Hatalı sebeplere dayanan inançsızlıkları onları ebedi kurtuluşu kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya bırakmaktadır. Bu nedenle ilk olarak ve her şeyden önce sizi inançsızlığa götüren bütün yüzeysel düşünceleri fırlatıp atmanız için uyarıyorum. Bunlardan vazgeçin! İnançsızlığınız bir kuruş bile etmez. Kutsal kitap der ki: "bir tek Tanrı vardır ve Tanrı ile insan arasında bir tek aracı vardır, Mesih İsa."

Bir gün, kazağının üzerinde çizgiler bulunduğ için "çizgili adam" lakabını taktığım bir adamın karşısında oturuyordum. O çok güçlü bir adamdı bir savaş gemisi gibi inşa edilmişti. Karşı bir hava saldırısında feci şekilde can vermiş, iki oğlu cephe- de ölmüştü. Zavallı dostum! Bir gün onu ziyaret ettim. Fakat oturur oturmaz; "pastör Busch, dininiz hakkında konuşmayı kesin! Hayatımda çok şey gördüm ve artık hiçbir şeye inanmıyorum."

Güldüm ve dedim ki, "bu imkansız. Bazen trene binersiniz, değil mi?" "Evet, binmek zorundayım" devam ettim, "her bindiğinizde makiniste gidip ehliyetini göstermesini ister misiniz?" cevabı "tabii ki hayır" oldu. "demiryollarının istihdam ettiği makinistler..." "Ne" diye sözünü kestim, "yani makinistin kalifiye olduğunu önceden bilmeden trene bindiğinizi mi kastediyorsunuz? Hayatınızı en küçük bir garanti olmadan onun ellerine teslim mi ediyorsunuz? Peki, peki, hayatınızı birinin ellerine teslim etmenin inancı oluşturduğunu biliyor muydunuz? O halde hiçbir şeye inanmadığınızı söylemeseniz daha iyi olur. Demelisiniz ki "demiryollarında olanlar hariç hiçbir şeye inanmıyorum!" "Evet..!"

Onu sorgulamaya devam ettim. "hiç eczaneye gider misiniz?" cevap verdi "çok sık başım ağrır ve ilaç almak için eczaneye giderim," dedim ki "belki bilirsiniz, bazı eczacılar müşterilerine yanlışlıkla zehir vermişlerdir. Dolayısıyla ilaçları almadan önce onları analiz ettiğinizi düşünüyorum." Cevap verdi "hayır pastör Busch. Onaylı bir eczacı mesleğini bilir. Bana böyle bir hata yapmaz." Şaşırmış olarak "ne?" dedim. "ilaçları kontrol etmeden mi alıyorsunuz? Hayatınızı bir eczacıya mı emanet ediyorsunuz? Verdiği ilaçları en küçük bir şüphe duymadan mı alıyorsunuz? O halde buna güven diyebilirim! Dostum hiçbir şeye inanmadığınızı söylemeyi kesin; şunu söyleseniz daha iyi olur, "demiryollarında ve eczanelerde olanlar hariç hiçbir şeye inanmıyorum!"

Yeni örnekler vermeye devam ettim. En sonunda kendi deneyimlerimi onunla paylaştım. "Bir gün Tanrının bize göndermiş olduğu kişi, İsa ile karşılaştım. Evet, ölümden kalkmış olan ve ellerinde hala çivi izlerini taşıyan İsa. Bu izler onun bana duyduğu sevginin benim için hayatını verecek kadar büyük olduğunun kanıtlarıydı. Dünyada hiç kimse İsa'nın benim için yaptıklarını yapmadı! Hiç kimse benim için onun kadar şayanı itimat olmadı. İsa'nın bir kez olsun yalan söylediğini zannediyor musun?" cevabı "hayır" oldu. "başka hiç kimse için bu kadar çok şey söyleyemem. Fakat o gün, çok yıllar önce, kendime şunu söyledim. "hayatını İsa'ya emanet edebilirsiniz. O güvenine layıktır. Ve benim yaptığım da bu oldu." "bu kadar basit mi?" diye sordu adam. "Evet" dedim "bu kadar basit." Sen etrafındaki her türlü insana güveniyorsun ama İsa hariç. Ve güvene tamamen layık tek kişi odur.

Öyleyse, inançsızlığının dayandığı hatalı sebeplerden vazgeç. Ve hayatını Rab İsa ile doldur.

Bir keresinde bir toplantıda kalabalık bir gençlik grubuna şu çağrıda bulundum “Mesih İsa’yı kurtarıcı olarak kabul edip de bundan pişman olan tek bir erkek veya kadın getirebilen kişiye bir milyon mark ödül vereceğim!” Açıkçası bu kadar çok param yoktu. Fakat bu teklifi hiç tereddütsüz yapabildim çünkü böyle bir kişi bulunamazdı. Fakat pek çok insanın İsa’yı işitip de kabul etmediğini ve bundan dolayı büyük pişmanlık duyduklarını biliyorum.

Dolayısıyla sizi bir kez daha inançsızlığınızdan vazgeçmeniz için uyarıyorum. Sizin için çok şey yapmış olan İsa’ya güvenin. Bu sizinle onun arasındaki şahsi bir meseledir. Sakin bir köşeye çekilin ve ona deyin ki “Rab İsa şu andan itibaren sana ait olmak istiyorum!”

2. Kendinizin adil olduğu düşüncesine son verin!

Kutsal kitap der ki: “Mesih İsa günahkarları kurtarmak için dünyaya geldi.” Bu ayeti okuyan pek çok insan rahatsız olur ve der ki: “*Ben günahkar değilim. Hiçbir suç işlemedim.*” Şimdiki görüşlerimi açıklayacağım kişiler bunlardır.

İddia ettiğiniz şey kesinlikle yanlıştır. Kendinizi yargılama gününde Tanrının yüzüne karşı “Ben günahkar değilim. Senin bütün emirlerine uydum.” Derken tahammül edebiliyor musunuz. Bunun tanrıya söylemeye cesaret edebilecek misiniz?

Haydi, şimdi her şeyin yolunda olduğu ve kendinizi aldatarak adil olduğunuz düşüncesinden vazgeçin.

Çok yıllar önce yirmi yaşlarında genç bir adamla aramda bir konuşma geçmişti. Onu asla unutmayacağım. Bir gün ona etki yapmaya çalışırken dedim ki “Azizim Heinz seni uzun bir süreden beri Kutsal kitap gençlik toplantılarımızda görmedim.” “Doğrudur” diye yanıtladı. “pastör Busch bunu defalardır düşünüyorum. Siz daima İsa’nın günahkarlar için öldüğünden bahsediyorsunuz. Beni ilgilendirdiği kadarıyla, günahlarımız yüklenecek bir günah keçisine ihtiyaç hissetmiyorum. Eğer ben yanlış bir şey yaptıysam ve Tanrı varsa ben kendim için ona cevap vereceğim. Bir kurtarıcının benim yerime ölmesi fikri bana gülünç geliyor.” “tamam” dedim. “Kutsal Tanrının huzurunda sorgulanırken adalet istemeyi amaçlarsın. Bu senin hakkın. Sen İsa’yı reddetme ve yargıya sığınayım deme özgürlüğüne sahipsin. Ancak bir şeyi görmen gerekiyor: İngiltere’de insanlar İngiliz hukukuna göre yargılanır; Almanya’da ise Alman hukukuna göre yargılanırlar; ve Tanrının huzurunda bizler ilahi kanunlara göre yargılanacağız. Umarım bu kanunlardan bir tekini bile ihlal etmemişsindir, aksi takdirde senin için hiçbir ümit yoktur. Hoşça kal!” Genç adam hayretler içinde “bir dakika” dedi “Tanrı bu kadar hoş görüsz değıldir!”

“Ne yani! kutsal Tanrının neye benzediğini zannediyorsun?” diye sordum. “Bir an için farz edelim ki ben elli yıl namuslu yaşadıkdan sonra bir gün en fazla üç dakika sürecek küçük bir hırsızlık yapayım. Olay tespit edilsin ve ben mahkemeye çıkarılmayım. Duruşma sırasında yargıca diyeyim ki

“reis bey bu kadar katı olmayın. Üç dakikalık hırsızlık elli yıllık namuslu yaşamın yanında hiç kalır. Bu kadar küçük bir şey için beni cezalandıracak vicdana kim sahip olabilir?” “Ne olacağını biliyor musun?” Yargıç şu yanıtı verecektir ‘Bir dakika, şu anda beni ilgilendiren senin elli yıllık namuslu yaşamın değil, hırsızlık yaptığın üç dakikadır. Kanun seni bu belirgin suçundan dolayı yargılamaktadır. Eğer dünyalı bir yargıç bu tepkiyi gösteriyorsa Tanrı niye göstermesin ki?’

Neden Tanrı huzurunda suçlu olarak yalvarmıyorsun? Affedilmeye ihtiyacın olduğunu niçin kabul etmiyorsun? Bir günahkar olduğunu neden kabul etmiyorsun? Kendince haklı olduğun şeklindeki davranışından vazgeç ve kurtarıcını ara. O senin günahların için öldü ve borçlarını ödedi. Onu kurtarıcın olarak kabul et, günahlarını ona itiraf et ve de ki “kendimi bütün yanlışlıklarımınla birlikte ayaklarının dibine atıyorum. Bana iyilik ver ve beni kanınla temizle.”

3. Kararlı adımı at

Ne söylemeye çalıştığımı anlamana yardımcı olacak bir diğer açıklama.

Hitler rejiminin başlarıydı. Üst düzey bir Nazi yetkilisi ile temasa geçmem gerekmişti. Bunu korku ve dehşet içersinde yaptım, çünkü rejim pastör'lere karşı çok iyi davranmıyordu. Beni hayrete düşüren şey, yetkili beni kapı dışarı etmek yerine dikkatle dinledi. Görüşmenin sonunda ona dedim ki “Arkadaşlarınızın her hangi birisi tarafından hiç bu kadar iyi karşılanmamıştım. Size teşekkür ede-

rim. Ve bana bu kadar kibar davrandığınız için bana emanet edilmiş bulunan mesajı size bir hediye olarak bırakabilir miyim?: “Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki tek ve yegane oğlunu gönderdi ve ona inanan her kim olursa olsun kaybetmeyecek ve sonsuz hayata kavuşacaktır.”

Bir an için bana baktı ve yanıt verdi “Daha fazlasını söylemene gerek yok. Benim büyüklerim inançlı insanlardır. Gençliğimden beri.” Masanın üzerine büyük bir beyaz kağıt koydu, bir kalem alarak çaprazına bir çizgi çekti. Sonra devam etti. Görüyorsunuz pastör. Bütün bunları biliyorum. Ancak kurtuluşu kazanmak için kağıdın üzerine çizdiğim gibi bir çizgi çekmek zorunda kalacaktım. Çok yakınındayım çizginin hemen altındaki bir noktayı parmağı ile göstererek ancak atılacak olan kararlı adım çizginin ötesinde.” Daha sonra biraz utanarak ilave etti, “Ancak benim toplumsal konumum bu adımı atmamı engelliyor.”

Ondan kalbimde hüznle ayrıldım. Bu adam uzun zaman önce öldü. Ancak onun sosyal konumu ebediyete geçişte ona hiç yardımcı olmadı. Her şeye rağmen o Tanrının krallığına girebilmek için kararlı adımı atması gerektiğini, çizginin ötesine geçmesi gerektiğini anlamıştı.

Sizin bunu yapacak cesaretiniz var mı? Buna gerçekten değer. İsa kolları sonuna kadar açık sizi bekliyor. Kararlı adımı atın; çizginin ötesine geçin ve kendinizi İsa'nın kollarında bulacaksınız!

4. Bütün kasıtlı yanlışlıklara son verin

Metresi olan bir adam tanıyorum. Bir gün onu

köşeye sıkıştırıp dedim ki, "Sen zina yapıyorsun. Karını mutsuz ediyorsun. Cehenneme giden yoldasın." Cevap verdi "Söylediğin şey çok saçma. Sana durumumu açıklayayım. Karım beni anlamıyor.." Ve ondan sonra bana uzun bir öykü anlattı. Ve derinliklerinde davranışının çok yanlış olduğunu o da çok iyi biliyordu.

Bizler çok sık "bu olayı o başlattı." şeklinde dedikodu duyarız. Dedikodu ne konuda olursa olsun o daima diğer kişinin hatasıdır. Sorunu asla siz başlatmazsınız, yapar mısınız? Daima diğer şahısları ayıplarız.

Şunu hatırlatayım ki, Tanrı için dedikodu cinayet kadar kötüdür. O halde bu tartışmayı niye bitirmiyorsunuz? "bunu nasıl yaparım?" diye sorabilirsiniz. Size nasıl olduğunu söyleyeyim: bütün kasıtlı yanlışlıklara hemen şimdi son verin.

Sadece siz bir an durup kendinize "hayatımda yanlış olan ne? Düzeltmesi gereken ne?" diye sormalısınız. Neyin yanlış olduğunu en iyi bilen sizsiniz! Serbestçe günah işlemeye devam ettiğiniz takdirde İsa'nın sizi affedeceğini zannediyor musunuz? Kutsal kitap der ki: "Derhal geri dön!" Öyküsü kutsal kitapta anlatılan Kaybolan oğul eski hayatına sırtını dönmüştür.

Siz de olduğunuz gibi İsa'ya gelebilirsiniz: inançsız ve günahlarınızın yükü altında. Ancak bir adım atmalı ve sizi yıkıma sürükleyen ve kötü olduğuna vicdanen bildiğiniz her şeyi fırlatıp atmalısınız.

Günlük olarak aldığım pek çok mektupta, insanlar bazen kızıp şunu yazarlar: "Söylediğiniz şey-

ler çok sert. Bu ve bu günah değildir." Sonra hiç bahsetmediğim şeylerin listesini yazarlar! Bu durumlarda Mesih İsa emirlerinin hayatımızda olmasına karşı nasıl isyankar olduğumuzu özellikle görmüş olurum. Hayatınızı Mesih İsa ile doldurmaya ve hayatınızda ortadan yok olması gereken bütün şeylerden bir defada vazgeçmeye cesaretiniz yoksa asla bir Hıristiyan olamazsınız veya bir Hıristiyan olarak yaşayamazsınız.

5. Tanrıyla konuş

Nasıl dua edileceğini biliyor musun? Belki bir tür kalıpta ifade edebilirsin ancak gerçekten nasıl dua edileceğini biliyor musun? Bazı insanların dua edenlerin düşünceleri o kadar acayip ki duyduğumda bütün saçlarım diken diken oluyor...

Bir başka gün bir aileyi ziyarete gitmiştim. Anne dedi ki "

Bizler de iyi Hıristiyanlarız. Claire, kızım bu-
raya gel." "Dört yaşındaki kızı yanına geldiğinde devam etti. "pastöre nasıl güzel dua ettiğini göster" Çocuk dua etmeye başladı. Derhal müdahale ettim. "Dur tatlım, nasıl dua ettiğini bana göstermen gerekmiyor, lütfen yapma!"

Gerçek dua tamamen farklı bir şeydir. Dua var olan Tanrı ile konuşmaktır. Dua kalplerimizi ona aktarır. Hiç böyle dua ettiniz mi?

Robinson adında bir Anglikan piskopos "*Tanrıya karşı dürüst olmak*" adlı tartışmaya açık bir kitap yazmıştır. Bu kitapta bahsettiği bütün konular arasında çağdaş insanın artık dua etmeyi bil-

mediğini yazmaktadır. Bu konuda ona katılıyorum. Burada kabahat duada değil çağdaş insandadır. Robinson'un teorisi bugünkü insanın artık dua etmeyi bilmemesi nedeniyle Hıristiyan inancının tamamen gözden geçirilmesi gerektiğidir. Bana öyle geliyor ki insanlara nasıl dua edileceği tekrar öğretilmelidir.

Dua etmeyi neden denemiyorsun? Hatta sadece "Tanrım seni bulmamı sağla" veya "Tanrım lütfen beni de kurtar" veya "Tanrım gerçek inancı bulmama yardım et" veya "Tanrım günahlarımı affet" bile diyebilirsin. Dualarının ilk seferinde elinde kutsal kitabı ve burunlarının ucundaki gözlükleriyle dua eden pastörlerin duaları kadar güzel olmayabilir. Ancak güzel dualar etmenin gereği yoktur. Esas olan tanrıyla açık ve dürüst bir kalple konuşmayı öğrenmektir. Sadece dua etmeye başlayın gerisi kendiliğinden gelecektir.

Güven Tanrı ile insan arasında varolan bir bağlantıdır. Diyalog bu bağlantıda vazgeçilmez olanıdır. Ben Tanrı ile konuşurum; o benimle konuşur.

6. İncili okuyun

Tanrı insanlarla nasıl konuşur? Onlarla kutsal kitap aracılığıyla konuşur. Dolayısıyla kesinlikle esas olan onu okumaya başlamanızdır. Bir insanın kutsal kitabı çok zor okuyacağını düşünebilirsiniz. Maalesef bu da doğrudur.

Misafirliğe gittiğimde insanlar çok sık olarak şunu söylemektedir "pastör 1722 yılından kalma bir Kutsal kitabımız var. Bize büyük büyük an-

nezimden hatıradır. Ve sonra bana devasa bir müzelik parça gösterirler ki bunu hiç kimse okuyamaz. Eski kutsal kitaplara çok saygı duyarım, ancak gidip kendinize küçük bir Yeni Ahit satın alabilirsiniz! Bunların bazıları elimden bile küçüktür. Belirli baskılar ise çok çekicidir. Kendinize bu Yeni Ahitlerden birini alın. Ve onu okumak için her gün kısa bir süre ayırın. Onun sayfaları arasından İsa'nın size ne söylediğini dinleyin.

Şüphesiz anlamadığınız bazı ayetler olacaktır. Sadece okumaya devam edin. Ben gençlere bunu hep şu yolla anlatırım: Brezilyalı bir çiftçi Brezilya'ya ilk yerleştiğinde kendisine bir miktar arazi verildiğini söyledi. Sonra burada bir cangıl yığıntısı bulunduğunu keşfetti. Ve ağaçları temizlemeye, kayaları kazmaya ve otları köklemeye başladı. Ve bir çift öküzü bir pulluğun önüne bağlayıp sürme zamanı geldi. Pulluklar bir kayaya sıkıştığında bir kaç adım atmakta zorlanıyordu. O zaman ne yaptı? Doğru eve koştu kayaları, pulluğu ve öküzleri havaya uçurmak için bir miktar dinamit mi aldı? Tabii ki değil. Pulluk bıçaklarını söktü ve kayanın etrafından dolaşarak sürmeye devam etti. Bitirdiğinde sonuç pek parlak değildi. Aynı şekilde toprağı ekti ve birkaç ay sonra küçük bir miktar hasat elde etti. Bir sonraki yıl sonuç daha iyiydi. Artık daha çok kaya sökülüp daha fazla ot kökleyebiliyordu. Böylece tarlayı sürmesi çok daha kolaylaşmıştı. Üçüncü yıl durum çok daha iyileşmişti.

Bu kutsal kitabı nasıl okumanız gerektiğini gösterir. Esas olan okumaya başlamak: anlamadığınız bir şey olursa, o yeri geçin ve okumaya devam edin.

Yeni Ahit'in ilk bölümünde muhtemelen kuru ve sıkıcı bulacağınız uzun bir isim listesinden hemen sonra şu ayete ulaşacaksınız: "Ona İsa adını vereceksin, çünkü o halkını günahlarından kurtaracak." Ve bu ayete muhtemelen şu yanıtı vereceksiniz "Bunu anlayabiliyorum! Bu tam benim için yazılmış" Bırakın Tanrı Kutsal kitap aracılığı ile sizinle bu şekilde konuşsun. Onu her gün okumaya zaman ayırın. Ve tanrıya şu duayı edin: "Tanrım, beni aydınlat. Bana sözlerini anlayacak aklı ver." Bir şey daha "hiç kimsenin kutsal kitabı inkar etmesine izin vermeyin. O yegane kitaptır. Diğer hiçbir kitap bu kadar aydınlatıcı değildir."

Birinci Dünya Savaşı sırasında genç bir askerken bir keşif görevine gönderildim. Akşam karanlığı çökmüştü. Bir vadinin kenarında oturdum. Sonra gece çökmeden hemen önce orman içersindeki küçük bir açıklıkta düşmana ait gezici bir mutfağın ilerlemekte olduğunu gördüm. Muhtemelen biraz erken harekete geçmişti. Onların oradan geçebileceklerini asla tahmin edemedik. Ancak gecenin çökmesini beklemeyen bu gezici mutfak düşman hatlarına gidemeyen yollardan birisinden bize doğru harekete geçmişti. Eğer gezici bir mutfak orman içersinde yolunu bulabilirdi, düşmanın destek askerleri ve cephanesi de kamplarına doğru yol bulabilirdi. İşte burası stratejik bir yoldu ve onu gözden ayırmayı hiç düşünmedik tam aksine onu bütün gece bombaladık.

Kutsal kitap Tanrının Hıristiyanlara gıda ve cephane gönderme yoludur. Ve şeytan onun hücumlarına engel oluşturacak kadar akıllıdır. Bu nedenle kutsal kitap daima hücumu maruzdur. En aptal genç adam der ki: "Hadi ya, böyle bir kitabı

okumak için tamamen deli olmanız gerekir!" İyi eğitim görmüş bir üniversite profesörü kutsal kitabın sadece her hangi bir kitap olduğunu kanıtlamaya çalışır. Hepsi şu belirgin noktada birleşirler: kutsal kitaba karşı ağır ateş. Ancak eğer Tanrının evladı olmak isterseniz, bunun sizi durdurmasına izin vermemelisiniz. Hiç kimsenin kutsal kitabı inkar etmesine izin vermeyin. Kutsal kitap kendisinin tamamen Kutsal Ruh tarafından doldurulmuş ve aydınlatılmış insanlarca yazıldığını bildirir. Ve siz onu kendiliğinizden okumaya başladığımızda farklı bir ruhun, ayrıcalıklı bir ruhun onun sayfaları arasında nefes aldığını hemen keşfetmekte gecikmeyeceksiniz.

Birisi bana şu şikayette bulundu: "kutsal kitap bana göre kapalı bir kitap. Kurtarılmak isterim ancak kutsal kitap okumaktan hiçbir şey elde etmiyorum." Ona şu cevabı verdim "Tanrıdan sana ruhunu vermesini iste. Gerekirse aylarca şöyle dua et: Tanrım bana ruhunun hediyesini ver ki sözlerini anlayabileyim ve yaşayan bir inanca sahip olayım. Bana inanın ki Tanrı duanıza cevap verecektir."

7. Tanrının sözlerini yayanları dinleyin

Tanrının sözlerini açıkça anlatıldığı yerlere gidip dinleyin. Sizi şu konuda uyarmalıyım, bu günlerde pek çok minberden sulandırılmış kutsal kitap mesajları aktarılmaktadır. Sizin yerinizde olsaydım bu kiliselerden birisine gitmezdim. Kendim için limonata değil kutsal kitabın saf şarabından isterim. Saf kutsal kitabın anlatılmakta olduğunu anlamanız çok zamanınızı almaz. Şuna şu-

kür ki hemen her yerde gerçeği anlatan vaizler vardır. Onların olduğu yere gidin ve kutsal kitabın sesini dinleyin. Tanrının sözlerini duymak isteyen insanlarla birleşin.

Son zamanlarda bir adam bana dedi ki, "Biliyorsun ben bencilim." Cevap vermeden duramadım, "diğer Hıristiyanlarla temas halinde olmazsan ve Tanrının Sözlerinin anlatıldığı kiliselere gitmezsen asla gerçek inanlı olmayacaksın."

Bitirmeden önce sizlere tanıdığım yaşlı bir kadın hakkındaki öyküyü anlatayım. O benim hayatımda önemli bir rol oynamıştır ve benim Tanrıya kazandırdığım üç mühendisi bana getiren kişidir. Ondan büyük bir ruhsal güç akmakta olduğunu görmüştüm, ve bu özel fırsat nedeniyle onu ziyaret ettim. Bir madencinin dul eşiydi. Beni gördüğüne memnun olmuştu ve bana nasıl inanca geldiğini anlattı.

O zamanlar Essen'in varoşlarından birisinde oturuyordu. Bu varoş o zamandan bu yana şehirle birleşmişti. Varoşun adı Stoppenberg idi. Yerel bir gazetede St. Paul kilisesine iki yeni pastörün atandığını okumuştum. Ve arkadaşlarıma dedi ki "hadi gidip görelim. Essen'de bu gibi şeyler nadir olur." St. Paul'a gidilecek yol çok uzundu, bu nedenle tarlaların arasından kestirme bir yoldan gittiler. Oraya vardıklarında büyük bina ağzına kadar doluydu. Bu nedenle salonun arka tarafından ayakta durmak zorunda kaldılar. O gün atanmış olan pastörlerden birisi, Julius Dammann daha sonraları şehirde büyük bir etki yaratmıştı.

Bu, bana o yaşlı bayanın anlattığı öyküdür: "Julius Dammann kürsüye ilk çıktığında yuhan-

na'nın üçüncü bölümünü okudu: "Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki tek ve yegane oğlunu gönderdi ve ona inanan her kim olursa olsun kaybetmeyecek ve sonsuz hayata kavuşacaktır." Ve sonra öne doğru eğilerek dedi ki: "kutsal kitabın bütün sözleri arasında beni "kayıp" sözcüğü kadar korkutan bir başkası yoktur." Ebediyen kaybolabilirsiniz, öyle bir nokta ki Tanrı kendisi bile sizi çekip alamaz. Bu cehennemdir. Bayan devam etti: "Ben oradaydım. Büyük kilisenin salonunda en arkada ayakta duruyordum. Vaazın kalan sözlerinin hiçbirisini duymadım. Sanki yıldırım çarpmış gibiydim. Kendi kendime tekrarlamaya devam ettim "Sen de kayıpsın. Tanrı ile barışık değilsin. Günahların affedilmedi. Sen Tanrının evladı değilsin. Sen kayıpsın." Bir şekilde eve dönebildim. Üç gün sonra babam hasta olup olmadığımı sordu."

Büyüklerine ne olduğunu açıkça izah etmeye çalıştı. Ancak onların bütün söylediği onun aklını kaçırdığı ve bir sinir krizi geçirdiği olmuştu. Hiç kimse onun ebediyen kaybolmak düşüncesini yaşamakta olduğunu derinliğinden anlamış görünmüyordu.

İhtiyar bayan devam etti "dört hafta süreyle tamamen yabani bir şekilde daireler çizmeye devam ettim. Ve gazetede pastör Danmann'ın tekrar vaaz vereceğini okudum. Böylece Stoppenberg'den Essen'e bir kez daha yürüdüm. Yol boyunca dua ettim."

Bu haldeyken kiliseye vardı. Bina yine doluydu. Oturacak yer yoktu. O da daha önceki gibi ayakta durmak zorunda kaldı. Yine dua etti. Daha sonra ilahi kitabının panoda gösterilen sayfasını

açtı, ve büyük hayretle keşfetti ki bu yol boyunca tekrarladığı dua idi. Düşündü “eğer her kes bu ilahiyi okursa, mutlaka bir şey olacaktı.” pastör Dammann ayağa kalktı ve Yuhannadan bir başka bölüm okudu.” İsa der ki ben kapıyım, kapıdan geçen kurtulacaktır.”

“Bu kiliseye ikinci gelişimdi.” Dedi bayan. “ve bir kez daha sadece şu ayeti duydum ben kapıyım, kapıdan geçen kurtulacaktır. Bir anda her şey benim için çok açık oldu. Göğe çıkmış olan İsa hayatın kapısıydı. Ve ben bu kapıdan geçtim. Vaazın geri kalanını duymadım. Ancak duyduğum kadarı bana yeterdi. Hayata girdim.”

Ben bu hikayeyi bazen “Ben asla kiliseye gitmem. Kilise atmosferine dayanmam. Kuşların ötüğü ve ağaçların dallarında meltemin estiği ormanda yürümeyi tercih ederim.” Diyen insanlara anlatırım. Ve şöyle cevap veririm “eğer bu kadın Tanrının sözünün anlatıldığı yere gitmemiş olsaydı asla inanmazdı”

O halde ne yapmanız gerekir:

1. İnançsızlığınıza bir son verin.
2. Kendiniz hakkındaki iyi seçenek devam etmelidir.
3. Kararlı adımı atın.
4. Bütün yanlış hareketlere son verin.
5. Tanrı ile konuşun
6. Kutsal kitabı okuyun
7. Tanrının sözlerini dinleyin

Bunların her biri önemlidir. Ancak çok daha önemli bir gerçekle özetlemek isterim.

Önemli olan ne yaptığımız değildir. Önemli olan Tanrının Mesih İsa aracılığıyla yapmış olduğu şeydir. İşte bu sizlere bildirmekten mutluluk duyduğum iyi haberdur. İsa her birimiz için her şeyi yapmıştır. O bize geldi, o bizim için öldü, ve yeniden bizim için dirildi, o Tanrının sağında bizim için oturdu.

İsa bu koyunlar için her şeyi yapmış olan iyi çobandır. Yirmi üçüncü Mezmurun yazarı buna şahittir. Der ki: “rab benim çobanımdır, eksikim olmaz.” Ve iyi çobanın onun için yapmış olduğu her şeyi adlandırmaya devam eder...

Benim en büyük arzum sizlerin de “rab benim çobanımdır” demenizdir.

Tanrı bu gibi şeylere nasıl izin verebilir?

“hava kazasında 64 kişi öldü”

“bir diğer deprem daha: 1200 ölü 6000 yaralı”

“maden kazasında 7 kişi öldü”

“çılgın adam silahı ile çocuklara saldırdı: 10 çocuk öldü; diğerleri ağır yaralı”

Bu gibi haberler ne zaman basında veya televizyonda yayınlansa etrafımızda hep şu soruları işitiriz “Tanrı nerede? Ne yapıyor? Neden hiçbir şey yapmadan bunların olmasına izin veriyor? Bütün güc onda değil mi? O hala orada mı?”

Gaddarlıklar dünyanın her yerinde hüküm sürmektedir. Treblinka ve Auschwitz'deki kamplarda yapılan sonsuz deneyler ölüm dehşetini öne çıkarmıştır. Ve hepsinden daha fazla şaşırtıcı olanı çocukların her yerde kötüye kullanılması, öldürülmesi ve taciz edilmesidir.

Tanrı bütün bunlara nasıl izin verebilmektedir?

Evet, çok iyi bir soru!

Tanrıya karşı umursamazlıklarını açığa koymak çabasıyla bu tür soruları düşünce-sizce soranlara söyleyeceğimiz hiçbir şey yoktur. Biz sadece bu sorunun gerçek bir mesele oluşturduğu kişilere cevap vereceğiz.

Tanrı sanık sandalyesinde mi?

Tanrı bütün bunlara nasıl izin verebilmektedir? Eğer Tanrıya karşı bir suçlamada bulunmak niyetinde olsak, aptal olurduk. Şu sahnayı düşünün: Olay bir mahkeme salonunda geçer. Ben saldırıya maruz kalmış ve yer yüzündeki bütün acıları çekmiş bir insan olarak oradayım. Ve yargıcin yerinde oturuyorum. Sanık sandalyesinde oturan ise Tanrı!

Ve sonra yargıç kürsüsünden Tanrıyı sorgulamaya başlıyorum. “Sanık ayağa kalk! Bütün bunların olmasına nasıl izin verebildin?”

Bunun olabilmesi mümkün değil! Tanrının sanık sandalyesine oturup bizim tarafımızdan yargılanması mümkün değil.

Olay şu: Tanrı kutsaldır. O var olan Tanrıdır. Yargıç olan odur ve sanık olan bizleriz.

İki savaş arasındaki sorunlu dönemde çalkantılı bir toplantıya gittiğimi hatırlıyorum. Konuşmacı salonda beni işaret ederek şöyle bağırdı “Evet, evet gel buraya”, yanına gittiğimde dedi ki “bir Tanrının var olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Evet eğer o varsa zannederim onunla ölümünden sonra karşılaşacağım...” Başımı sallayarak onayladım.

O devam etti “Buna memnun oldum çünkü onunla karşılaştığımda ona diyeceğim ki ‘bazıları tika basa doyarken, çocukların açlıktan öldüklerini biliyordun değil mi? Bu konuda hiçbir şey yapmadın. Ve savaşların çıkmasına izin verdin. Ve suçsuz insanlar telef olurken bu ölümlerden sorumlu olanlar şanslı çıktılar! Bütün bu sorunla ilgili hiçbir şey söylemedin bu haksızlığın ne aleyhinde ne

lehinde hiçbir şey yapmadın! Evet bütün bunları Tanrının yüzüne vuracağım. Ve daha sonra ne yapacağım biliyor musun? Ona diyeceğim ki "dışarı çık, tahtından in ve bununla savaş!"

Beni kızdırmayı başarmıştı, lafını kestim ve "Çok güzel! Ben de senin yüzüne haykıracağım. "tahtından in ve onunla savaş!"

Toplantıya bir ölüm sessizliği hakim oldu. Konuşmacı aptal gibi yüzüme baktı. Sanki bir hata yaptığını düşünmüş gibi ve sanki ben bir pastör değilmişim gibi baktı.

Daha sonra insanların yüzlerindeki ifadeye baktım, sanki gülüyorlardı ve ortam artık aynı ortam değildi. İşte konuşmanın zamanıydı ve bunu kaçıramazdım.

"Bana bak, kendisine senin tarafından bu şekilde hakaret edilmesine izin veren bir Tanrı çok gülünç olurdu. Sana şunu söyleyeyim, senin hayallerinin dışında böyle bir Tanrı yoktur. Hesaba çekilecek bir Tanrı, yargısından önce senin huzurunda sanık olarak duracak bir Tanrı Hayır! Böyle bir Tanrı sadece hasta bir akılda var olabilir. Ve ben sadece şunu söyleyebilirim "böyle bir Tanrıdan vazgeçelim. Ona sonsuza kadar bir nokta koyalım!" şaşkın bir durumda kekeleyerek "Fakat siz bir pastörünüz öyle değil mi?" dedi. "tabii ki" dedim ve herkesin duyması için sesimi yükselterek "işte bu nedenle şunu söylemek isterim, hepinizin huzurunda şahadet ederim ki bir başka Tanrı vardır, gerçek Tanrı. Onu hesaba çekemezsiniz. Tam aksine onun adil mahkemesi huzuruna çıkarak sorgulayacağı sizlersiniz. O gün geldiğinde ağızlarınızı sınıksız kapalı tutacaksınız. Onunla mücadele et

diyebileceğiniz bir Tanrı yoktur. Fakat kutsal, var olan gerçek bir Tanrı vardır. Ve bu Tanrı bir gün sizlere mutlaka "arkamdan çekilin, dışarı çıkın" diyecektir.

Tanrı bu gibi şeylere nasıl izin verebilir? Eğer var olan Tanrıyı sorgulamak için bu soruyu sorarsak göstereceğimiz sebep tamamen yanlış olur. Ve kesinlikle bir cevap alamayız. Sadece ne kadar aptal olduğumuzu gösteririz.

Tanrı çocuk bakıcısı mı?

Tanrı bu gibi şeylere nasıl izin verebilir? Çoğunluk dünyada olup biten dehşetli şeylerin etkisiyle ve korkusuyla bu soruyu sormaktadır. Bu Hristiyanlara sıklıkla sorulan bir sorudur. "Bize bir cevap ver. Suçladığımız senin Tanrıdır. Onu savunurken ne demen gerekir?" Hristiyanlar Tanrının affına veya savunmasına yardımcı olabilir mi? Yaratıklarının kendisini savundukları bir Tanrı hayali saçma bir Tanrı görüşüdür.

Bu Tanrıyı bakım evini yürütmek üzere işe alınmış bulunan bir çocuk bakıcısı, bir dadı gibi görmeye benzer. Eğer çocuklardan birisi pencereden düşerse herkes dehşete düşer. "Çocuk bakıcısı nerede? Bunun olmasına nasıl izin verebildi?" işte bu çoğunluk insanların Tanrı hakkında düşünme şeklidir. Dünyada her şeyin yolunda gitmesi için gözünü dünyanın üzerinde tutmak onun görevidir. Her hangi bir şey yanlış gelişinceye kadar hiç kimse onu rahatsız etmez. Sonra da herkes kutsal bakıcının nereye kaybolduğunu şaşkına dönerek merak eder. Ve soru doğal olarak doğrudan Tanrının

dostlarına gönderilir. "Tanrın bu gibi şeylerin olmasına nasıl izin verebilir?"

Hıristiyanlar Tanrıyı savunmaya çalışarak çok aptal olurlar!

Bizler Tanrıyı çocuk bakıcısı gibi görerek hata yapmamalıyız. Bu günahkar ve aptal dünyada her şeyin yolunda gitmesini sağlamanın onun görevi olduğu nerede yazmaktadır?

Tanrının kimseye karşı bir mecburiyeti yoktur. O efendidir!

Tanrının varlığını kesin olarak inkar edebilir miyiz?

Felaketler ortaya çıkar. Ve Tanrı sessiz kalır!

Çoğunluk için sonuç nettir: Tanrı yoktur. Dünyanın kontrol ettiği bir Tanrı olamaz. Her şeyi gören ve işiten bir Tanrı olamaz. Ve böylece Tanrı hayatımızdan atılmış olur. Bunun sorun yapılmasının teologlara bırakacağız. Ancak her şeyden öte bir Tanrı varsa ne olur? Eğer varlığını inkar etmekte çok aceleci davrandıysak ne olur?

En sağlam deyimle söyleyeyim: Tanrı vardır.

Nasıl bu kadar emin olabildiğimi merak ediyorsanız, sadece şu yanıtı verebilirim "Tanrı kendisini tanıtmıştır. O insanlara oğlunun, Mesih İsa'nın şahsında gelmiştir. İsa dünyaya gelmiş olduğu için hiç kimse Tanrının varlığını inkar edemez. Onun inkar edilmesi kişinin cehaletini ve kötü niyetini gösterir."

Dünyanın Hıristiyan Görüşü

Dünyada ne olduğunu anlamak istiyorsak dünyanın Hıristiyan görüşünü bilmemiz gerekir. Aksi takdirde sorunumuzu hiçbir şekilde çözemeyiz. Kutsal kitap der ki Yaratan Tanrı, dünyayı uyum ve tam iyilik içersinde yaratmıştır. İnsan onun yaratıkları içersindeki bir şaheserdir. Tanrı insanı onurlu bir konuma yerleştirmiştir, o insanı ortak yapmak istemiştir. Dolayısıyla insan tamamen özgür olmalıdır.

Ancak insan tarihinin ilk sayfasında felaket yazılıdır, Hıristiyanlar onu "Düşüş" diye tanımlamaktadır. İnsan özgürlüğünü kötüye kullanmıştır. Tanrıya karşı gelmiştir. Tanrı onun öz Tanrısı olmak istemiştir ve bugün de istediği budur.

Kutsal kitap, ilk bölümlerinde insanın kendisini Tanrıdan ayrı tuttuğunu ifade etmektedir. Ve düşüşte bütün yaradılışı beraberinde sürüklemiştir. Bu kilitli bir kapının açılması gibidir. Acı, ölüm, göz yaşı, ıstırap ve haksızlık bütün dünyayı doldurmuştur.

Kutsal kitap bizim yaşadığımız dünyanın Tanrının istediği şekil olmadığını ifade etmektedir. Bizler günahların hakim olduğu ve "katil" ve "yanlanların babası" şeytanın bu güçleri yönettiği ve "bu dünyanın tanrısı" olarak tanıdığı düşmüş bir dünyada yaşamaktayız.

Kutsal kitabın dünya görüşü çok gerçekçidir ve kendimiz hakkında gördüğümüz şeye tam anlamıyla uymaktadır. Ve Tanrının bu günahkar dünyaya düzen emri uygulamadığını öğretmeye devam etmektedir. Bütün bu dehşetin, korkunun

ve kötülüğün gerçekleşmesi gerekmektedir. Ve zamanı geldiğinde Tanrı bunların hepsine bir son verecek ve "yeni bir cennet ve yeni bir dünya" yaratacaktır.

Bu Tanrının dünyayı tamamen terk ettiği anlamına gelmez. Hayır! O İsa'yı çarmıhta günahkarlar için ölsün ve ölümden tekrar dirilsin diye ona göndermiştir. İnsanlar İsa'ya inanıp onu kabul ettiklerinde Tanrı tarafından yeniden yaratılış başlatılmıştır. Mesih İsa'ya ait olan herkes şuna şahadet eder "Tanrı bizi karanlığın hakimiyetinden kurtardı ve sevdiği oğlunun krallığına getirdi."

Tanrı, İsa'nın ilkeleri yoluyla bu düşmüş dünyaya teselli, barış, sevgi ve yardım getirmek ister.

Hıristiyanlar Tanrının eziyete neden izin verdiğini her zaman merak etmezler. Böylesine düşkün bir dünyada aksinin olamayacağını bilirler. Bu bilerek de diğer insanlara yardım etmeyi kabul ederler. Fakat onların çoğunluğu da haklılığın evi olan yeni bir cennet ve yeni bir dünyayı özlerler.

Peki şu soruya ne demeli: Tanrı bu dehşete nasıl izin vermektedir? Böylesine düşkün bir Dünyada bu gibi şeylerin önlenemez olduğunu kabul etsek bile sorun şahsen trajediye maruz kalmış bulunanları yinede rahatsız etmektedir. Çok sevdikleri küçük bir çocukları bulunan genç bir çifti düşünüyorum. Bir gün onun cesedini getirmişlerdi, sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmüştü. Böyle bir şey olduğunda şu soru dudaklarımızı yakar, "Tanrı böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verebildi?"

Tanrının yollarını anlayabiliyor muyuz?

Bana öyle geliyor ki kendi aklımla anlayabildiğim bir Tanrı tam anlamıyla Tanrı olamaz. O sadece benim gibi bir insan olabilir. Bir çocuk babasının ne tür bir insan olduğunu anlamaz. Tanrının yollarını her zaman anlayabildiğimiz aklın alabileceği bir şey mi?

Çocukken dinlediğim bir öykü vardı. O öykü bu konuyu açıklamaktadır.

Bir zamanlar bir münzevi yaşardı ve her zaman Tanrının yolları hakkında homurdanır durdu. Ancak bir gün bir rüya gördü.

Tanrı tarafından gelen bir haberci görüldü ve münzeviye peşinden gelmesini söyledi. Çok iyi karşılandıkları bir eve geldiler. Evin reisi onlara dedi ki "bugün benim için büyük bir gün. Düşmanlarım benimle barış yaptı ve dostluk işareti olarak bana bu altın bardağı gönderdi." Ertesi gün ayrıldıklarında münzevi habercinin altın bardağı taşıdığını gördü ve kızgınlıkla söylenmeye hazırlanırken haberci dedi ki "dilini tut bunlar Tanrının yollarıdır" Kısa süre sonra bir başka eve vardılar. Ev sahibi yaşlı bir cimriydi konukları hoş karşılamadı ve şeytana gitmelerini söyledi. Haberci "hadi burada gidelim" dedi ve altın bardağı cimri adama verdi. Münzevi yine itiraz etmek üzereyken haberci yine "dilini tut bunlar Tanrının yollarıdır" dedi. Akşama doğru bir başka eve vardılar ev sahibi çok üzgündü çünkü bütün çabalarına rağmen şanssızlık yakasını bırakmıyordu. Haberci "Tanrı yardımına gelecektir" dedi. Ve ayrılırken de evi ateşe verdi. "Dur" diye bağırdı münzevi haberci yine "dilini tut bunlar Tanrının yollarıdır" dedi. Üçüncü gün melankolik,

küskün bir adamın evine geldiler. Bu adam çok sevdiği oğlunun dışında hiç kimseye iyi davranmıyordu. Ertesi gün ayrılırlarken adam onlara "ben sizinle gelemem ancak oğlum köprüye kadar sizinle gelecek, ona dikkat edin" dedi. Tanrının habercisi "Tanrı onu korur" diye cevap verdi. Köprüye geldiklerinde aniden çocuğu nehre attı. Münzevi "seni iki yüzlü şeytan bunlar asla Tanrının yolları değil..." diye bağırdı.

O anda haberci zaferle parıldayan bir meleğe dönüştü. "beni dikkatle dinle, o bardak zehirliydi dolayısıyla dost adamın hayatını kurtardım, ancak cimri o bardaktan içerek ölüme gitti. Fakir adam evini tekrar inşa ederken gizli bir hazine buldu ve kalan günlerinde muhtaç olmayacak. Çocuğunu nehre attığım adama gelince o bir günahkardı oğlunu onunla bıraksaydım suçlu olacaktı. Oğlunu kaybetmek babayı pişmanlığa sevk edecek. Ve çocuk ise olduğu yerde çok rahat. Dolayısıyla akla ait bir şey ve Tanrının adaletini görmüş oldun. Bundan böyle onun sırlarının önünde eğilmen gerektir."

Söylediğim gibi ben çocukken bu öykü çok iyi bilinirdi. Bunun gibi öyküleri çocukluklarında okuyan insanlar Tanrının ne yapabileceğinden veya ne yapamayacağından şüphe etmezler. Tanrının yollarını anlayamayacağımızı bilirler.

Yolumuza münzeviye olduğu gibi bize bazı şeyleri izah edecek bir melek muhtemelen hiç karşılaşmayacağız. Bizler sadece karanlıkta el yordamıyla aranmaya ve Tanrının yollarını anlayamayacağımız gerçeğini kabul etmeye devam edeceğiz.

Tanrı, peygamberi İsayah'ın ağzından dedi ki

"benim düşüncelerim senin düşüncelerin değildir, senin yolların da benim yollarım değildir. Göklerin dünyadan yüksek olduğu gibi benim yollarım senin yollarından ve benim düşüncelerim seninkilerden daha yüksektir."

Büyük peygamber kendi kendine şöyle dedi "onun anlayışını kimse ölçemez."

Bir Hristiyan şair de şöyle yazar:

*Tanrı esrarlı bir yoldadır
Onun merakı yapmaktır
O adımlarını denizlerde atar
Ve fırtınalara biner*

*Ölçülemeyen derin madenlerde
Becerisini hiç kaybetmez
Onun parlak düşünceleri hazinedir
O kendi yolunda gider*

*Zayıf duygularla Tanrıyı yargılama
Ve onun lütfuna güven
Çatık kaşlı görüntününün arında
Gülümseyen bir yüz saklar*

*Kör inançsızlık tabii ki hatadır
Onun işlerini incelemek yararsızdır
Tanrı kendini anlatır
Ve her şeyi açık eder.*

Hıristiyanlar beklemeyi bilir

Olayın gerçeği şudur ki zor sorularımızın çoğunluğu burada, yer yüzünde yanıtlanamaz. Şunu kabul etmeliyiz ki "onun düşünceleri bizim düşüncelerimiz değildir". Fakat biz Hıristiyanlar her zaman karanlıkta el yordamıyla yürüyüp gitmeyeceğimizden eminiz. Çünkü ebediyette bütün bu rahatsız edici sorular cevaplandırılacaktır. Şu resim bunu izah edecektir: eğer bir acem halısının yanlış tarafını incellerseniz bütün görebileceğiniz düğümlerin açıkça amaçsız uçlarıdır. Ancak halı ters çevrildiğinde mükemmel bir tasarım ortaya çıkar. İşte o zaman bu açık karmaşa içersindeki harika sırayı görürsünüz.

Bu yaşlı dünyada hayat halısının sadece yanlış tarafını görebiliriz. Her şey çok karmaşık ve saçmadır. Ancak cennette doğru tarafa hayran olabileceğiz ve o zaman Tanrının hayatımızı ne kadar akılcıca ve yöntemli olarak şekillendirip planladığını görmekten mutlu olacağız.

Şu andaki durumumuzda geceleyin araç kullanan birisine benziyoruz. Karanlık, manzarayı gizlememiş olsaydı içinden geçip gittiği araziden zevk alabilirdi. Şu anda görmekten mutlu olacağı hiçbir manzarayı tasarlayamamaktadır. Ancak farları sayesinde yine de araç sürece kadar ışığı bulunmaktadır.

Biz Hıristiyanların bilmek ve anlamak istediğimiz pek çok şey bulunmaktadır. Tanrının yollarını anlamak, Tanrının neden şunu veya bunu yaptığını izah edebilmek isterdik. Şeylerin çoğunluğu bizlerden gizlenmektedir. Fakat Tanrı bize yolu bulabilmemiz için yeterince ışık vermiştir. Onun söz-

leri, eski ahitteki kanun ile yeni ahitteki İsa'nın kutsal kitabı, bizi ebedi hedefe götürecektir. Yeteri kadarını göstermektedir.

Cennete ulaştığımızda güneş bizim için doğacak. Ve o zaman bizler yolumuzun sağında ve solunda ne olduğunu açıkça görebileceğiz. Dünyada bizden gizlenmiş olanları keşfedeceğiz. Ve "Tanrının bütün bunlara neden izin verdiğini" anlayacağız.

Şimdi hiçbir cevap alamaz mıyız?

Çok büyük bir soru sorduk: Tanrı bu gibi şeylere nasıl izin verebilir?

Her şeyden önce kutsal Tanrı ile bir insanla konuştuğumuz şekilde konuşmaya hakkımız olmadığını göstermek zorundayız. Bir kişi hesaba çekilebilir fakat Tanrı çekilemez. Bir şahıs haksız bir harekette bulunabilir ama Tanrı asla haksızlık yapmaz. Bir kişi analiz edilip anlaşılabilir. Tanrı bunun üstündedir.

Bütün bunların mümkün olduğu kadar açık ve basit şekilde ifade edilmesi gerekir. Ancak, zemini netleştirdikten sonra şu soruyu daha öncekinden çok daha ciddi olarak soracağız: Tanrı bu gibi şeylere neden izin vermektedir?

Ve bunun cevabı kutsal kitapta bulunmaktadır: Sorun insanın bunu duymak istememesidir çünkü bu soruyu sormasının nedeni ilk aşamada Tanrıyı haksızlıkla suçlamaktır. Yine de kutsal kitabın cevabı rolleri değiştirir ve bizleri sanık sandalyesine oturtur.

Her felaket bir uyarı ve bir dikkat çekmedir

Kutsal kitap yazarı Luka durumun ta merkezine temas eden bir bölüm aktarmaktadır. Yeni ortaya çıkan siyasi bir baskı nedeniyle kızgın ve ne yaptığını bilmez durumda bir grup insan bu durumdan İsa'yı haberdar etmek için ziyaretine gelirler. Kudüs'te geleneksel bayramlardan birisi kutlanmaktadır. Tapınakta kurbanlar sunulmaktadır. Bu gibi durumlarda hep olduğu gibi binlerce Yahudi başkentte toplanmış ve Roma garnizonu a-larına geçmiştir. Bu özel durumun sonucu olarak ciddi bir kavga çıkar. Buna neyin sebep olduğu ise açık değildir. Ancak öyle anlaşılmaktadır ki bağımsız Celile bölgesinden gelen bazı adamlar Romalı askerlerin dikkatini çekmiş ve kavga çıkmıştır. Ve Celileden gelenlerden çok sayıda insan vahşice katledilmiştir.

"Tanrı böyle bir şeye nasıl izin verebildi?" İsa'ya durumu anlatan insanlar için soru inanılmaz düzeyde gerçektir. Sadece birkaç gün öncesinde bir başka felaket Kudüs'ün sakinlerini üzmüştür. Kalın duvarlı yüksek bir kule yıkılarak harabesi altında on sekiz kişi gömülü kalmıştır.

Orada kalplerin çoğunluğunda "Peki Tanrı?" sorusu vardır. Bazı teolojik bilimlerin şüphesiz cevabı vardı: "bu kayıplar günahkardı ve tanrı onları böyle cezalandırmıştı!"

Ancak İsa bu açıklamayı reddetti. Bizlerin Tanrının hareketlerini ölçemeyeceğimizi çok açık bir şekilde göstermiştir. Ve herkesin sırtından aşağı soğuk terler döktüren bir şey söyledi. Söylediği şey bazılarının ağzını kapatırken bazılarını isyan ettirmişti "Tövbekar olmadıkça sizler de kaybede-

ceksiniz" Diyordu ki her bir şanssızlık sırlarla çevrili olmakla birlikte Tanrının bir uyarısıdır, ve ona karşı olan dünyaya verilen bir ikazdır.

Bu alarm sinyalleri yaşamsal düzeyde gereklidir.

"Ben Tanrıyorum, senin Tanrın... benden başka hiçbir Tanrın olmadı." Bu Tanrının hayatlarımız için verdiği emirdir. Peki biz o konuda ne yaptık? Paramız, arabalarımız, işimiz, sağlığımız, çocuklarımız hepsi hedefimiz oldu. Bunlara hizmet ettik.

"Mübarek günü unutma, onu hep mübarek tut!" Tanrıya ayıracak hiç zamanımızın olmadığı bütün haftaları, ayları ve yılları düşün!

"Babana ve annene saygılı ol." Bugün büyüklerimizimize saygılı olmanın esasını anlayabiliyor muyuz?

"Öldürmeyeceksin." Bizim neslimiz insan hayatına ne kadar değer vermektedir? Bu konuda hiç kimse masum olduğunu iddia edemez. Çünkü kutsal kitap der ki "kardeşinden nefret eden kişi katildir." Eğer bu doğruysa, evlerimizde ve işlerimizde kaç tane gizli cinayet işlenmektedir?

"Zina yapmayacaksın." Kaç evlilik yıkıldı, bozuldu, harap oldu! Bizler Tanrının emirlerini ciddiye almak yerine sanki eski modaymış gibi namusla alay ediyoruz, "cinsel zorluklardan" "kendimizi bas-ki altında tutmak istememekten" bahsediyoruz.

"Çalmayacaksın." Çalmak, ödünç aldığın kitapları geri vermemekle başlar. Eğer haksız yere edindiğimiz bütün mallarımız çılgık atabilseydi evlerimizde ne kadar çok gürlütlü olacaktı.

“Komşun hakkında yalancı şahitlik yapmayacaksın.” Bu emir hakkında ne yaptık? Genel ve özel hayatlar iftirayla zehirlendi. Bir insan bir diğeri yalanlara sürükler. Ya kıskançlığa ne demeli? Siyasi hayatın esas teşviklerinden birisi değil mi?

İsa ne söylemişti? “Tövbe etmezsen sen de kaybedeceksin.”

Tanrı günahlarımızdan arınalım, hayatı ve kurtuluşu bulalım diye cennetleri ve oğlunu verdi. Peki bugün insanlar Tanrının bu hediyesini ne yapıyor? Onu reddediyor. Onunla başa çıkamayacağı için ne yapacağını bilmezden geliyor.

Tanrının bu şanssızlıklara niçin izin verdiğini sormaktan vazgeçmelidir. Akıllı olup onun uyarılarını dinlemeli ve tövbe etmeliyiz.

Zor bir Tanrı mı?

Biri çıkıp diyebilir “anladığım kadarıyla eğer bütün trajediler Tanrının uyarıları ise o halde bunları gönderen Tanrıdır ve dolayısıyla bunlardan o sorumludur.”

Ve ben de katılıyorum. Kutsal kitapta insanı dehşete düşüren bir ayet vardır, der ki “bir şehre felaket çökerse bunun nedeni Tanrı değil mi?”

Essen’in ilk kez bombalandığı ölümcül geceyi daima hatırlarım. Yanmakta olan evimde sıkışıp kalmıştım. Etrafımı alevler çevirmişti. Yangını söndürmenin hiçbir yolu yoktu bütün su boruları patlamıştı. Tamamen umutsuz kaldığım bir sırada birden peygamber Amos’un şu sözünü hatırladım “bir şehre felaket çökerse bunun nedeni Tanrı değil

mi?”

Üzerime büyük huzur çöktü. İnsanların veya tesadüflerin eline teslim edilmemiştım. Efendimiz Mesih İsa’nın babasının ellerindeydim.

Ondan sonra Tanrı kavramımızın genellikle yanlış olduğunu hissettim. Onun hakkında kendimiz için ters yönde oluşturduğumuz fikirlerden vazgeçmemiz ve Tanrının bizlere kendisinin ifşa ettiklerine sarılmamız gerekir.

Bizim Tanrı kavramlarımız bulanık, çocuksu, aptalca ve çok yüzeyseldir. Tanrı bizim hayal ettiğimiz “iyi ihtiyar, büyükbaba” değildir.

Ve bizim tasarlamış olduğumuz Tanrı düşüncesi gerçeğe uymadığında ilk yaptığımız şey tanrıyı dışlamaktır. Yine de Tanrı hakkındaki yanlış kavramlarımızdan vazgeçmemiz mümkün olsa bile Tanrının kendisinden vazgeçmemiz (Onun bizden vazgeçebilecek olmasına rağmen) mümkün olmaktadır.

Kutsal kitabın neresinde Tanrının kendi adına “iyi efendi olmak” şeklinde şahitlik ettiği yazılıdır ki? O kitapta onun “dehşetli bir Tanrı”, “kıskanç bir Tanrı” “gizli bir Tanrı” olduğu yazmaz mı? Kutsal kitap onu kükreleyen bir aslanla kıyaslamaktadır: “Efendi Sion’dan kükremektedir”. Ve yeni ahitte ise “Varolan Tanrının ellerine düşmek korkunç bir şey” diye yazılıdır. Bütün öğretmenlerden daha bilgili olan İsa aynı şekilde der ki “Vücutu öldüren ancak ruhu öldüremeyenlerden korkmayın. Daha ziyade cehennemde hem ruhu hem vücutu öldürenlerden korkun.”

Kutsal kitap ayrıca Tanrı korkusunun aklın

başlangıcı olduğunu da belirtir. Ve bizler kutsal kitabın gelecekteki olayların açıklandığı son risalesini okuduğumuzda Tanrı'yı "ihtiyar güzel büyük baba" ile kıyaslama konusundaki bütün arzularımız bizi tamamen terk eder. Çünkü Tanrının müthiş sert ve aynı zamanda adaletli olabildiğini keşfederiz. Tanrı adaletin ta kendisidir. Verdiği emirlerinin ardından kıskançlıkla bakar.

Bu bizlere çok sert mi görünüyor?

Evet, işin aslı bu! Tanrı bizim kavramlarımızdaki Tanrı'ya uymaz. Tam aksine Tanrı gerçeğine kendimizi ayarlamak bize bağlı olan bir şeydir. Son yargılamada, Tanrı korkusu olmayan insan bedelini kendisi ödeyerek Tanrının ne kadar dehşetli olabileceğini görecektir.

Şüphesiz bazı insanlar son yargılamaya inanmadıklarını söyleyeceklerdir. Bizler onlara bunun çok fazla fark etmediğini söylemeliyiz! Kimin haklı olduğunu bekleyip görmek için çok zamanımız var: inançsızlık taklitçisi mi yoksa Tanrının ebediyet sözü mü. Bu söz bir yargılamanın olacağını beyan etmektedir. Bu dünyadaki bütün felaketler bunun bir habercisidir.

Kutsal kitapta şu cümle vardır "Senin kötülüğün seni cezalandıracak, senin sapkınlığın seni paylayacaktır. O halde her şeye kadir Tanrı, Efendim, der ki Tanrı'dan vazgeçip benden korkmadığında kötülük ve acının senin için olduğunu gör ve kabul et." Bunu dünya bir bütün olarak ve her bir birey münferit olarak yaşayacaktır.

Tanrı bu gibi şeylere nasıl izin vermektedir? Bu soru Tanrı hakkındaki yanlış bir kavrama da-

yanmaktadır.

Onun oğlunu dünyaya göndermesinin nedeni budur. Tanrının oğlunun çarmıhta bizim için ölmüş olmasının nedeni budur. Tanrının İsa'yı diriltmesinin nedeni budur. Bizim bugün "Tanrının oğluna sahip olana yaşama sahiptir" deyebilme nedenimiz budur. Bize sunulmuş bulunan bu kurtarıcı kabul etmek ve her şeye kadir Tanrının çocukları olmak bize kalmış bir şeydir, o çocuklar ki artık ondan korku duymalarına gerek yoktur, çünkü günahları affedilmiştir.

Tanrı bizlerin kurtuluşunu ister. "Bana dönün ki hepiniz kurtarılacaksınız, çünkü ben Tanrırım ve başka Tanrı yoktur" sözleri ile ve hayatın üstesinden gelinen olguları ile bizleri ısıtmasının nedeni budur.

Kutsal kitap şunu beyan eder "Tanrı sevgidir". Ancak ondan bir tür saldırgan olmayan "iyi Tanrı" şeklinde bahsetmek ise bambaşka bir şeydir.

Bu müthiş gerçek beni, çok zor durumda bulunduğum bir sırada etkilemişti. Vakit akşamı ve kötü talihli bir yerde bulunuyordum. Bir önceki gün şehrimiz Essen ağır biçimde bombalanmıştı. Bir hava saldırısı sığınağı yıkıntılardan temizlenip cesetlerin çıkartılması henüz tamamlanmıştı. Orada etrafımda çoğunluğunu tanıdığım yetmiş insan yatıyordu. Yaşlılar, genç anneler ve çocuklar hepsi savaşın sillesini yemişti. Ya şu sevimli küçük çocuklar! Boğulmuş, parçalanmış ölmüş olarak yatıyorlardı.

Hayallerimde çocukların çiçeklerle kaplı bir

çayırdan oynadıklarını görebiliyordum! Kalbim çığlık çığlığa “çocuklar bu şekilde büyümeliydi” diyordu. “orada ölü olarak yatmamalıydılar”.

Sonra kalbimdeki eski çığlık fıskırdı. “Tanrım sen neredeydin? Şimdi neredesin? Böyle bir şeye nasıl izin verebilirsin?”

Yanıt yoktu. Sadece akşam rüzgarı içersinde duyulur duyulmaz bir kuş sesi geldi.

Anında aklımda bir yıldırım çaktı. Çarmıhta İsa'yı gördüm. “Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, kendisine inananın kaybetmeyip ebedi hayatı bulacağı yegane ve tek oğlunu ona gönderdi”. Çarmıh gözümün önünde bir tür ışık gibi bu günahkar dünyada yer alan Tanrı sevgisinin bir feneri gibi göründü.

Tanrının yollarını anlamıyorum. Tanrının dünyadan nasıl “vazgeçebileceğini” gördüğüm zaman dehşete düşüyorum. Fakat İsa'nın çarmıhtan bir ışık demeti çıkmaktadır. Orada Tanrının kalbini görüyorum. O bana oradan sevgisini gösteriyor ve sevgisiyle beni kendisine çekiyor.

Bütün bunların amacı nedir?

Haberlerde felaketleri duyduğumuz zaman akla hemen şu soru gelir: Tanrı bunların olmasına niçin izin veriyor? Fakat işin içine biz karıştırmızda, bir çocuk kaybettiğimizde, veya kötü bir rüzgar tüm hayatımızı silip süpürdüğünde soru tamamen rahatsız edici oluyor. Soru artık tamamen teorik olmaktan çıkıyor ve içimizde bir ateş gibi yanıyor: “Bu niçin başıma geldi? Tanrı böyle

bir şeyi bana nasıl yaptı?” Ve bir yanıt almıyca kadar hiç huzur bulamıyoruz. Merle adındaki iri kıyım bir madenci bunu anlamamda yardımcı olmuştu.

İri ve güçlü bir adam olup ne Tanrıdan ne şeytandan korkmazdı. Ancak bir gün çöken bir madende sıkışıp kalmıştı. Bacaklarına felç indi. Bir gün kendisini ziyaret ettim. Evde tekerlekli sandalyede etrafından bir kaç arkadaşı ile birlikteydi. Beni kapıda görünce büyük bir laf attı “evet kilise müdavimi kayalar üzerime yıkılırken senin Tanrın neredeydi?” “Hadi bütün bu saçmalığınla birlikte cehenneme git”. O Kadar hiddetliydi ki tek bir söz edemedim ve ağzımı bile açmadan orayı terk etmek zorunda kaldım.

Ancak bazı madenciler gerçek Hıristiyanlar onunla ilgilenmeye başladılar. Ona İsa'ya giden yolu, kurtuluş yolunu gösterdiler. Bu onda çok büyük değişikliklere neden oldu. Günahları affedildi ve Tanrı ile barıştı. Bundan sonra bir gün onu tekrar ziyarete gittim. Onu evinin önünde sokakta tekerlekli sandalyesinde oturur vaziyette buldum. Bu arada iyi arkadaş olduk. Yanına, veranda çıkıntılarında birine oturdum. Yüzünde bana önemli bir şey söylemek istediği ifadesini fark ettim. Akabinde şunu söyledi “Bak, daha uzun yaşayamayacağımı hissediyorum. Ancak şu anda, gözlerimi kapattıktan sonra nereye gideceğimi biliyorum. Tanrının huzuruna çıktığımda önünde diz çöküp omurgamı kırdığı için ona şükredeceğim.

“Merle” dedim “ne demek istiyorsun?”

Gülümsedi ve izah etti “Eğer bu kaza olmasaydı, cehenneme gidinceye kadar Tanrıdan uzak-

ta, kötü yaşamıma devam edecektim. Tanrı beni oğluna, Mesihe yönlendirmek için büyük tedbirler aldı. Evet zordu ancak benim iyiliğim, ebedi kurtuluşum içindi.”

Durakladı. Ve yavaşça dedi ki “Cehenneme iki ayaklı olarak girmektense cennete sakat olarak girmek daha iyidir.”

Elini tuttum. “Merle çok zor bir okuldan geçtin. Fakat boşuna olmadı. Dersini öğrendin.” Ve beraberce çok kötü darbeler alan ancak Tanrının huzuruna yaptıkları için hesaba çağrılmayan insanları hüznle andık.

Üzerimize bir felaket geldiğinde “Tanrı böyle bir şeye niçin izin veriyor?” diye düşünmek yerine “Bunun amacı nedir? Bununla bana ne öğretmek istiyor?” diye düşünmeliyiz. Ve sonrasında yazarmış olduğum ilahiyi anlayabiliriz.

*Geçmek için seni çağırdığım derin sular da
Şanssızlık nehirleri taşmayacak
Çünkü dertleri kutsamak için seninleyim
Tanrı yolundaki en derin sıkıntılarda seni
kutsamak için*

*Yolun ateşli deneylerden geçerken
Şükranlarım, bütün yetkinliğim senin olacak:
Alevler seni incitmeyecek, ben sadece cürufununu
Tüketip altınını rafine edeceğim.*

Bir gün bir adam ihtiyar ve deneyimli bir Hıristiyan'ı ziyarete geldi. Maruz kalmış olduğu değişik deneyimlerden şikayet etti. Daha sonra dedi ki, “Tanrı neden bunu bana yapıyor? Bu gibi şeylere

nasil izin verebiliyor?” İhtiyar adam cevap verdi “Sen hiç sürü halinde kuzu gördün mü?” Evet bazı kuzular özgür kalmak ister ve çobandan kaçarlar. Çoban da köpeğini arkalarından gönderir. Köpek havlar, kuzular korkar ve geriye çobanın korumasına dönerler. Görüyorsunuz ki acı çekmek de çoban köpeğinin oynadığı rolün aynısını oynamaktadır. İlk önce bizi korkutur. Ancak onun yegane amacı bizi İyi Çoban'a Efendi İsa'ya geri getirmektir. Dolayısıyla şikayet etmek yerine doğrudan Kurtarıncınıza gidin. O zayıf olanları ve yükü ağır olanları rahatlatır.

Üstesinden nasıl gelebiliriz?

Şu andaki mevcut gerçeğe göre, bir inançsızın hayatın güçlükleri ile nasıl başa çıkabileceğini bilmiyorum. Böyle birisi bunlarla yüz yüze bile gelemez. Hayatındaki her şey çok yolunda gitmelidir. Eğer üzerine bir trajedi çökerse acı duymaya başlar ve hem Tanrı hem insanı suçlamaya başlar.

“Tanrı bu gibi şeylere neden izin verir*?” diye merak etmek yerine, Tanrı'yı suçlamak yerine, zayıf, dışlanmış, kendi yolunu bulmakta kabiliyetsiz olduğumuzu kabul etmeliyiz.

Bir insanın İsa olmadan yaşayabilmeyi nasıl becereceğini bilemiyorum. Ve ufuk karardıkça ve bu dünyada her daha fazla tehdit oluştuğunda, İsa'nın ilkesi gözlerini ebedi hedefe, çağrılmış olduğum cennet krallığına çevirmeyi öğretir.

Size gerçek bir öykü anlatayım: Çok yıllar önce önemli bir maden bölgesinde pastör olarak bulunmaktaydım. Bir ziyaret gününde bir yıl dönü-

münü kutlamakta olan bazı insanların evine git-
tim. Şişeler dolusu içki elden ele geçiyor ve herkes
bağırıp çağırıyordu. Fakat ben kapı eşiğinde gö-
ründüğüm zaman sükunet hakim oldu. Sonra bir
adam haykırdı, "Hey, vaiz! O ne yapıyor orada? Va-
iz, saçmalıkların bizi ilgilendirmiyor. Cenneti sana,
sana ve kuşlara bırakıyoruz!"

"Nasıl bir insansın" diye cevap verdim, "bu-
rada yutamayacağım bir şey var. Sana ait olmayan
bir şeyden ne hakla vazgeçiyorsun ki? Bir şekilde
şunu hissediyorum ki senin bana vereceğin hiçbir
cennet yok! Bana öyle geliyor ki senin yolun cen-
netten ziyade cehenneme gidiyor. O halde bana ve
kuşlara bıraktığın nedir?"

Adam utanmışa benziyordu. Sonra haykır-
maya devam etti "Hadi oradan! Vaizler her zaman
insanlara cenneti vaat ederek onları rahatlatır. Ve
bahse girerim ki sen de şu anda aynıını yapmak
üzeresin!"

"Yanlışın var!" dedim. "insanlara hakları ol-
mayan cennetin umudunu vermek gibi en küçük
bir niyetim yok. Sizleri sadece cehenneme giden
yolda devam etmemeniz için uyarıp ve İsa'ya, Kur-
tarıcıya gelmeye davet edebilirim. O kendisini ka-
bul eden herkese cennet vaat etmektedir."

Aptal olmayın...

Ebedi hayat umudu, İsa'nın kendisini "kabul
edenlere" bütün kutsiyet içersinde vaat ettiği bir
ayrıcılıktır.

İnanlılar Tanrı'nın bu gibi deneylere nasıl izin
verebildiğini her zaman merak etmezler. Onlar di-
ğer herkes gibi katlanırlar. Bu acı çeken dünyayı

yapabildikleri ölçüde kurtarmaya çalışırlar. Fakat
kendi yollarında katlanma yolunda neşyle devam
ettikçe kalplerinde ilahinin şu sözlerini söylerler:

*Bütün bilinmeyenlerin anahtar Tanrı'dadır,
Mutluyum çünkü;
Eğer anahtar başkasında olsaydı
Ya da bana emanet edilseydi
Üzülürdüm.*

*Yarının dertleri burada olsaydı
Hiç dinlenmeden!
Bence günün kilidini açardı
Ve saatler geçip giderken derdi ki
"benim arzularım en iyisidir"
Görüşümün en aydınlığı
Bana güven verir;
Bulanık yolumda el yordamıyla giderken
Elini hisseder ve sesini duyarım
"yardımım kesindir" der*

*Onun gelecek planlarını göremem
Ama şunu bilirim ki:
Gülümseyen yüzü bendedir
Bütün kutsiyetinin tepkisi
Burada aşağıdadır*

*Yeter bu bütün arzularımdır
Ve artık dinleniyorum
Onun gördüğünü görmediğimden
Ve ilgisiyle ebedi kutsanmış
Olarak kurtulacağım.*

Nietzsche bir şiirinde "Evi olmayan insan ne

acıdır!" der. Tıpkı bu neslin acıları gibi: insan hayatın zorlukları ile hiçbir dinlenme veya korunma yeri olmadan karşılaşmalıdır. "Evi olmayan insan ne acıdır!" Bu çağımızın özel bir trajedisidir.

Gelin Mesih İsa'nın araştırmasını ciddi olarak yapalım. Şöyle demişti "Babamın evinde pek çok oda var.

Sizin için bir tane ayrılmasını ister miydiniz?

Sevme hakkımız

Bu konuyu ben zaten şöyle tanımladım: 'Sevmek günah mıdır? Söz konusu cinsellik, bize her zaman yakından ilgilendiren. Hemen konuya girmek istiyorum 'Sevme hakkımız'. Bu konuyla ilgili size ciddi ve önemli şeyler söylemek istiyorum.

1. Karşı konulması güç bir ıstırap

Tuhaflik içerisindeki gerçek olan şudur ki, insanların bugüne kadar yaşamadıkları yalnızlıklardır. Halbuki bugüne kadar da böylece yakınlaşmada olmamıştır. Her ne kadar birbirimize yakın olsak bile, insanlar bugüne kadar yaşamadıkları yalnızlık içerisinde dirler.

Onaltı yaşındaki bir erkek çocuğu bana şunu söylemişti: 'Benim kimsem yok!' Cevabım: 'Saçmalama! Senin bir baban var!' 'Ah o ihtiyar, bunak!' diye cevap verdi, 'öğleden sonra saat beş gibi eve geliyor, biraz kızıyor, yemek yiyor ve tekrar çıkıyor.' 'Peki annen?' 'Ah onun çok işi oluyor, benimle uğraşacak vakti olmuyor!' 'Ya senin iş arkadaşların?' 'Onlar sadece iş arkadaşlarım! Kimsem yok, derdimi anlatacağım.' Bunları bana onaltı yaşındaki bir erkek çocuğu anlatmıştı! Ama bu tür yalnızlık sadece çocuklarda olan bir şey değil. Kadınlarda çoğu zaman kocalarının yanında yalnızlık içerisinde yaşarlar aynı duyguyu kocalar içinde geçerli olabilir. Kocanın hiçbir fikri yoktur, karısının neyle ilgilendiğinden ve Kadında hiçbir fikri yoktur, kocasının neyle ilgilendiğinden. Ve bunun adı da evlilik. Böylece de yalnız yaşamaya devam eden

insanlar oluruz!

Zamanımızın filozofları insanların yaşadıkları yalnızlıktan bahsettiklerin de yoğun bir ilgiyle karşılaşılıyorlar. İnsan bu yalnızlıktan kurtulmak için haykırır gibi olur. Ve görüyorsunuz ki: Yalnızlıktan kurtulma özlemi, hayatımızın en etkin gücü olan cinsel güdü ile birleşmektedir. Ve böylece de hakimiyet kaybolmaktadır: On altı yaşındaki bir erkek çocuğu onu yalnızlığından kurtarması için kendisine bir kız arkadaşı arar. Karısı ile yaşadığı halde yalnız olan bir erkek, onu belki de bu yalnızlığından kurtarması ümidiyle sekreteri ile beraber çıkar. Genç bir erkek öğrencisi, bir üniversitede 11000 veya 20000 öğrenci arasında ve yapayalnız olan, kendisine arkadaşlık edebilecek bir kız öğrencinin yanına sığınır. Yalnızlıktan kurtulma özlemi en etkin güç olarak bilinen cinsel güdü ile birleşir, birleşim sonucu, cinselliğin ön planda olan bir dünyada yaşamamızdır. Bir gerçek olan, insanların yalnızlıklarından kurtulmak için cinsellik arayışına girmeleri, ticaretle ilgili insanların yararına olmaktadır: Örneğin film yapımcıları ve roman yazarları. Yani: En asgari bir yatak sahnesi olan film! En asgari bir zina davası geçen kitap! Ve bizler diğer insanların flört ettiklerini, birbirlerini tavladıklarını ve seviştiklerini seyrettiğimizde hayatın çok mükemmel olduğu duygusuna kapılırız.

Son zamanlarda bir genç kız bana dedi ki "pastör, bizim ebeveynlerimizden farklı değerlerimiz bulunmaktadır. Bizim yepyeni ahlaki kıstaslarımız var." Bunu işittiğimde neredeyse şapkam (tabi olsaydı) kafamdan uçacaktı "Efendim Bayan!" Ancak bir pastör olarak büyük bir şehirde benim bulunduğum kadar bulunmuş olsaydınız böyle bir ko-

nuşmaya asla inanmazdınız. Ve tecrübelerime dayanarak biliyorum ki

bu iddialı dil sadece gösteri yapmak içindir. Bunun gerisinde gölgeli aşk ilişkileri olan ve sorunları ila başa çıkamayan genç insanların; konuları örtbas etmeye çalışan veya ayrılan evli çiftlerin dayanılması güç olan zorlukları yatmaktadır. Evet burada dayanılması güç bir zorluk söz konusudur.

Ve bunun hakkında hepimiz bir şeyler biliyoruz. Ben diğer insanlardan değil sizden ve kendimden söz ediyorum.

Yıllar önce, Lippe yakınlarındaki küçük bir kasabada aynı konuda bir konuşma yapmıştım. Bu toplantı sadece genç insanlara açıktı. Salona adım attığım zaman kendi kendime şunu söyledim. "Ne biçim yere giriyorsun burası aynı cehenneme benziyor" Erkekler ve kızlar ve böylesine ağır bir sigara dumanı! Erkeklerden bazıları da beraberlerinde viski getirmişlerdi. Kızlardan bir kaç erkeklerin dizlerinde oturuyordu. "Yani burada konuşmak zorunda mıyım?" diye düşündüm. "Evet ihtiyar dostum fazlasıyla cesarete ihtiyacın var" Sonra konuşmaya başladım: "Cinsel yaşantımızda kalbimizi kırabilecek zorluklar yaşayabiliriz" Sanki o anda birisi ışık yakmış gibiydi. Yine de erkeklerden birinin dizlerindeki kıızı derhal indirdiğini görebiliyordum. Kendisine dokunulmuştu. Bütün salonda ölümlü misali bir sessizlik olmuştu. Şöyle düşünmeden edemedim "ilk bakışta her kes çok mutlu görünüyor. Ancak bu gerçekten haklı olduğumu gösteriyor: Cinsel yaşantımızda kalbimizi kırabilecek zorluklar yaşayabiliriz."

2. Bu zorluk nereden kaynaklanmaktadır?

Bu zorluk doğru ile yanlış arasındaki farkı bilmememiz gerçeğinden kaynaklanmaktadır. Ahlak hakkında yeni düşüncelerimiz varmış gibi yapıyoruz. Ancak şunu unutmamalıyız: Günah bir efsane değildir. Günah işleyip yanlış bir şey yaptığımız her zaman vicdanımıza bir ağırlık çöker. İşte bu bir gerçektir! Maalesef, artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu tam olarak bilemiyoruz. Size çok sivri birkaç soru sorayım, evlenmeden önce cinsel ilişkide bulunmak doğru mu yoksa yanlış mı? Eğer evliliğiniz yolunda gitmiyorsa, zina yapmak bir ihtiyaç mı yoksa bir kötülük mü? Ve erkekler veya genç delikanlılar arasındaki homoseksüellik günahkarlık mı yoksa haklılık mı? Lezbiyenlik günah mı değil mi? Mastürbasyon yapmak doğru mu yanlış mı? Veya boşanmayı istemek doğru mu yanlış mı?

Özetlemek gerekirse, yanlış nedir ve doğru nedir? Çektiğimiz zorluğun nedeni budur. Binlerce kitap bizleri cinselliğin doğruluk veya yanlışlıkla hiçbir ilgisi olmadığına inandırmaya çalışmaktadır. Bu nedenle soru sorulmamıştır. Kötü bir arkadaş olmak kötüdür. Ancak bize söylenen cinselliğin iyi ve kötü olarak addedilmenin dışında kaldığıdır. Çağdaş filmleri ele alalım, örneğin yakın çekimde bir öpüşme görürüz; daha sonra perde iner ve perdenin arkasında bir birinin kollarında gölgeler görürüz. Bu tür bir sahne filmin sadece bir parçasıdır. İyi veya kötü şeklinde bir soru yoktur. Değil mi?

İyi nedir, kötü nedir?

Genç bir adam olarak aniden nasıl ışığı gördüğümü çok iyi hatırlıyorum. İyi ve kötü arasın-

daki farkı söyleyebilirim. Sonra şu soru beni rahatsız etmeye başladı, “neye izin verilebilir neye verilemez?”

Fakat bu soruya geçerli bir cevap vermeden önce ilk olarak şunu sormalıyız “Neyin doğru, neyin yanlış olduğuna son olarak kim karar verir?”

Bir gün genç bir çift beni görmeye geldi. Kadın kolay tipli yüzünde kabuk gibi makyaj olan biriydi; erkek parmakları nikotin lekesi içinde dengersiz olduğu açıkça görünür biriydi. Onlara dedim ki “en azından ne olduğunuzu biliyorum, bu oldukça açık” kız cevap verdi “fakat pastör bunda yanlış bir şey yok ki” ben de şöyle dedim “bir saniye bunda yanlış bir şey olup olmadığını söyleme hakkına sahip olan kimdir?” Evet, neyin iyi neyin kötü olduğunu bize kim söyleyecek? Kilise? Hayır onun direktiflerine baş eğmezdim. Ben gençken kilisenin ve pastörlerinin hayatım üzerindeki yetkilerini asla tanımadım. Ve şu anda bende onlardan birisiyim. Neyin iyi neyin kötü olduğunu söyleme hakkına sahip olan kimdir? **Jane Hala**? Kendi vicdanım? “Bazıları derki içimdeki o küçük sesin talimatlarını dinlerim. Öyleyse Neyin iyi neyin kötü olduğunu söyleme hakkına sahip olan kimdir?”

Şu anda çok kritik bir noktaya gelmiş bulunuyoruz. Eğer bu dünyanın hakimi olan gerçek bir Tanrı varsa o halde neyin iyi neyin kötü olduğunu söyleme hakkı ona aittir. Eğer Tanrı yoksa size doğru görünen her hangi bir şeyi yapabilirsiniz. Ve eğer durum böyleyse, **Jane Hala'ya** bile uymazsın için her hangi bir neden göremiyorum. Bu sorunla karşılaştığında her kişi kendisine şu soruyu sormalıdır “bir Tanrı var mı yok mu?” Dehşetli şekilde

ahlaksız yaşayan insanlar tanımın onlar bile “Tanrıya inanırım” derler; Çok saçma!

Eğer bir Tanrı varsa, cinsellik konusunda söylecekleri de vardır. Aklını başına toplamak zordur. Tanrıyı yaşamından çıkarabilirsin. Ancak ondan sonra kendi seçimine tabi olursun. Kendini 45 yaşına kadar “Tanrısız yaşamak istiyorum” deyip, zaten daha sonra yaşlanınca dindar olma düşüncesinin üstüne çökeceğini sakın hayal etme. İşe yaramaz! Kutsal kitap der ki “Tanrıyı bulunabildiği yerde ara” ama “senin uygun olduğu zaman” demez. Öyleyse tekrar ediyorum: Eğer Tanrı yoksa size doğru görünen her hangi bir şeyi yapabilirsiniz. Fakat Tanrı varsa neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleme hakkına sahip tek odur. Bu mantıklı değil mi?

Ve diyorum ki Tanrı vardır, ve gerçektir. Bundan nasıl emin olduğumu soruyorsanız cevabım şudur “çünkü o kendisini İsa’ya göstermiştir.” Bunun anlamasını istiyorum. İsa dünyamıza gelmiştir, bunun dışında Tanrı hakkındaki her türlü farksızlık veya şüphecilik sadece cehaletten veya kötü niyetten kaynaklanır.

Tanrı vardır ve Tanrı var olduğu için neyin doğru neyin yanlış olduğunu karar verme hakkına sahip tek odur. Onu yaşamından çıkarmaya karar verebilirsiniz. Diyebilirsiniz ki “bizim farklı ahlaki ilkelerimiz var!” Fakat sizi temin ederim ki bir gün Tanrının huzuruna çıkmak ve yaşamınızın hesabını vermek zorunda kalacaksınız.

Aslında, Tanrının neyin doğru neyin yanlış olduğunu karar verme hakkına sahip kabul etmek büyük bir kurtuluştur. Ve onun sözü Kutsal kitap

bunu açıkça ifade etmektedir. Bir defasında adamın birisi bana şunu sordu “Peki Kutsal kitap bütün bunlardan bahsediyor, Müşteri Şaşkın durumdaydı.” “Evet” dedim. “Tanrı cinsellikte neyin doğru neyin yanlış olduğu ile ilgili olarak çok kesin emirler vermektedir.”

Beni anlayabildiniz mi? Şimdi şunu sormalıyız “Tanrı cinsellik hakkında açıkça ne söyler?”

Kutsal kitap bu konudaki öğretisini özetlemeye çalışayım.

3. Tanrı ne söyler?

a) Tanrı cinselliği onaylar

Tucholsky şiirlerinden birisinde şuna benzer bir şey yazmıştır “ben belimden kafama kadar Hıristiyan, belimden ayaklarıma kadar dinsizim.” Ne kadar saçma, Kutsal kitap der ki “Tanrı insanı yarattı, onları erkek ve dişi olarak yarattı” O bizleri cinselliğimizle birlikte yarattı. Bu nedenle onun hakkında açıkça konuşabiliriz. Bu bir tabu değil. Tanrı beni, seni ve bütün erkek okuyucuları erkek olarak yarattı. Öyleyse erkek olalım, sadece kukla değil. Ve siz bayanlar o sizi kadın olarak yarattı. Öyleyse kadın olun! Bazı kadınların talihsizce erkek gibi olma veya bazı erkeklerin kadın gibi olma çabaları hiç şüphe yok ki hastalık belirtisidir. “Tanrı insanı yarattı, onları erkek ve dişi olarak yarattı”. O üçüncü bir cins yaratmadı! Tanrı cinsiyetlerimizi onaylamaktadır, öyleyse bunu zorlamamalıyız. Benim bir erkek veya bir kadın olmamdan kaynaklanan gücü ta yaradılışa kadar takip edebiliriz.

Ancak bizler bir düşkün yaradılış içersinde yaşıyoruz. Dünya Tanrının elinden çıktığı günlerdeki dünya değil. Cinsel yaşantımız özellikle tehdit altındadır. Bu nedenle Tanrı onu korumak için tedbirler almaktadır.

b) Tanrı cinsel yaşantımızı evlilikle korumaktadır

Tanrı cinselliği onaylar ve onu evlilikle korur. Evlilik sadece bir toplumsal anlaşma değil aynı zamanda bir Tanrı kuruluşudur. Bu konuda önemli bir kitap yazmış olan Amerikalı bir ruh bilimci bunu teyit etmektedir: “bu konuda kutsal kitapta okuduğumuzun derinliğine eşit hiçbir şey yazılmamıştır Tanrı insanı yarattı, onları erkek ve dişi olarak yarattı” ve devam eder “Ben Hıristiyan değilim. Ama bir ruh bilimci olarak evliliğin tamamen ihtiyacımız olan şey olduğunu söylüyorum.” Evlilikte şüphesiz sadakat vardır. Pek çok Hollywood yıldızlarında olduğu gibi yedi, sekiz, dokuz veya on evlilik değil! Bu tür evliliklerin neslimizin çılgınlığının belirgin işaretlerinden biri olduğu gerçektir. Bu derin karmaşa halimizi göstermektedir. Tanrı evlilik kurumunu oluşturmuştur ancak bu evlilik aşk ve sadakat ile belirlenmiştir.

Öyleyse evlilik nasıl bir şey olmalıdır. Bayanlar, iyi bir eş olmak için kocanıza güzel yiyecekler yapmanız ve düğmelerini dikmeniz yeterli değildir. Erkekler, karınıza ev çekip çevirme parası verdiğinizde görevinizi yaptığınızı zannetmeyin. Tanrının planına göre, evlilik her iki tarafın yalnızlıklarını paylaşması demektir. Siz evli olanların evliliği bu türden mi? Değilse, konuyu birlikte konuşarak “Bize ne oldu? Evliliğimizin bizi yalnızlıktan kur-

tarması gerekiirdi!” diye sormalısınız. En başta, Tanrı dedi ki “Erkeğin yalnız olması hoş değil. Ona uygun bir eş yaratacağım.” Bunu anlamaya çalışın. O sizleri sınırlandırılmıştan kurtarmak istedi.

Sizlere bir kaç anekdot aktarayım. Ben küçük bir çocukken kız kardeşim ile bana Stuttgart'daki bir evlilik törenine gitme izni verildi. Bir düğüne ilk gidişimdi ve her şey olağanüstü ilginçti. Kiliseye bir arabayla gittik, ve otelde düğün yemeği verildi. Mönüdeki son yemek “buz bombası” idi. Kız kardeşim ve ben masanın sonuna oturtulduk, ve sabırsızlıkla “buz bombasının” gelmesini bekledik. Fakat gelmesi çok uzun sürdü, çünkü amcalar birbiri ardından söz alıyorlardı. Fena halde sıkılmıştık. Fakat konuşmalardan bir tanesi hafızamda yer etti. Amcalarımdan birisi akıllı görünmeye çalışarak yüksek sesle “Bayanlar ve Baylar, cennette iki sandalye olduğu söylenir; bunlar evlenmeyi bir an bile reddetmemiş olan çiftler için amaçlanmıştır” diyerek devam etti “ancak bu güne kadar bu sandalyeler hiç talep edilmedi” hemen o anda sözü kesildi. Babam bütün konukların başlarının üzerinden masanın diğer ucunda oturan anneme haykırdı “Evin annesi, bu sandalyeler bizi bekliyor!” Henüz çok gençtim ve bu sözlerin derin anlamını anlamadım. Ancak bizimki gibi bir evin müthiş sıcaklığını hissettiğim için kalbim neşeye doldu. Sizin eviniz de böyle mi?

Benim düğün yemeğimde arkadaşlarımdan biri olan yaşlı bir adam Yaradılış'taki... Onun için uygun bir eş yaratacağım” deyişi hakkında çok dokunaklı düşünceler ileri sürdü. Şunları söyledi: “Onu yönetecek bir despot değil. Ayaklarının dibinde yatacak bir köle değil. Bir kenara koyacağı

bir nesne değil. Ama ona sevgisini verecek bir eş yaratacağım.”

Evliliklerinin gümüş yılı dönümünde babamın anneme bakışı ve anneme söylediği şu sözler beni derinden etkilemişti “bu 25 yıl boyunca her gün benim için daha değerli oldun!” Yirmi beş yıldır evli olan ve aşklarının azar azar yok olup gittiğini gören çiftleri düşünmeden edemedim. Bu dehşet verici bir şey! Pek çok evli insan birbirlerine şunu söylemeliydi “Haydi yeni bir başlangıç yapalım” İnanın bana bu gerçekten mümkün!

İşaret etmek istediğim bir diğer nokta var. Pek çok genç insan bana “Şu anda evlenmeyi düşünmüyorum. Bu konudaki düşünceniz nedir? İstedığımız her şeyi yapabilir miyiz?” Ben derim ki:

c) Tanrı gençliğin temiz olmasını ister

Biliyorum ki günümüzde ve çağımızda bu tamamen gülünç sayılmaktadır. Fakat Tanrının modayı takip ettiğini zannediyor musunuz? Bunu ifade eden ben değilim, Tanrının sözü. Düşüncelerimi aktarayım. Kutsal kitapta İsak adlı genç bir adamın hikayesi vardır. Bir gün babası ona bir eş bulması için bir hizmetçisini görevlendirir. Genç dua etmek için tarlalara çekildi, ona bir eş seçecek olanın Tanrı olduğuna inanıyordu. Ve onu almadan önce bile ona karşı sadakat için deydi. Siz evlenmeyi düşünmeyen genç insanlar zamanın geldiğinde, Tanrının ihtiyacınız olan genç kadını size vereceğinden emin olabilirsiniz. Ve o şimdiden sadakatinizi hak etmektedir. Durum kızlar için de aynıdır. Siz genç hanımlar hakkında henüz hiçbir şey bilmediğiniz birisine sadık kalmahsınız. Kutsal kitap bu konuda çok açıktır: Tanrı gençliğin temiz olma-

sını ister.

Bir ruh bilimci bir keresinde bana şunu söyledi, “Bir genç kız gönülden sadece bir kişiyi sevebilir. Aşkımı sadece bir erkeğe verebilir. Eğer bir düzine aşığı olursa kaba tabiri affedin- evlilik açısından “kayıptır”. Yedincisi ile evlenebilir ancak daima ilk aşkımı düşünür. Ona şu yanıtı verdim “evet sözleriniz son derece ilginç. Ruh bilimini kullanarak Tanrının Sözü ile aynı sonuca varıyorsunuz”

Açıkça söylemeliyim ki, evlilik öncesi cinsel ilişki, lezbiyenlik, eş cinsellik, zina ve boşanma bir gün Tanrı huzurunda hesabımı verecek olduğunuz günahlardır.

Gençlik günlerimde Tanrının arzularını bilmek ve ayrıca bu konuda sadece Tanrının söz hakkı olduğunu bilmek bana bu konularda çok yardımcı oldu.

Şimdi son derece önemli bir başka konuya geçelim.

4. Bu zorluktan nasıl kaçınabiliriz?

Kutsal kitapta muhteşem olduğu kadar rahatsız edici de olan bir öykü vardır. Bir gün var olan Tanrının oğlu İsa kalabalık bir grup tarafından çevrilmisti. Aniden bir gürültü koptu. İnsanlar gelen bir pastör grubu ile seyircilere yol vermek için geri çekildi. Bunlar oldukça genç bir kadını sürük-lüyordu. Elbisesi yırtılıp üzerinden çıkmıştı. Kadını İsa'nın huzuruna getirip haykırdılar: “Aziz İsa bu kadını zina yaparken yakaladık. Tanrının kanunu bunun ölüm gerektiren bir günah olduğu-

nu söyler. Sen her zaman affedicisin ama muhakak ki Tanrının emirlerine karşı gelmezsin. Bu kadının derhal taşlanması söylemeni bekliyoruz. İsa genç kadına baktı ve cevap verdi “evet Tanrı bu konuyu çok ciddi kabul eder. Tanrının kanununa göre ölümle cezalandırılmalıdır. Her kes başını kaldırdı. Bazıları taşları aldılar. Ancak İsa devam etti “bir saniye ilk taşı içinizden düşünce, söz veya hareket olarak hiç günah işlememiş olan biri atsin. Daha sonra yere çökerek kuma yazmaya başladı. Ne yazdığını çok merak ediyorum. Ancak Kutsal kitap bunu söylemiyor. Uzunca bir süre sonra İsa ayağa kalktı. Herkes gitmişti! Sadece kadın kalmıştı. Kutsal kitap der ki: “ve onu duyan insanlar kendi vicdanlarını dinleyerek birer birer uzaklaştılar.”

Size bir soru sorayım; “Bu kadına ilk taşı atar mıydınız? Günahınız yok mu? Düşüncede, sözde ve harekette mükemmel şekilde temiz misiniz? Cevap veren var mı? Bir kişi bile yok mu? Bu durumda bizler hepimiz günahkardan başka bir şey değiliz. Evet, tamamen öyleyiz.

Bu olayda insanlar ciddi bir hata yaptılar, “kendi vicdanlarını dinleyerek birer birer uzaklaştılar.” Tam aksini yapıp İsa’ya “bu kadının yanında yerimizi alacağız, sen onu cezalandırmadın, bize karşı da affedici ol!” demeliydiler. Bizleri cinsel zorluklarımızdan sadece İsa kurtarabilir, bunu biliyorum. Bunu söylememin nedeni ben kendim İsa’dan yardım gördüm. İsa’dan bahsederken güzel varsayımlar ileri sürmüyorum. O daima benim hayatıma girmiştir. Bir pastörde insandır ve onunda kurtarıcıya ihtiyacı vardır. Onun kurtarma gücünü iki şekilde yaşadım:

a) İsa günahlarımızı affeder:

Ne bir pastör, ne bir papaz ne de melekler bunu yapamaz. İlk kötü düşüncemiz ve arkasından gelen düşkünlükler onarılmaz günahlardır. Eğer önceden İsa’yı bulup bütün günahlarımızı itiraf etmezseniz onun affını dilemezseniz bunlar sizinle birlikte yargılama gününe kadar gider. İsa yegane affedicidir.

Öyleyse düşüncelerinde İsa’nın çarpmış önüne git ve de ki “gençliğimin bütün günahlarını göstermeye geldim. Bütün aşk maceralarımı sana ifşa ediyorum. Senden hiçbir şeyi gizlemeyi istemiyorum.” Sonra gözlerini çarpmışa kaldır ve şu ilahi sözleri söyle:

*İnanıyorum, inanıyorum ki
İsa benim için öldü;
Ve onun kanıyla
Onun değerli kanıyla
Günahlarımdan arınacağım.*

Kutsal kitap der ki “Tanrının oğlu İsa’nın kanı bizleri bütün günahlardan arındırır.” Ne kadar kurtarıcı bir söz!

On yedi yaşındayken askere çağrıldım. Sizi temin ederim ki kışladaki bütün arkadaşlarım akıllı bulandırmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Ancak bir gün gözüm açıldı ve bütün kötülükleri düşünerek ağladım “bütün hayatım boyunca yaptığım kötülüklerden kim beni kurtarabilir?” Daha sonra anladım ki İsa geçmişimi temizleyip günahlarımı affedebilirdi. Ona döndüm, ve artık dünyada onsuz olamayacaktım.

Bir gün Düsseldorf'daki büyük bir toplantıda dedim ki günahların affedilmesinde geçmişimizi İsa temizler. Toplantının sonunda uzun boylu farklı görünümlü bir adamın bana ulaşmaya çalıştığını gördüm. Yanıma geldiğinde heyecanla sordu "günahlarımızı affedebileceği doğru mu?" ve devam etti "ben ruh bilimciyim pek çok insan akıl hastalığında bana danışır. Bunlarda her türlü karmaşa var. Fakat ne için çektiklerini bilmiyorlar. Bazen onlarla saatler geçiririm, ve bilinç altında bulunan sorunları ortaya çıkarmaya çalışırım. Ancak orada gücüm biter, keşke bu sorunların her birini yok edebilseydim diye düşünürüm. Bu nedenle soruyorum gerçekten günahlarımızı affedebileceği doğru mu?" Neşeyle teyit "evet, Tanrıya şükür" ve orada fark ettim ki Yeni Ahitte çok açık bir mesaj var: İsa günahlarımızı affeder.

b) İsa zincirlerimizi kırar:

Bir gün çok çekici genç bir sekretere dedim ki "Bayan, cehenneme giden yoldasınız! Patronunuzla yaşadığınız aşk ilişkisi dehşet verici bir şey. Bu adamı ve ailesini mutsuz etmeyin!" Acı dolu bir yüz ifadesi ile yanıtladı "Başka yolu yok, bu adamı seviyorum!" "size inanıyorum" diye yanıtladım "ancak bir eşi ve çocukları var! Büyük zarara neden oluyorsunuz." Bu ilişki nedeniyle çok rahatsızdı ancak buna son veremiyordu. Dolayısıyla ona şu cümleyi söylemekten mutluluk duydum: "Günah bağlarımızı koparamayız bu gerçektir, ancak Kutsal kitap der ki 'eğer Oğul seni kurtarırsa gerçekten kurtulacaksınız' İsa'ya yalvar. Seni sadece o kurtarabilir."

Şu sözlere ruhun onun huzurunda yükten kurtarmana yardım edebilir:

*Bağlarım, üzüntülerim ve gecenin içinden
İsa geliyorum, İsa geliyorum
Senin özgürlüğüne, mutluluğuna ve ışığına;
İsa sana geliyorum:
Hastalığımдан sağlığına
Arzularımдан zenginliğine
Günahlarımдан sana
İsa sana geliyorum*

Bir büyük şehir pastörü olarak pek çok zincirlerin kırıldığına tanık oldum.

Cinsel bağlantılardan kurtulmak ve onun getirdiği acıları çekmekten kaçmak için genç yada yaşlı hepimizin Kurtarıcıya ihtiyacı var. İsa'nın sunduğu mükemmel ve gerçek kurtuluşu kendin için kullan yoksa hayatının kalanını günah içinde geçireceksin.

5. Dünya aşka susamış

Şunu ilave edeyim. Pek çok bekar kadın bana dedi ki "40 yaşım üzerindeyim ama hiçbir adam bana evlenme teklif etmedi. Ne yapmam gerekir?" Ben inanmış bir barışçım, ve bu bekar kadınların zorluklarını görünce böyle oldum. İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanya'da beş milyon genç erkek savaş alanlarında öldü. Bu demektir ki beş milyon kadın yalnız kalıp erkeklere mutluluk verme şansını kaybetti. Savaş karşıtı olmak için daha başka bir nedene ihtiyacım yok. O beş milyon kadının çektiği acıları düşünün. Mutlu etmek istedikleri erkekler bugün askeri mezarlıklarda gömülü duruyor.

Bu kadınlara şunu söylemek isterdim: "Tanrı

aşkına, mahrum edildiğiniz şeyi çalmaya kalkmayın. Evli çiftlerin huzurunu bozmayın. Bu insanların arasında çok fazla bulunan bir tehlike bir saldıdır.” “o halde ne yapmalıyız?” derler. Ben de onlara “eğer durumunuz buysa onu kabullenin. Evlenmemiş insanların mutlaka mutsuz olması gerekmez.”

Kutsal kitap, Tabita adlı bir bekar kadından söz eder. Bu kadın Yafa’da yaşamaktadır yani bugünkü Hayfa şehrinde. Bu kadın öldüğü zaman havari Petrus onun çok yakınındaydı, ve onu çağdırdılar. Odaya girdiği zaman mutlu oldu, çünkü yaşlı iyi kadının odasına kimsesiz olarak tek başına yattığını düşünüyör olmalıydı. Fakat oda insanla doluydu. Orada bulunan bir dul kadın “bu elbiseyi bana Tabita dikti” dedi. Bir kör adam, ona “çok yalnızdım ve Tabita her Pazar öğleden sonra gelip saat üçten dörde kadar bana kitap okurdu. Bu benim için haftanın en mutlu saatiydi.” Dedi. Petrus şunu anladı ki “Tabita’nın, kocasından canı sıkılmış her hangi bir evli kadından çok daha zengin bir yaşamı olmuştı.

Yunanca Yeni Ahitte aşk anlamında iki sözcük vardır birisi “eros” olup fiziki aşkı temsil eder diğeri ise “agape” Tanrı sevgisi anlamına gelir.

Evlenmemiş kadınlara diyeceğim şu ki durumunu kabullenin ve kalbinizi “agape” ile doldurun.

Dünya bu tür aşka susamış bulunuyor.

Özetlemek gerekirse: neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar vermek Tanrının hakkıdır; Tanrı genç insanlarda ahlak temizliği ve evlilikte sadakat ister; ve yolunuz evliliğe çıkmazsa o zaman duru-

mu kabullenmeniz gerekir.

6. Hakkımız olmayan bir aşk

Konuyu kapatırken sizlere son bir defa isayla ilgili olarak bir şey söylemek istiyorum. Konu “Sevme hakkımız” dır. Hakkımız olmayan ancak bize açıkça sunulan bir aşk vardır. bu İsa Mesih aşkıdır. Bizler günahkarız. Ve bir kurtarıcıya ihtiyacımız var.

Sizlere şahsen tanıdığım bir şeyi aktarayım. Üçüncü Reich devriydi. Sadakatim yüzünden bir kez daha hapse atıldım. Hapishane pastörü ziyaretime geldi ve “bu kez buradan çıkmak için çok az şansın var” dedi ve gitti. Hücremde yalnız kaldım. Çok dar bir yerd. Yukarıdaki bir çatlattan biraz ışık giriyordu. Soğuktu, donuyordum. Karımı çocuklarımı, pastörlük görevimi ve gençleri özlüyordum. Hiçbir çıkma umudum olmaksızın öylesine oturuyordum. Gece olduğunda derin bir umutsuzluğa kapıldım. Bunu hiç yaşamamıştım. Hemen o anda buna yemin edebilirim hücreme Aziz İsa geldi. Canlıydı, kilitle kapıdan geçebiliyordu. Gözlerimin önüne çarımıhtaki ölümünü getirdi, benim günahlarım için olan ölümünü. Ve bana fısıldadı, “Ben İyi Çobanım. İyi çoban hayatını kuzusu için veriyor.” Hemen sonra üzerimden bir aşk akımı geçti, korkarak taşıyabildim,

Benim için çok fazlaydı.

Bu aşk için bir talebim yoktu, böyle bir hakım da yoktu. Bana serbestçe verilmişti.

Ve siz de İsa’nın bu aşkına ulaşabilirsiniz.

Bunun için senin ruhunu doldurmak istediğinde o aşk akıntısının geçip gitmesine izin ver. O kalbini-
zin içine akacak.

Tanrıyla Konuşabilir Miyiz.

Bir sabah Güney Almanya'daki bir köye bir ip cambazı grubu geldi ve o akşam için gösteri yapma izni istedi. Aletleri hazırды ve yüksekte gerili bir ip duruyordu. Oradan bir kadınla çocuğu geçerken çocuk annesine "Anne, insanlar gerçekten ip üstünde yürüyebilir mi?" diye sordu Annesi de "tabii ki" dedi "ancak nasıl yüründüğünü bilmeleri gerekir. Ben yapamam çünkü bilmiyorum!"

Tanrıyla konuşabilir miyiz? Bu küçük anekdot beni şunları söylemeye yönlendirdi:

1. Eğer nasıl yapılacağını bilirsek yapabiliriz!

Aynı çocuğun annesi gibi pek çok insan "nasıl olduğunu bilmiyorum!" demelidir

Tanrıyla konuşabilir miyiz? Şüphesiz yaparız. Tanrı çok yakınımızdadır, dolayısıyla onunla konuşabiliriz.

Ancak Tanrı ile nasıl konuşulur biliyor musun?

Küçük bir çocukken koroda şunu öğrenmiştim:

Küçük çocuklar, biri sizi seviyor,

Orada yukarda, mavilerin ötesinde...

Ve şunu düşünürdüm, "Dua etmek ne işe yarar? Tanrının beni ta cennetten duyması için yeterince yüksek sesle bağırمام ki!"

Ruslar bu konuda daima eleştiricidir. "Biz uzaya sputniklerimizi gönderdik" derler "eğer Tanrı var olsaydı onu görebilirdik." Çok sayıda kadın ve erkek karmaşaya düşer. "Tanrı nerede?" diye merak ederler. "o mavinin ötesinde bir yerde mi? Ne kadar yüksekte? Yüz, bin kilometre uzakta mı?"

Bu konuyu açıklamaya çalışayım: Kutsal kitabın hiçbir yerinde mavinin ötesinde deymi kullanılmamıştır. Kutsal kitap tamamen farklı bir şey söylemektedir. Der ki: "Tanrı hiçbirimizden uzakta değildir." Bir başka bölümde şunu okudum: "Ben sendeyim, arkada ve önünde." Bizler bunu sadece duyularımızın üç boyutlu bir dünyayı algılayabildiği gerçeğini dikkate almadan bunu anlayamayız. Yine de Tanrı bir diğer boyuttur ve aynı zamanda bize çok yakındır.

Elbette Tanrı ile konuşabiliriz! Aynı ip üstünde yürümek gibi dua ederek Tanrı ile konuşabiliriz: nasıl yapılacağını bilirsen yaparsın. Bugün insanların büyük bir çoğunluğu "biz dua etmesini bilmiyoruz der". Sen biliyor musun? Bir defa olsun kendine karşı dürüst ol.

Ünlü Alman yazar Franz Werfel " Vaad edilen Cennet" adlı kitabında şöyle bir cümle yazmıştır: "Çağdaş zamanların özel işaretleri insanın 'metafizik aptallığıdır", bu cümle hafızama kazanmıştır. Metafizik demekle bir başka boyuta ait olan ebedi gerçekleri kastetmiştir. İnsan radyo, TV, küçük sohbetler, propaganda, her türlü ideoloji, siyaset, komşular, iş gerginlikleri ile o kadar aptallaştırılmıştır ki Tanrının yakınlığından ve onunla iletişim kurmaktan haberdar değildir.

Savaş sırasında, on altı yaşlarında bir asker

şahit olduğu en dehşetli olaylardan birisini bana anlatmıştı. Bir hava hücumu sonrasında sığınaktan ilk çıkan kendisi olmuştu. Dolayısıyla vurulmuş yerde yatan bir arkadaşını bulan da ilk o olmuştu. Karını boydan boya yarılmıştı, ona yardım etmek istedi, arkadaş ise "bana yardım etmenin bir yararı yok, ölmek üzereyim, bütün ihtiyacım olan şey benimle dua edecek birisi, benimle dua edebilir misin?" Çocuk şu cevabı verdi "Hitler gençliğinde bana öğretilen dua etmemektir! Sonra Yüzbaşıyı bulmak için geri koştu ve haykırdı "Yüzbaşı lütfen çabuk gelin!" Subay, adamın yanına diz çöktü, ve sordu "senin için ne yapabilirim arkadaşım?", çocuk "yüzbaşım, ölüyorum benimle dua eder misin?" dedi. Yüzbaşı "hayatta bilmediğim şeylerden birisi dua etmektir" dedi ve üsteğmeni bulmaya gitti.

Sonuç olarak bütün askerler ölen adamın etrafında rütbe sırasına göre sıralandı. Bütün bu kendinden emin cesur askerlerin hiçbirisi dua etmesini bilmiyordu.

Çocuk asker ilave etti "ben orda ayakta dururken ilk yapmam gereken şeyin bu savaştan kurtulabilirsem bir yere gidip dua etmesini öğrenmek olduğunu anladım. Bu zavallı arkadaşım gibi günahkar ölmek istemiyorum.

Bugün geldiğimiz nokta budur.

Toplumsal statüler fark oluşturmaz. Yönetici dua etmek için fazla zeki olduğunu düşünür, ve işçi ise serbest düşünce tarafından yönetilmektedir. Artık dua etmesini bilmiyoruz.

Franz Werfel'in söylediği "Çağdaş zamanların

özel işaretleri insanın 'metafizik aptallığıdır" bu çağın felaketidir.

Essen bombalanırken muhtelif zamanlarda sığınaklarda yüksek sesle "son zafer", "muhteşem Führerimiz", "Üçüncü Reich'in büyüklüğü" gibi sloganları haykıran insanlarla bir arada bulundum. Fakat bombalar düşmeye başladığında bu insanlar korku ile haykırmaya başlamışlardı. Biz Hıristiyanlar dua edip onlara yardım etmeye çalışırdık, çünkü dua etmesini bilmezlerdi.

Bir sonraki gün iyi eğitilmiş akıllı bir insanla konuşuyordum, dedi ki "pastör Busch, dua etmek gerçekten yardımcı olmuyor!" Ona kesin bir şekilde "lütfen böyle saçma konuşma" dedim. Geri çekildi ve cevap verdi "İçinde olan nedir?", cevap verdim "bana bacağı kesilmiş olup ta ski yapmanın değeri yok diyen birini hatırlattın, sen de onun gibi ne konuştuğunu bilmiyorsun".

Milletimizin düştüğü bu halden dehşetle birlikte büyük üzüntü duyuyorum. Kilisenin de herkesin dua ettiğini bildiğini varsayması da beni ayrıca rahatsız ediyor. Bu muhtemelen senin kilisen de de aynıdır. Noel'de insanlar kilisenin kapısını hiç karartmazlar. Bizim kiliselerimiz Noel'de kalabalıktır. Ve pastör dua edelim dediğinde herkes başını eğer ve ellerini kavuşturur. Bağırasım gelir "taklit yapmayı bırakın. İçinizden onda biri bile dua etmesini bilmiyor." Haklı değil miyim?

Aynısı evlilik ve cenaze törenlerinde de yaşanıyor. pastör dua edelim dediğinde, adamlar şapkaları ellerinde dua yerine şapkalarına bakıyorlar. Ve ayın biter bitmez bir bara içki içmeye gidiyorlar.

Ben 1914'de Silahlı Kuvvetlerde görev yaparken kiliseye gitmemiz emredildi. Ancak gitmeden önce bize "sıralarınıza gürültü etmeden girin. Yerinize varınca şapkalarınız elde ayakta bekleyin ve yavaşça on ikiye kadar sayın. Daha sonra yerlerinizi huşu içinde dua ettiğimizi düşünenecekti. Biz gerçekten on ikiye kadar saydık. Ben şimdi düğün ve cenaze törenlerinde aynı şeyin olduğunu düşünüyorum. Ve gerçekten dua eden insanlar olduğunu düşündükçe acı çekiyorum.

Dünyaca ünlü Orta Afrika keşifçisi David Livingstone, şöyle öldü: Beraberinde sadece yerli hamalları ile birlikte Afrika'nın kalbinin derinliklerine daldı. Bir sabah çocuklar malzemelerin paketlenmesini bitirip çadırları söktüler. Sadece Livingstone'un çadırı ayakta idi. Sadık arkadaşları onun her sabah cennet mekan tanrısı Tuan'a dua edip onunla konuştuğunu bilirlerdi. O sabah ise dua süresi her zamankinden daha fazla sürdü. Bu nedenle baş hamal çadıra bir göz atmak istedi. Gördüğü şey efendisinin halen dizlerinin üstünde olduğuydu. Çadıra girme cesaretini göstermeden önce öğle saatine kadar beklediler. Livingstone halen diz çökmüş vaziyette olmasına rağmen kalbi çoktan durmuştu.

Bu büyük adam diz çökmüş vaziyette dua ederken ölmüştü. Fakat günümüz burjuvası dua etmeyi bilmediğini kabul etmek yerine dua etme taklidine devam etmektedir. Livingstone dua etmesini biliyordu ve dua ederken öldü. Ve Tanrı ile konuşurken ebediyete intikal etti.

Evinizde aile saygısı var mı? Babalar bir gün

Tanrı sizleri hesaba alacak ve eşinizin ve çocuklarınızın kayıplarını sizden soracaktır. Evinizde güne nasıl başlıyorsunuz? İlahiyle mi, kutsal kitabı okuyarak mı, duayla mı?

Essen'den bir adam kendisini evinde ziyaret etmemi istedi. Karısıyla birlikte oturuyordu. Dedi ki "önceki gün acayip bir şey oldu. On altı yaşındaki oğlumuz gençlik toplantımızdan sonra eve geldi ve dedi ki 'evimizde neden dua etmiyoruz?' bütün açıkladığım şey şuydu 'bu sadece bir formalite'. Bunun arkasında hiçbir şey yok. 'beni sorgulamaya devam etti 'Baba, Kutsal Ruh hakkında ne düşünüyorsun?' 'neden hiçbir şey yok?' 'Oğlumuzun üstüne basarak söylediği şey, ailemizde olan sorundur. Bizim Kutsal Ruhun nasıl sorulmasını bilen bir babaya ihtiyacımız var."

Bu, o adamın bana anlattığı öyküdür. Sonra ben sordum "oğlunuza size karşı sert davrandığı için iyi bir konuşma yapmamı ister misiniz?" Cevabı "hayır" oldu "eğer oğlum haklıysa çok kötü bir durumda kalırım" sadece şu cevabı verebildim "evet çok ciddi bir durumdasınız. Oğlunuz haklı". "Benim korktuğum da buydu" diye yanıt verdi, "şimdi ne yapmalıyım?"

Bu adam babalık görevlerini yerine getiremediğini anında anlamıştı. Çocuklarınızı sadece giydirip yedirmek yeterli değildir, babalık sorumluluğu bunun çok ötesine gider. Nasıl dua edeceğinizi biliyor musunuz?

Denizcilerin çok iyi bildiği bir efsane vardır. Öykü bir hayalet geminin yüreğinde dolaşıp avlandığını anlatır. Hiçbir mürettebatı veya kaptanı olmamasına rağmen onu hiçbir fırtına batıramama-

mıştır. Bir diğer geminin bunu ufukta gördüğünü varsayın. Kaptan ne yapacaktır? Şüphesiz onunla telsiz teması kurmaya çalışacaktır. Ancak hiçbir yanıt alamayacaktır.

Bizler de hayalet gemi gibiyiz. Tanrı bizimle temas kurmaya çalışır. Bize ulaşmak için her yolu ve özellikle de sözlerini yani kutsal kitabı kullanır. Ancak biz nasıl temas kuracağımızı bilemeyiz. Bizler hayalet gemiyiz.

Pek çok erkek ve kadın kendilerini Hıristiyan olarak tanıtır ve kilise ile temas kurmak ister ancak dua hakkında hiçbir şey bilmezler. Ben çok sık olarak "bizler iyi Hıristiyanlarız, annemiz pastör Smith'i iyi tanır. Onu tanır mıydınız? Diye sorarlar, hayır derim.

Benim cevabım sadece şu olacaktır: "Eğer İsa'yı şahsen tanıyorsanız, pastör ile birlikte doğrudan cehenneme gideceksiniz. Önemli olan efendiği hangi isimle çağıracağınızı bilmek veya nasıl dua edeceğinizi bilmektir."

Kendine şu soruyu sormanı isterdim: "nasıl dua edeceğimi biliyor muyum? Dua ediyor muyum?"

Belki de "tamam pastör bize nasıl dua edeceğimizi öğret" demek noktasında olabilirsiniz. O zaman orada olurum.

2. Dua etmesini nasıl öğreniriz?

a) Yeni doğmuş çocuğun ağlayışı

Konuşmayı nasıl öğreniriz? İlk çocukluk çı-

pınırlarınızı hatırlar mısınız? Hayır mı? Bende hatırlamıyorum. Ancak dua etmeyi öğrenmek isterseniz ilk olarak yeni doğan çocuğun ağlayışını dik-kate almanız gerekir. Şöyle izah edeyim.

Aziz İsa bir fırsatta şu öyküyü anlattı: İki a-dam aynı anda kiliseye giderler. Bunlardan birisi ayrıcalıklı görünümlü etkin bir adamdır. Bu adam doğrudan kilisenin en ön sırasına gider ve şu şe-kilde dua eder: "Efendim, iyi bir adam olduğum için sana teşekkür ederim..." Tanrı hiç işitmez! A-dam kalbindekileri anlattığı halde söyledikleri sağır kulaklara gitmişti. *Tanrı dinlemiyordu.*

Diğer kişi ise bakıma çok muhtaç bir insan değildi. İhlal pazarında az ya da çok bir akarı kara-borsa, kaçakçı veya bu gibi bulunan biriydi. (kutsal kitap bunu "kamu adamı" diğer bir deyimle vergi tahsildarı diye tanımlamaktadır). İçeri girdiğinde mahallin dini özelliğinin çarpması nedeniyle zavallı adamı bir korku sardı. Girişi kapalı tutarak şunları düşündü "burası bana göre bir yer değil. Köşedeki birahänenin ortamı bana çok daha fazla uyar. Bi-rahane de kendimi evde hissediyorum ama burada değil!" Buraya niçin geldiğini hatırladığında kiliseyi terk etmek üzereydi. Tanrıya karşı derin bir özlem duyuyordu. Hayır, uzaklaşmamalıydı veya ileri gitmeliydi. Kısa hayatı içerisinde bildiği ve mırıldandığı tek dua "Tanrı benim gibi günahkârı affeder" idi. Kutsal kitap der ki bu anda cennetin sahipleri hep birlikte şarkı söylemeye başlar. Bir insan hayatı bulmuştur.

"Günah işledim" diye haykırır yeni doğan çö-cuk.

En büyük oğlumun doğumunda oradaydım.

Çok zor bir andı ve İsa'nın su sözlerini düşünme-den edemedim "bir çocuk doğuran bir kadın zama-nı geldiği için sancı çeker."

Zaman içersinde sevdiğim ve başını destekle-diğim kadının tamamen devre dışı kalmış gibi ol-duğunu gördüm. Ve hemen sonra acılı bir çığlık duydum. Çocuk oradaydı! Yeni bir hayat! Haykırış-ları armonik bir melodi değildi ama onu duydu-ğumda yere çöktüm ve ağladım.

Yeniden doğan bir kişinin ilk çığlığı diğer de-yişle gerçeğin ışığına çok uzun bir süre sonra gel-miş bulunan bir adamın veya kadının çığlığı şu an-lama gelir: "Ben günah işledim. Tanrım! Beni şu günahkârı affet!" Eğer yeni doğmuş bebeğin haykı-rışlarını taşımıyorsan bütün yakarışların boşuna-dır. Oradan başlamak daima yeni doğmuş bebeğin çığlığıdır. Tıpkı Tanrının krallığına giren kişi gibi.

Hiç yeni doğmuş bebek çığlığı dinledin mi? Ve daha sonra sakin bir yere gidip bunları düşün-dün mü? Ben kilisenin reklamını yapmıyorum. Be-nim yaptığım sizleri cehennem yolundan çevirmeye çalışmak. Bazılarınızı cehenneme giden yolunuz-dan çevirmekten çok uzaktayım. Sizler yeni doğ-muş bebeğin "Ben günah işledim. Tanrım! Beni şu günahkârı affet!" diyen haykırışlarını duymadıkça dikkate alınmayacaksınız.

b) Sadece Tanrının çocuğu doğru dua edebi-lir.

Bir gün üç çocuklu bir arkadaşımınla karşılaştım. Onlar bana doğru yürürken çocukların baba-larını nasıl soru bombardımanına tuttuğunu gör-düm. Onlara yaklaştığımda "merhaba sayın falan-

ca, merhaba küçükler dedim!” çocuklar benim sesimi duyunca sihirli bir değnek değmiş gibi aniden konuşmayı kestiler. Ben yabancıydım ve susmaları için yeterliydim. Bir çocuk genellikle annesinin veya babasının yanında konuşma özgürlüğü hissediyor. Bir yabancı görünce anında kapanır.

Bizim için de aynıdır. Eğer Tanrının gerçek çocukları isek dua ederiz. Bunu takiben, nasıl dua edeceğimizi bilmiyorsak Tanrının çocukları olmadığımızı kabul ederiz.

Evet biliyorum bizler fedakar Hıristiyanlarız. Kiliseye gideriz Noel kutlarız, papazları veya pastörleri selamlarız vs. Bir keresinde bir müjdecî bazı kişileri “bunlar vaftiz edilmiş memeli hayvanlardır şeklinde tanımlamıştır.

Ne demek istediği sorulduğunda da “eğer birini yakalayıp vaftiz ederseniz, onu bırakır bırakmaz tekrar geri kırlara dönecektir” diye yanıtlamıştır. Bazı insanlarda aynıdır, güçlkle vaftiz edilip tekrar dünyaya geri dönerler.

Olaylar böyle iken insan dua edemez. Sadece bir Tanrı Evladı nasıl dua edeceğini bilir. Dolayısıyla sadece bir Tanrı Evladı mutlu olabilir.

İşte bu nedenle bir Tanrı evladı olman gerekir. Bizler doğarak sadece bir evlat oluruz. Ve bizler sadece yeni bir doğumla Tanrı evladı oluruz. Bir Tanrı evladı duasız yaşayamaz, çünkü dua onun için nefes almak gibidir. Benim gençlerim bazen birbirlerine şaka yapar gibi “nefes almayı unutmadır”. Fakat ruhunun nefes almasını ihmal edersen dua etmeyi ihmal edersin. Tanrı evladı olmak için esas olan budur.

Nasıl Tanrının evlatları oluruz. Tek bir sözde Mesih İsa sayesinde. O der ki: “ben kapıyımdan geçen kurtulacaktır.” Dünyanın bu ağır yükü arasından İsa sana geliyor. O seninle buluşmaya geliyor. Belki de sana aniden vurarak İsa'nın kim olduğunu hatırlatacaktır. O zaman şunu söyleyebileceksin “sen bir diğer gelen adamsın; sen varolan Tanrının oğlusun; sen benim kurtarıcısın.”

Tanrının evladı olmak için atacağın ilk adım İsa'yı kurtarıncı olarak kabul etmektir. İkinci adım ise İsa'ya güven duymaktır.

Bir Eski Ahit azizi şöyle söyler “sen benim ruhumla ilgilen.” Bizler bütün geçmişimizle ilişkimizi aniden keserek İsa'ya bütün yaşamımızı emanet ederiz. “Değişim” dediğimiz şey budur. Benim on sekiz yaşındayken günahkar hayatımı terk edip yaşadığım olay budur. Hiç kimse bu adımı benim için atamazdı. Ve ben de bunu senin için yapamam. Bu tamamen seninle Tanrı arasında bir olaydır. Şu andan itibaren bu adımı atmak için ve Tanrının evladı olmak için ne bekliyorsun. Tekrar ediyorum Tanrının krallığına girmek için sadece bir tek kapı vardır, Mesih İsa. Ona doğru bir adım at, daha fazla bekleme.

Bir Tanrı evladı olur olmaz nasıl dua edeceğini bileceksin. Günahkar yaşamın sona erecek çünkü kalbini Tanrının huzuruna dökebileceksin. Onunla bir evlâdın babasıyla konuşabileceği gibi konuşacaksın.

Ben uzun yıllar boyunca pastörlük yapıp insanlarla ilgilendim ve şuna inandım ki her bir birey kalbinin derinliklerinde ömür boyu her yere birlikte gittiği bir sır saklamaktadır. Ancak Tanrının evladı

olursan kalbini İsa'ya açıp sırlarını dökersin. Hiçbir insanla paylaşmadığın sırlarını İsa ile paylaşırsın.

Gençlik kampının kapanışında muhtelif gençler bize yaşamış oldukları deneyimlerinden bahsettiler. Onlardan birisi, on sekiz yaşındaki bir oğlan şunu söyledi: "kendimi bir Hıristiyan olarak kabul ettiysem bile yinede her şeyi terk etmek yolundaydım. Bir akşam şöyle dua ettim 'Aziz İsa eğer bu akşam benimle şahsen konuşmazsan her şeyi bırakacağım' ve devam etti 'o akşam eve döndüğümde benim için her şey çok açıktı. Efendim beni duymuş ve benimle şahsen konuşmuştu.'" Bu genç adam dua etmiş ve işitilmişti.

Tanrının evlatları olarak dua ettiğimizde çok daha fazla işitileceğiz.

Annem Güney Almanya'nın Jura bölgesinde Urach yakınlarındaki Huben'de yaşıyordu. Savaş sırasında bana bir mektup gönderdi. "bu sabah üçte uyandım ve cephedeki oğullarımı ve Kanada'daki kızımı düşündüm. Kalbim korkuyla doldu. Ve dua ettim "Aziz İsa bana bir şeyler söyle. Bu korkuların ağırlığını taşıyamıyorum. Sonra ışığı yaktım, Kutsal kitabı açtım. Gözlerim şu ayete takıldı: 'bütün endişelerini onun üzerine dök çünkü seninle ilgilenir.'" Annem sözlerini şöyle bitirmişti: "sonra her şeyi kurtarıcının ellerine bıraktım, ışığı söndürdüm ve uyudum."

Harika değil mi? Tanrının evladı olduğun zaman bunu yaşayabilirsin.

Annemin şu sözlerini hatırlıyorum "dün akşam o kadar bitkindim ki dua edecek halim bile yoktu sadece 'iyi geceler sevgili kurtarıcım' dedim"

onu dinlerken "Tanrının evlatlarının İsa ile konuşma yolu bu olmalı" diye düşündüm. Tanrı evlatlarını gözetir. Kurtarıcım gece gündüz yanımdadır çünkü ben onun evladıyım.

Bütün bunlar net mi?

Dua etmeyi bilmemek bir trajedidir. Umarım yeni doğan bebeğin çığlığını hatırlarsın ve umarım Tanrının evladı oluncaya kadar, Mesih İsa'ya ait oluncaya kadar huzur içinde olmazsın. O zaman ama sadece o zaman içim rahat olur.

İnanamıyorum!

1. Hiç kimse inançsız olamaz

Şimdi sizlere şunu hatırlatayım; hayatta hiç kimse Tanrı inancı olmadan yaşayamaz. Tanrıya inmayan kişiye hiç kimse yardım edemez bende ne söyleyeceğimi bilemem.

Nedenini anlatayım...

Tanrı bazı insanlar için teolojik veya felsefi bir kavram veya bir tür doğa gücüdür. Gerçekte ise Tanrı kişiseldir. O vardır ve varlığı ile bütün evreni doldurmaktadır. Ve ben Tanrı ile barışık değilsem, ve hayatımı onun yanına koymadıysam, onun evladı değilsem o zaman hayatın gerçek anlamını atlıyorum demektir. Bu çok ciddi bir durum.

Kilise benim hayatıma, ben birinci dünya savaşında genç bir subayken girdi. Bana aniden çarptı: Tanrı burada! Kendimi tıpkı arabasını bir tuğla duvara çarpan kişi gibi hissettim. O zamana kadar bütün insanlar gibi Tanrıya inanırım diye kendimi aldatıyordum. Fakat Tanrının gerçek olduğunu dikkate almıyordum. Ve bir saniyelik bir boşlukta Tanrı ile yüz yüze geldim.

Kutsal kitaptaki Mezmurlardan bir tanesi Tanrının varlığını çok çarpıcı sözcüklerle açıklamaktadır. Ne yaparsak yapalım Tanrıdan kaçamayız. "eğer yukarı cennete çıkarsam sen oradasın". Amerikalı astronot John Glenn onu uzayda en çok etkileyen şeyin "Tanrı da burada!" düşüncesi olduğunu söylemiştir. "Eğer yukarı cennete çıkarsam" veya dış uzay boyunca hızla gidersem "sen orada-

sın." Veya toprağın bir mil altındaki bir maden tünelinde saklanırsam "Tanrıyı orada da bulurum. Bu Mezmuru yazan daha da öteye giderek "eğer aşağı, ölüm yerine gidersem, sen oradasın" demiştir.

Son zamanlarda Kaliforniya'ya gitmiştim. Karım bavuğuma üzerinde bu mezmurun yazılı olduğu bir not koymuştu: "şafağın kanatlarında havalansam, denizin uzak bir yerine çöksem orada bile ellerin bana yön verir."

Evet Tanrı büyük bir gerçekliktir. Bu nedenle de onu inkar edemem ve ondan vazgeçemem. O yokmuş gibi davranırsam, emirlerine karşı gelirsem zina, yalan, saygısızlık o zaman yaşamın amacını atlamış olurum. Bu şartlarda da hayatın üstesinden gelmek benim için imkansız olur.

Etrafına bir bak insanlar zorluklara çare bulamıyorlar, çok parası olanlar bile.

Tanrıya inancımız olmazsa nasıl yaşamaya devam ederiz?

Aramızdan bir teki bile yüz yıl yaşamayacak. Hepimiz öbür tarafa gideceğiz. Buna hiç şüphe yok! Ancak mezarda her şey biter diye düşünebilirsin. "öleceğiz işte hepsi bu" diyebilirsin öyleyse düşün ölüm gerçeğini neye dayandırırın kendi düşüncelerine mi yoksa Tanrının sözüne mi? Dünyadaki malın, mülkün veya sevdiklerinin hiç birisi seninle gelmez; sonsuzluğa giderken yanında sadece suçların vardır.

Kendini ölüm döşeginde düşün "kötülüklerim ve günahlarım dışında her şeyi bırakıp gidiyorum" diye düşüneceksin. Tanrıya inanmıyorsan huzu-

runa nasıl çıkacaksınız? Şunu asla unutma, bir gün mutlaka Tanrının huzuruna çıkacaksınız.

İsa bir fırsatta şunu söylemişti: "Vücudu öldüren ancak ruhu öldüremeyenlerden korkmayın. Daha ziyade cehennemde hem ruhu hem vücudu öldürenlerden korkun."

Bundan bir kaç yıl önce Norveç'te yaşamış olan Ole Hallesby adlı bir ünlü tanıdım. Onu tanımak bir ayrıcalıktı, olağanüstü bir insandı. Bir ara bir hafta süreyle radyoda her akşam konuşma yapmıştı. "bu akşam yatağınıza huzur içinde yatabilirsiniz ancak yarın cehennemde uyanmanız mümkündür, sizi uyarmak benim görevim" Bu sözler bir protesto fırtınasına yol açtı. Oslo'nun en büyük günlük gazetelerinden birinde bir yazar şu sözleri yazdı "artık orta çağda yaşamıyoruz; radyo gibi çağdaş bir aracın böylesine saçmalıkları yayınlamakta kullanılması kabul edilemez". Bir süre sonra bütün basın organları "artık orta çağda yaşamıyoruz; bunlar söylenecek laf mı" gibilerden yazılar yazdı. Tepki çok sıcaktı.

En sonunda Oslo radyosu Profesör Halesby'den bir açıklama istedi. Halesby tekrar mikrofona çıktığında "ifadelerimi açıklamam gerekir, tamam, dinleyin: bu akşam yatağınıza huzur içinde yatabilirsiniz ancak yarın cehenneme uyanmanız mümkündür, sizi uyarmak benim görevim"

Bu son darbeydi!

Sonra Norveç'teki bütün din büyükleri "cehennem var mı yok mu?" diye soruldu. Hatta Alman dergisi Der Spiegel şunu yazdı "Norveç'te cehennem üzerine kavga".

Bundan bir yıl kadar sonra bir konferans için Norveç'e gittim. Vardığımda bir basın toplantısı yapmak zorunda kaldım. Sağımda fırtınayı başlatan gazeteci solumda ise Protestan basını temsilen Hallesby oturuyordu. Sağımdaki gazeteci "pastör Busch, ben Profesör Hallesbyye tamamen karşıyım. Siz çağdaş bir insansınız. Sizin görüşünüze göre cehennem var mı?", "elbette cehennem var", sebebini sordu "nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?" cevap verdim "memnuniyetle izah edeyim. Cehennemin var olduğuna inanıyorum çünkü İsa öyle söyledi. Ve ben İsa'nın söylediğine tamamen inanıyorum. O bu konuda bizim entelektüel dediklerimizden çok daha fazlasını biliyordu."

Kutsal kitap der ki: "Tanrı bütün kullarının kurtulmasını ve gerçeği bilmesini ister." Tanrı kutsal kitapta bizlerin nasıl huzur içinde yaşayıp öleceğimizi anlatır. Bu nedenle inanç üzerinde ısrarlıyız. İnanmadan nasıl yaşayabiliriz ki?

Başka deyişle, diyelim ki bir altın balığının var. Bir gün "zavallı küçük yaratık devamlı soğuk suda durmak ne dehşetli bir şey" diye düşündünüz sonra balığı sudan çıkarıp havlu ile kuruttunuz ve onu kafese koydunuz. Balık ne yapar? Teşekkür mü eder? Hayır, nefes almaya çalışır ve konuşabilseydi "ben kafesi istemiyorum, doğal ortamımı suyum istiyorum" derdi.

Tanrı gökleri ve yeri ve bizleri yaratandır. "bütün yaşam tanrıdan gelir." Tanrı bizim bir parçamızdır, ancak onunla barış içinde olmazsak ruhumuza bir kafes yaptırmanız gerekir. İnsanlar ruhları için her türlü güzel şeyleri, yiyecekleri, seyahatleri vs. sağlar ancak ruh içimizde mücadele

eder ve içini çeker “ben bunları istemiyorum, ben kendi parçamda olmak istiyorum, Tanrı ile barışık olmak istiyorum.” Kendinize bu kadar kötülük yapmayın, kalbiniz Tanrıyı buluncaya kadar dertli kalacaktır.

2. Gerçek inanca sahip olmak hayati önem taşır

Tek önemi olan şey gerçek inançtır; kurtaran inanç.

Şurası en basit bir gerçek ki insan bir şeye inanır. Bir gün annemi ziyarete bir bayan geldi. “özür dilerim bayan annem evde yok” deyip içeri aldım. Oturma odasında bana sordu “hayatında neler yapıyorsun?” ona teoloji okuduğumu söyledim. Şaşırdı “teoloji mi? Bugün kim bir şeylere inanır ki? Bu imkansız bizim Goethe inancımız var.” “Hıristiyanlık çağ dışı kaldı, bittil” tartışmaya girmek istemediğimden konuyu değiştirdim. “sağlığını nasıl bayan?”, hafifçe masaya vurarak “çok iyi... masaya vur! Ancak genç adam bu soruyu sormamalıydın” “affedersiniz, ama neden masaya vur dediniz?” “kötü şansını önlemek için” “sahi mi?” şaşırdım “varolan Tanrıya inancı reddettiniz ancak masaya vurmaya inanıyorsunuz. Çok tuhaf. Umarmı yararı olur.”

O gün herkesin bir tür inancı olduğunu anladım. Ancak bunun gerçek, kurtarıcı inanç olup olmadığını görmek gerek. Bugünün insanı esas olanın inanmak olduğunu söylemektedir.

Kimisi “iyi efendiye inanırım” der, bir diğer “doğaya inanırım” der ve yine bazıları “kadere ina-

nırım” der.

Hayır dostlarım bunlar yol değil, esas olan gerçek, kurtarıcı, Tanrı ile barış getiren inançtır.

Kutsal kitapta İsa'nın kurtarma inancının gerçekten ne olduğunu mükemmel bir şekilde anlatan güzel bir öykü vardır. İki bin yıl öncesi, Kudüs, İsa çarmıha gerili yüzü kan içinde. Tanrı orada asılı duruyor. Hemen sağ tarafındaki çarmıhta bir katil çakılı, sol tarafındakinde ise bir diğer katil. Gece hızla yaklaşıyor. Ölüm çok yakın, iki katilden birisi haykırıyor, “hey sen ortadaki, dinle, sen Tanrının oğlu olduğunu söylemiştin. Eğer bu doğruysa ve sen bir yalancı değilsen çarmıhından aşağı in ve beni de kurtar.”

Ölümün kapısındaki insanlar normal zamanda söylemedikleri şeyleri söyleyebilirler.

Sonra diğer katil konuşuyor “halen Tanrıdan korkmuyor musun?”

İşte inancın başlaması gereken yer: Tanrı kutsaldır ve gazabı korkunçtur bunu kabul etmeliyiz.

Şehirlerimize son savaş sırasında bombalar düşerken insanlar şaşkın ve çılgındılar. Kiliseler bu yüzden ayıplanmış olabilir çünkü halkı Tanrının gazabının dehşetinden haberdar etmemişlerdi.

Halen tanrıdan korkmuyor musun? Bu soru bütün şehirlerimizin çatılarından haykırılmalıdır. Çok uzaklara ve geniş alana haykırılmalıdır. Ne düşünüyorsunuz? Kör müsün?

Başlaman gereken yer burası: Tanrı kutsaldır ve gazabı korkunçtur bunu kabul etmeliyiz.

İkinci katil konuşmaya devam ediyordu “Biz doğru şekilde cezalandırıldık hak ettiğimizi çekiyoruz.

Bu inanca ve kurtuluşa yol açan ikinci adımdır: suçunu kabul etmektedir.

Çok insan gördüm “sadece inanamıyorum” diyorlar ve ben soruyorum “Tanrı huzurunda suçlu olduğunı anlamadın mı?” cevap “suçlu hissedecek bir şey yok” onlara diyorum ki “kendini kandırma devam edersen işi asla göremezsin”

Son zamanda karşılaştığım birisi “suçlu hissedecek bir şey yok” dedi “tebrikler daha fazlasını söyleyemem, benim hayatımda her zaman yanlış bir şey vardır” diğeri “tabii ayrıntılara girersen öyle” dedi, cevabım “Tanrı ayrıntılara bakar” oldu “kendini kandırmaktan vazgeç”.

Tekrar söyleyeyim, inanç ve kurtuluşa doğru ikinci adım günahı kendi adıyla söyleyip Tanrı huzurunda cezayı hak ettiğini söylemektir.

Sonunda katil İsa'ya dönüp der ki “fakat sen yanlış bir şey yapmadın ki, neden çarımha gerildin?” o anda birden anlar “orada asılı durması benim içindir, günahımı uzaklaştırmak için”. Ve haykırır “İsa krallığına geldiğinde beni hatırla”.

Üçüncü adımı atmıştır: İsa'nın kendisini ebediyete kadar kurtaracağına inanmıştır. İsa'nın cezayı onun günahı için çektiğine inanmıştır. Ve İsa'nın cevabı anidir: “sana gerçeği söyleyeyim bugün cennette benimle birlikte olacaksınız”

Bu kurtaran inançtır: Tanrının kutsallığını biliyorum. Kayıp olduğumu kabul ediyorum. Fakat

inanıyorum ki çarımha benim için ölmüş olan İsa kurtuluş için tek umudumdur. Bu inanç olmaksızın başka bir yol yoktur.

Bir günahkarın İsa'ya gelmekten başka seçeneği yoktur; günahlarını söylemek, ifşa etmek ve sonra inanç içinde tekrarlamak:

İnanıyorum, inanıyorum

İsa benim için öldü

Ve onun kanıyla, onun değerli kanıyla

Ebediyen kurtuluyorum

Şu sözleri asla unutma: Mesih İsa benim için öldü. Sabah uyandığında kalbinde çınlamalıdır.

Şimdi üçüncü konuya gelelim

3. Tanrıya inanamayan kişiler

Pek çok insan diyor ki “pastör, söylemen gereken şeyin tamamı iyi olmalı, fakat bana gelince Tanrı'ya inanamıyorum.

Bu reaksiyonu yakından inceleyelim.

Genel olarak bu tür şeyleri söyleyen dört grup insan vardır.

İlk Olarak: dindar olmadığını söyleyenler vardır. Bunların söyledikleri “inanamıyorum, çünkü dindar değilim, sen pastörsün ama ben değilim” burada verebildiğim yegane cevap “şaşıracaksın ama ben de dindar değilim. Doğru söylemek gerekirse kilise çanlarına, tütsülere ve benzeri şeylere çok az önem veririm.

Tanrının oğlu İsa dünyadayken etrafta çok

dindar insanlar vardı. Bir grup ise çok daha liberal görünmekle birlikte yine dindar insanlardı. Ve İsa'yı bu dindar insanlar çarımha gerdi. İsa onlara göre bir insan değildi.

Diğer insanlar-İncil bunları halkçılar demektir- dindar değillerdi. Hepsi inançsız veya kanunsuz insanlardı. Ve İsa'ya dönenler de bunlar oldu. Neden çünkü kalplerinden "Tanrının huzurunda suçluyuz. Hayatımızda çok şey yanlış. İsa burada bizi kurtaracak ve Tanrının evlatları yapacak" demişlerdi.

İsa dindar insanları daha dindar yapmak için değil zavallı kayıp günahkarları Tanrının evlatları yapmak için geldi.

İkinci Kategori: Bu insanlar "Tanrıya inanamam" der fakat bunun doğrusu "inanmak istemiyorum" dur. Eğer inansalardı bütün hayatları değişmek zorunda kalacaktı. Bu da istemedikleri bir şeydir. Tek bildikleri şey hayatlarındaki pek çok şeyin doğru olmadığıdır. Tanrının evlatları olmak için işiğe gelmeleri gerekir, bunu da istemezler. Çünkü arkadaşları onlarla alay edebilir.

Dolayısıyla bu tip insanlarla karşılaşırsanız onlara çok dikkatli bakın. Belki de gerçekten "inanmak istemiyorum" demeleri gerekir.

İsa kutsal kitabın bir ayetinde der ki: "Kudüs, sen peygamberler öldürdün ve sana taşlar gönderildi, çocuklarını bir arada toplamayı ne kadar isterdim, tıpkı bir hindinin civcivlerini kanatlarını altında topladığı gibi, *ancak bunu sen istemedin.*"

Kudüs'te yaşayanlarda "inanamayız" demişlerdi. Gerçekte inanmak istemiyorlardı.

Tanrı tarafından günahkarları kurtarmak için gönderilen kurtarıcıyı istemeyen erkek veya kadın onu reddetmekte serbesttir. Cehenneme gitmek isteyen bu hakta sahip, Tanrı kimseyi zorlamaz. Ancak seçiminin sonuçlarına katlanırsın. Tanrı, İsa aracılığıyla sizlere affı ve barışı sunmaktadır.

Cehennem mal uğruna tanrıdan vazgeçtiğimiz yerdir. Cehenneme gireni bir daha hiç kimse dışarı çekmez.

Üçüncü Kategori: Bu insanlar "Tanrıya inanamıyorum" derler ve merak uyandıran bir açıklama getirirler. Bunlar asla kadın değil, her zaman erkektir. Söyledikleri şey şu "hayatımda artık inanamayacağım çok şey gördüm" genellikler sorarım "şimdi, söyle, hayatında ne oldu? Benim hayatım da sıkıcı değil" "insanlar bana çok zarar verdi ve sadece artık inanamıyorum.

Bu insanlarla aşağıdaki şekilde konuşurum:

"Demir yolları tarifesindeki okuduklarına inanır mısın? Bilgi almak için sorduğunda polislin söylediklerine inanır mısın?" cevap her zaman "şüphesiz" olur ve devam ederim "öyleyse artık hiçbir şeye inanamıyorum demekten vazgeç bunun yerine tarifede yazılı olan ile polislin söyledikleri hariç hiçbir şeye inanamıyorum demelisin"

Bu tür insanlarla konuşmamı genellikle şöyle bitiririm "bak, ben şahsen günah dolu bir hayat sürüyordum. Sonra İsa hayatıma girdi. Anladım ki Tanrının oğlu, Tanrının ulağı idi ve hayatımı ona

emanet ettim. O benim için çok şey yaptı. Artık hiç kimseye veya hiçbir şeye gerçekten inanmadığın düşüncesinde olabilirsin. Ancak belki en azından hayatını senin için vermiş olan birinin sözüne inanabilirsin. Bence sen yaşamında yeterince çok şey görmemişsin.”

Dördüncü Kategori: Bunlar tanrıya inanamayacakları taklidi yapanlardır ve kilise tarafından şok edilirler veya öğretileri ile kalpleri kırılır.

Genç bir öğrenci yanına gelip “ben doğal bilgiler okuyorum” dedi “çok iyi” dedim “fakat senin bir sıkıntın var, nedir genç bayan?” dedim. “toplantılarınızdan birine katılmıştım. Kendimde olması hoşuma gidecek bir şeyin sizde olduğunu zannediyordum. Fakat inanamıyorum. Kilise doktrinlerini ve geleneklerini kabul edemiyorum, sanki bir çuval buğday yutmuş gibi oluyorum” gülecek gibi oldum ancak cevap verdim “bir çuval buğday yutmana gerek yok. İsa’yı duydun mu?” cevabı “evet” oldu “eğer İsa’nın bir yalancı olduğunu söyleseydin ne derdin?” diye sordum “inanmazdım” dedi, “o halde İsa’nın doğru söylediğine inanıyorsun” “evet inanıyorum” dedi “peki dünyada sen hiç yalan söylemedin diyebileceğin bir insan var mı?” “hayır hiç kimse için bunu söyleyemem” dedi, devam ettim “bütün bu söylemiş olduklarından senin zaten inanılış olduğunu anlaşıyor. Güven duyuyorsun. Bu çok iyi. Genç bayan değneğin doğru ucunu yakaladın İsa’nın doğruyu söylediğine inanıyorsun. Kutsal kitap der ki: ‘Ebedi hayat şudur: yegane gerçeğin Tanrı ve senin onlara senin gönderdiğin Mesih İsa olduğunu bilebilirler.

Sonuç olarak dedim ki “kilisenin doktrinleri

ve gelenekleri ile mücadele etmek zorunda değilsin, bu dünyanın sisi dışından birisi seni bulmak için gelmişti. Ve yakınına geldiğinde ellerindeki çivi izlerini ve dikenli tel tacın başında bıraktığı işaretleri açıkça fark edebileceksin. İsa’yı çok daha açıkça görebilirsin ve ona Efendim, Kurtarıcı ve Tanrım diyebilirsin. Sadece pastör söyledi diye inanam doktrinleri buğday gibi yutmak anlamına gelmez. Hayır inanamak Mesih İsa’yı tanımaktır.”

Bir başkası “söz konusu ben olursam inanamam çünkü bunu, şunu ve diğer şeyleri yapan bir pastör gördüm...” ve çekip giderler! pastörler hakkında neler duymadım ki. Bir tanesi kadınlarla kapalı ilişkilere girmiştir. Bir başkası kilisenin paraları ile ortadan kaybolmuştur. Her yerde pastörlerle ilgili sorunlar olmuştur. “Öyleyse nasıl hala inanamamı bekliyorsun?” Ve kendimi çok iyi tanıdığım için yüzüm kızarmadan edemiyorum. Doğal olarak asla kilisenin paralarını alıp kaçmadım. Fakat eğer insanlar bütün bunların benim üzerimde olduğunu bildiyse benim de mükemmel olmadığımı kabul edeceklerdir.

Ne söyleyebilirim ki? Şu var ki Kutsal kitabın hiçbir yerinde “pastöre inanırsanız kurtarılacaksınız” diye yazmaz. Bununla birlikte kutsal kitap der ki “Aziz Mesih İsa’ya inanırsanız kurtarılacaksınız.” Her zaman değil ama, görevini mükemmel olarak yaptığı takdirde pastör İsa’ya giden yolu gösteren bir işaret levhasıdır. Bir işaret levhası çatlayabilir, bükülebilir veya yağmurdan ıslanabilir. İnsanlar levhanın neyi gösterdiğini anlayabildiği sürece bunların hiçbir önemi yoktur. Ben olsaydım insanların çarınıha gerilmiş ve sonra dirilmiş olan Tanrının oğlu İsa’ya yönlendiren bir pastörü dinlemez-

dim. Fakat deforme olmakla birlikte doğru yolu gösteren bir işaret levhasına da kızmazdım. Hayır sadece o yola doğru giderdim.

Varolan Tanrıya son yargı gününde huzuruna çıktığın zaman "Tanrım ben senin kurtarışını istemedim, ben günahlarımın affedilmesini istemedim, bunun bütün nedeni de şu hiçbir şeye değmeyen pastördür" demeye cesaret edebileceğini gerçekten düşünüyor musun? Bir gün kendini Tanrının huzurunda bu şekilde mi görmek istiyorsun?

Dostlarım! "inanamam" demek yanlış bir şeydir. İsa benim görüşüme göre çok önemli bir şey söylemiştir "eğer her hangi bir kişi Tanrının isteğini seçerse, gerek benim öğretilerim Tanrıdan geldiğini, gerekse kendi adıma konuştuğumu görecektir." Sıradaki konu gerçek olarak kabul ettiğim şeye en küçük ayrıntısına kadar itaat edip uygulamaya koymayı isteyip istemediğimdir. Ondan sonra ama sadece ondan sonra yaşamıma devam edebileceğim.

4. Ne yapmalısınız?

Eğer Tanrı'ya inanamıyorsanız yapmanız gerekenler konusunda işte birkaç sözcük.

Birincisi, *Tanrıdan sizi aydınlatmasını isteyin.* O yanınızdadır. Ona deyin ki "Tanrım inanmama yardımcı ol. Işığı görmeme yardımcı ol." Tanrı böyle bir duaya cevap verir.

İkincisi, *Tanrının varlığını dikkate al.* Düşüncelerini ona yönlendir ve de ki "Aziz İsa, hayatımı

sana emanet etmek istiyorum." Bu benim inançsız bir genç adam iken Tanrı korkusunun üzerime çöktüğü bir zamanda yaptığım bir şeydi. İsa'yı öğrendiğimde hayatımı ona emanet ettim.

Üçüncüsü, *Kutsal kitabı oku.* İsa'yı daha iyi tanımanın yolu budur. Onunla her gün on beş dakika geçir. İncil'den bir bölüm oku ve onun yoluyla Tanrı'nın sana ne söylediğini dinle. Okurken kulaklarını aç ve Tanrının sesini dinle. Sonra en doğal gelen yoldan bütün ilgini Tanrı'ya yönlendir. Ona inançsızlığından bahset. "Aziz İsa sana söyleyecek o kadar çok şeyim var ancak yolunu bulamıyorum. Lütfen bana yardım et."

Son olarak, *Diğer Hristiyanlarla irtibat kur.* Tanrı konusunda çok ciddi olan diğer insanları ara. Yalnız kalma. Cennete giden yolda yalnız yolcu yoktur. Öyleyse aynı yolda yürüyen diğer Hristiyanlarla arkadaşlık yap.

Eğer Hatalarımız Ve Eksiklerimizin Ağırlığı Bizi Bastırırsa Hayatı Nasıl Yaşayabiliriz?

Söyledikleri gibi "bu artık şaka değil!" Bu konumuzu nasıl anlatmak istediğimdir, çünkü şimdi çok ciddi sorunları tartışacağız.

Eğer hatalarımız ve eksiklerimizin ağırlığı bizi bastırırsa hayatı nasıl yaşayabiliriz?

Bu sorunun çok iyi sorulmadığını söylemeliyim. Gerçek şudur ki herkes hata ve eksikliklere ezilmektedir. Hatalarımız ve eksikliklerimiz gittiğimiz her yere kadar bizi takip etmektedir. Bu nedenle size mükemmel bir şey bir armağan- söyleyeceğim için mutluluk duyuyorum; bu sizin hayatınızı zenginleştirecek ve mutlulukla dolduracak. Bu dünyanın hiçbir ülkesinde satın alamayacağınız bir şeydir. Milyoner olup ta bütün varlığınızı harcamak isteseniz de bunu satın alamazsınız. Veya etkili arkadaşlarınızı kullanarak da elde edemezsiniz. Onu kendinize mal etmeniz de hiçbir yolu yoktur.

Eğer bunu istiyorsanız hediye olarak kabul etmeniz gerekir. Bahsettiğim bu ne satın alarak ne de bağlantıları kullanarak elde edilemeyecek olan harika, önemli, kıyaslanması mümkün olmayan şey günahlarımızın affedilmesi dışında bir şey değildir.

Günahların affedilmesi kelimelerini okuyunca belki memnun olmadınız ve yüzünüzü astınız ve merak ettiniz:

1. Buna gerçekten ihtiyacım var mı?

Şuna inandım ki erkeklerin ve kadınların çoğunluğu bir sebep ararlar, derler ki "Günahların affedilmesi mi? Buna ihtiyacım yok." Son zamanlarda bir genç adam bazı şeyleri bana şöyle izah etti: "Bugün ihtiyaçlarımızı reklamların belirlediği bir çağda yaşıyoruz. Büyük büyükbabalarımız sakız veya sigaralar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Fakat şimdi radyo, televizyon, posterlerdeki ardi kesilmeyen reklamlarla sürekli şartlanıyoruz, dolaşısıyla ikna ediliyoruz, örneğin sigarasız yapamıyoruz. Önce ihtiyaç yaratılıyor sonra satış yapılıyor." Genç adam devam etti: "Kilise de tamamen aynı şekilde çalışıyor. İnsanlara diyor ki "affedilme ihtiyacınız var. Sonra affedilme satmaya başlıyor. Gerçekte ona ihtiyacımız yok, ancak siz kilise insanların mallarını satmak için bu ihtiyacı yaratınız."

Bu gerçekten doğru mu? Farz edelim ki sokakta giden birini durdurup "merhaba adınız ne?" dediniz, adam "Brown" diye cevap verdi. "Çok iyi, Bay Brown günahlarınızın affına ihtiyacınız var mı?" Bay Brown büyük ihtimalle şöyle yanıt verir "Aaa, Amma aptalca! Benim ihtiyacım olan şey bol miktarda para, günahlarımızın affedilmesi değil."

Genç adam haklı mı? Biz daha önce olmayan bir ihtiyaç mı yarattık ve kutsal kitabı bu ihtiyacı öne sürmek ve karşılamak için mi kullanıyoruz?

Hayır bin kere hayır! Bunu düşünmek hataların en büyüğüdür. Bizim en büyük ihtiyacımız günahlarımızın affedilmesidir. Erkek yada kadın onsu yapabileceğini düşünen kişi kutsal ve korku veren Tanrıyı tanımaz. Günümüzde Tanrı sevgisi

üzerinde o kadar çok durulmaktadır ki kutsal kitaptaki Tanrının aynı zamanda korkulacak Tanrı olduğu unutulmaktadır. Günah dolu hayatımda beni şok eden çarpıcı düşünce şuydu: Tanrıdan korkmak için yeterli sebep vardır. "Affedilmeye ihtiyacım yok" diyen kişi yüce Tanrıyı tanımaz. Tanrı cehennemde hem vücudu hem de ruhu yok eder. Cehennem elbette vardır. Ebedi lanetlenme elbette vardır. İsa böyle söyledi, çünkü biliyordu. İsa mezardan sonra ne olduğunu biliyor ve bizleri ebedi lanetlenme hakkında ikaz ediyor.

Eğer bilincimiz tamamen körelmediyse en büyük ihtiyacımızın günahlarımızın affedilmesi olduğunu bilmemiz gerekir.

Danimarkalı büyük teolog ve filozof Sören Kierkegaard çocukluğunda babası ile birlikte sıkça yürüdüklerini anlatır. Bazen babası durup oğluna "oğlum içinde büyük bir umutsuzluk saklıyorsun" demiş. Bunu okuduğumda pastörlük deneyimlerimle her bir insan için gerçek olduğunu keşfettim.

Benim pastörlük bölgem Ruhr Vadisinde olduğundan sıkça madenlere inerdim. Maden sekiz kademe aşağıdadır. Daha aşağısında bütün suyun toplandığı çamur kuyusu vardır. Bu kuyu ve içindeki çamurlu su bana insanı hatırlatır. Herkesin bildiği gibi hayatımızda muhtelif kademeler bulunmaktadır. Dışarıdan güler yüzlü görünebiliriz ancak gerçekte kalbimizin derinliklerinde karanlık bir umutsuzluk yatmaktadır.

Doktorlar, filozoflar ve psikiyatristlerin hepsi bu gerçeğin farkındadır. Bu konuda bir çok kitap yazılmıştır. Bir psikiyatristin "bana tedavi için gelen genç insanların sayısını tahmin edemezsin"

demişti. İnsanların çoğunluğu bu umutsuzluğun kaynağını bulmak için çaba göstermemektedir. İnsanların çoğunluğu bu rahatsızlığın henüz bu yılda keşfedildiğini zannetmektedir. Aslında kutsal kitabı yazarlar onun hakkında çok ayrıntılı bilgilere iki bin yıl önce sahiptiler. Kutsal kitap bir "cesareti kırılmış ruh" tan bahseder. O bizlere ayrıca umutsuzluğumuzun nedenlerini de göstermektedir. Tanrı huzurundaki suçumuz hayatımızdaki en büyük sorundur. Bu boyutta bir sorunla yüz yüze geldiğimizde işin içinden kendi başımıza çıkamaya çabamızı anlarız. Böylece kalbimizin derinliklerinde o karanlık umutsuzluk başlar.

Günahlarımızın affedilmesine ihtiyacımız var mı? Kesinlikle çoğunluğumuzun var. Affedilmeye her şeyden çok ihtiyacımız var.

Günah nedir? Günah, bizi Tanrıdan ayıran her şeydir. Bizler günahkar doğarız. Örneğin savaş sırasında İngiltere'de doğan bir çocuk Almanlara karşı hiçbir şey yapmamıştı. Fakat yinede düşman tarafındaydı. Aynı şekilde Tanrıya karşı düşmanlık içinde olan dünyaya doğarak tabiat gereği Tanrıdan ayrılmış oluruz. Hayat devam ettikçe suç duvarımız yükseldikçe yükselir ve bizler Tanrıdan uzaklaşmaya başlarız. Onun emirlerinden bir tanesine karşı yapılan her davranış bu duvarın üzerine ilave edilen bir tuğla gibidir. Günah müthiş bir gerçekdir.

Günahın müthiş gerçeği ve geri dönülmezliğinden ilk kez haberdar oluşumu anlatayım. Benim çok gözde bir babam vardı. İlişkimiz çok iyiydi. Bir gün evde ders çalışırken aşağıdan babam seslendi. Ne olduğunu sorduğumda "kasabaya iniyο-

rum, benimle gelmek ister misin? Birisiyle birlikte gitmek daha eğlenceli” dedi. “Baba, yarın çok önemli bir sınavım var, bundan daha kötü bir zaman olamaz” dedim, o da yalnız gitti.

İki hafta sonra öldü.

Ve onunla o gün kasabaya gitmediğim için çok pişman oldum. Ve şunu anladım ki o günkü nazik olmayan davranışım müthiş ve geri dönülmez bir gerçektir.

Hayatta kaç kez hata yaptığınızı hiç saydınız mı? Böyle bir yükü nasıl yaşayabiliriz? Eğer günahlarımız affedilmez ise hayatın üstesinden gelemeziz.

Ve ölümlerle nasıl yüz yüze gelebiliriz? Hatalarımızı ve eksikliklerini ebediyete kadar taşımak ister misin?

Ben yaşlı bir adam olduğum için son saniyelerimi sıkça hayal ederim. Sevdiğim birinin elini tutarak beklediğimi ve zamanı gelince de kutsal Tanrının varlığını beklemek üzere o müthiş sessizliğe doğru yola çıktığımı görür gibi olurum.

Evet, hiç şüphe yok ki bir gün Tanrının huzuruna çıkacaksınız hem de bütün hatalarınla, bütün eksikliklerinle bir gün kutsal Tanrı ile yüz yüze geleceksiniz. Ve kannın büyük hatalar hendeği tarafına buz gibi soğuk akacak.

Günahlarımızın affedilmesine ihtiyacımız var mı? Affedilmeye her şeyden çok hatta günlük ekmekten bile daha fazla ihtiyacımız var.

2. Onu nerede bulabiliriz?

Babamla benim aramda neler olduğunu anlatmıştım. Benim geri dönüp hatamı düzeltmek için hiçbir şansım olmayacak. Bizim için yapmış olduğumuz haşarılığın ve Tanrı katında çekilen etkilerini çözmek imkansızdır. Fatura ödemek üzere gönderilir.

Yahuda adındaki adam otuz adet gümüş için efendisine ihanet etti. Ancak hemen sonra vicdan azabı çekmeye başladı. Daha sonra efendisini satmış olduğu grubun yanına giderek dedi ki “ben çok büyük bir hata yaptım, paranızı geri alın, yanlış düzeltmek istiyorum”; adamlar omuzlarını silkererek cevap verdiler “bize ne? O senin derdin, kime gidersen git sana ‘bize ne senin derdin’ diyecektir.

Buna rağmen hatalarımızı ve eksikliklerimizi temizlemek ve **şeyleri** Tanrıya uygun hale getirmek mümkün mü? Günahların affını nereden sağlayabiliriz? Onu elde etmeyi nasıl başarabiliriz?

Bu sorulara Kutsal kitap yazarları hep bir ağızdan ılık ve müjdeli bir cevap vermektedir. Başlangıç kitabından Çıkış kitabına kadar eski ve yeni ahitlerde hep aynı söz ortaya çıkmaktadır: günahlarımız affedilebilir!

Peki de nerede? Beni Kudüs’ün kapılarından itibaren Calvary tepesine kadar takip edin. Orada birikmiş kalabalığa veya sağda ve solda çarşıya gerilmiş iki hayduda aldırmayın. Bütün dikkatimizi ortadakine çivilenmiş adama verelim. Kim o? Bize hiç benzemiyor. Bir gün bir kalabalığın önünde durdu ve onları kendisini günah mahkumu yapmaya davet etti. Tek bir kişi bile daveti kabul et-

medi. Onda hiçbir yanlış bulamadılar. Daha sonra mahkemeye çıkarıldı ve Romalı yetkililer ve Yahudi Dini Liderler tarafından sorgulandı. Onu mahkum etmek için hiçbir neden bulamadılar. Hayır o bize benzemiyordu. Onun affedilmeye ihtiyacı yoktu çünkü asla günah işlememişti. Yine de orada çarımha asılı olan odur.

Niçin?

Tanrı adildir. O günahları cezasız bırakmaz. Dolayısıyla günahlarımızı İsa'nın, oğlunun üzerine yazdı, ve oğlu bizim yerimize cezalandırıldı. "ancak o bizim günahlarımız için çivilendi, bizim kötülüklerimiz için çakıldı, ve onun yaralarıyla bizler iyileştik." Bu Kutsal kitabın mesajının kalbidir. Tanrının yargısı İsa'nın üzerine indi ki bizlerde barışı bulabildik. Günahlardan arınmayı alabileceğimiz yer burasıdır.

Hatalarımızın ve eksiklerimizin yükünden nerede kurtulabilirim? Tanrı ile nerede barış yapabilirim? İsa'nın çarımha'nın dibinde. "Onun oğlu İsa'nın kanı bizleri bütün günahlardan arındırır. "Hepimiz bundan yararlanalım"

William L. Hull adında bir Amerikalı çok ilginç bir kitap yazmıştır. Kendisi, milyonlarca Yahudi'yi katletmekten sorumlu olan Adolph Eichmann için görevli pastör olarak atanmıştır. Hull, Eichmann'ı hapiste tutulduğu sürece on üç kez ziyaret etmiş ve onunla uzun süren konuşmalar yapmış, onun son sözlerini işitmiş, ona darağacına kadar eşlik etmiş ve küllerinin Akdeniz'e atılmasında hazır bulunmuştur. Bu kitabın adı *Ruhun Savaşı* dır. Kitabın başlangıcında şunu yazmıştır: "benim hedefim bu iğrenç günahkarı cehenneme

gitmekten kurtarmaktı." Ve sonunda bu milyonların katlinden sorumlu kişinin son nefesinde "Bir başkasının benim için ölmesine ihtiyacım yok. Günahların affedilmesine ihtiyacım yok, ve bunu zaten istemiyorum."

Eichmann örneğini takip edip onun gibi ölmek ister misiniz? Evet, eğer istemiyorsanız bütün kalbinizle İsa'ya dönseniz iyi olur. İsa, Tanrının oğlu, dünyada günahları affedebilecek tek kişidir çünkü o günahları telafi etmek için öldü.

Konuşmaları sürecinde Hull, Eichmann'a İsa'nın kanıyla günahlarının temizlenmesini teklif etmekten korkmuştur. Böyle bir canı affedilebilir miydi? Evet! Her Şekilde! "Onun oğlu İsa'nın kanı bizleri bütün günahlardan arındırır." Ancak affedilmek için günahlarımı ifşa etmek ve gözlerim çarımha takılı olarak Tanrıya şunu söylemek zorundayım:

*İnanıyorum, inanıyorum ki
İsa benim için öldü;
Ve onun kanıyla
Onun değerli kanıyla
Günahlarımdan arınacağım.*

Kutsal kitap Mesih İsa'nın ölümü ile hayata dönüşü ve günahlarımızın affedilmesi arasındaki bağlantıyı anlayabilmemiz için farklı tanıtımlar kullanır.

Kutsal kitabın kullandığı bir örnek *kefil* örneğidir. Bir kefil kendisini bir başkasının borcuna karşı sorumlu gösterip borçlu bunu ödemezse ödemeyi taahhüt eder. Birisi mutlaka ödemelidir. Şimdi ne zaman günah işlesem Tanrıya borçlanı-

rım. Kutsal kitap der ki: "Günahın bedeli ölümdür." Bu demektir ki Tanrı günahlarımızın ödemesi olarak ölümlümüzü istemektedir. Fakat bu İsa'nın müdahale edip bizim için öldüğü yerde bizleri ebedi ölümden kurtarmak demektir. İsa Tanrı huzurunda bizim için kefil olarak bulunmaktadır. Artık seçim size aittir: ya kendi borcunu ödemek için cehenneme gidersin ya da İsa'ya dönüp "Aziz İsa benim borcumu ödediğine inanıyorum. Sana şükürler olsun" dersin.

Bu bizi kutsal kitapta kullanılan ikinci örneğe yönlendirir: Farz edelim ki bir adam bir esir tüccarının eline düşer. Kendini bir türlü kurtaramaz. Derken merhamet dolu bir adam gelip sahibine "bu esir için kaç para istiyorsun? Onu azat etmek üzere satın almak istiyorum" der. Bu esir ne zaman özgür kalır? Bedelin son kuruşu ödendiği anda! Calvary tepesinde Aziz İsa kurtuluşumuzun bedelini son kuruşuna kadar ödemiştir. Buna inanın ve özgürlüğü sizin için satın aldığını bilin. İsa esirleri satın alır ve günahattan kurtarır.

Hepsi bu değil.

Kutsal kitapta sıkça rastlanan bir başka görüntü uzlaşmadır. En az aydınlatılmış imansız bile uzlaşmaya ihtiyacı olduğunu bilir. Bu nedenle her dinde Tanrıları kurbanlarla kandırma düşüncesini öne süren din adamları vardır. Fakat her şeye kadar Tanrı sadece bir tek kurbanı kabul eder: "Dünyanın günahlarını temizleyip giden Tanrının Kuzusu" Pastörlere ev sahipliği yapanlar sayısız kurban sunmuş ancak İsa bizleri Tanrı ile uzlaştıran en yüce pastördür. O her şeyin dışında Tanrı ile bizim aramızda barışı sağlayandır.

Kullanılan bir diğer kutsal kitap manzarası *açıklanmadır*. Bir Hıristiyan din kardeşlerine şunu yazmıştı "Tanrı bizi sevdi ve kendi kaniyle bizi günahlarımızdan arındırdı"

İnsanların büyük bir çoğunluğu Hıristiyan olmadan önce gelişmek gerektiğini düşünür. Bu korkunç bir hatadır. Bizler İsa'ya olduğumuz gibi yani pis ve iğrenç bir halde gelebiliriz. O bizleri yaşamımıza adanmış hallerimizle kabul etmek ister. O kendisi bizleri yıkayıp temizleyecektir. O her şeyi yeni baştan yaratır. "Tanrının oğlu İsa'nın kanı bizi bütün günahlardan arındırır." Bu Yuhanna'nın şahadetidir, sizin de şahadetiniz olabilir.

Kutsal kitapta işaret edilen her şeye atıf yapmam, ancak sizin kutsal kitabı okuyup öğrenmenizi ümit ediyorum. Ve onun muhteşem arındırılma mesajını keşfedebilirsiniz.

Hatalarımız ve eksikliklerimiz üzerimize çoktugü takdirde hayattan nasıl zevk alabiliriz ki? Mümkün değil. Ancak İsa'ya ulaştığımızda onun aracılığıyla günahlarımızdan arındığımız zaman her şey değişir. Korkularımız, derin umutsuzluğumuz yok olup gider.

Hayatımızı İsa ile çerçevelemek hiç de üzücü ve basit bir olay değildir; tam aksine karanlıktan aydınlığa çıkmaktır.

3. Affedilmeyi Nasıl İsteyebilirim?

Bu aşamada şöyle düşünebilirsiniz; "birinin günahlarının affedilmesini bilmesi muhteşem olsa gerektir. Peki de bu affedilmeyi nasıl isteyebilirim? Bugüne kadar hiçbir gazete bu konuda bir tek satır bile yazmadı. Çağdaş eserler bu konu ile

ilgilenmiyor ve bana bununla ilgili bir şey söyleyecek hiçbir film bilmiyorum.

Affedilmeyi nasıl sağlayabilirim? İşte bu yakıcı bir soru!

Bana öyle geliyor ki senin için yapılacak en iyi şey hemen şimdi sakın bir yer bulup yardım için Tanrıya yakarmandır.

O dirilendir, o canlıdır. Kutsal kitapta imanlılar, Tanrıya yakaranlar olarak tanımlanmıştır.

Seni İsa'ya doğrudan bağlayan bir hat vardır. Belki daha önce hiç kullanmamışsındır. Ne kadar ayıp. Neden şu anda ona yalvarmıyorsunuz? Numara çevirmen bile gerekmez. Sadece "Aziz İsa" de onu karşında bulacaksın. Onunla temas anında sağlanır. Duanın gerekçesi de budur.

Ancak ona ne söyleyeceksin? Canını sıkın her şeyi; örneğin "Aziz İsa bir aşk ilişkisi yaşıyorum ve kopamıyorum ama yanlış olduğumu da biliyorum, bana yardım et" diyebilirsin. Veya "Aziz İsa işlerim yolunda gitmiyor, yıllardan beri vergi ödemekten öteye gidemedim iflas etmek üzereyim, bana yardım et" diyebilirsin. Veya belki de şunu söylersin "Aziz İsa karıma sadık değilim içinde bulunduğum günahın kurtulamıyorum, bana yardım et" diyebilirsin. Hiç kimse ile paylaşamaya cesaret edemeyeceğin şeyleri bu özel hatta İsa ile paylaşabilirsin. O seni duyar. Ona kalbini aç. Bütün hatalarını itiraf et. O seni kurtaracaktır.

Sonra ona de ki: "Aziz İsa pastör Busch diyor ki senin kanın her şeyi doğru yola koymaya yetiymiş. Doğru mu? Ona sor. İstersen onunla saatlerce konuş. O seni dinler.

"Tamam" diyebilirsin "ona her şeyi söyledim belki bana cevap vermeyecek." Evet seni dikkatle dinleyecek. Onun sana hangi kanaldan konuşacağını sana söyleyeceğim. Hemen bir yeni ahit al, eski ahidi bir kenara bırak. Yuhanna'yı aç ve okumaya başla, daha sonra Luka'ya geç. Hepsini gazete okur gibi oku. Ve İsa'nın seninle konuşmaya başladığını çok kısa zamanda fark edeceksin. Bu kutsal kitabı diğer kitaplardan ayıran şeydir. O Tanrının bize konuştuğu kanaldır.

Bir gün birisi bana dedi ki "Tanrının konuşmasını dinlemek istediğimde ormanda bir gezinti yaparım" ben de "çok gülünç" dedim "ben ormandayken yaprakların hışırdamasını, kuşların ötüşünü ve suların mırıldanmasını duyarım" tamamen güzel ancak orman bana hiçbir zaman günahlarının affedilip edilmediğini söyleyemez, veya Tanrının yardımlarını nasıl alabileceğimi gösteremez. Tanrı bütün bunları bize sadece kutsal kitap ile açıklamıştır.

İbadet ve dua için her gün sadece on beş dakika ayır. Ona de ki Aziz İsa bak o kadar çok işim olduğu halde asla tek başıma yapmıyorum. İsa ile her şeyi paylaşabilirsin. O halde Yeni Ahit'i al bir yarım bölüm oku ve bu arada devamlı olarak "Aziz İsa benimle konuş" diye dua et. Ve o anda Tanrının sana uygun bir sözü gelecektir. Ayetin altını çizerek Tanrı bana bunu söylüyor diyeceksin ve istersen yan tarafa da tarihi atabilirsin.

Ben Birinci Dünya Savaşı sırasında telgrafçı olarak görev yaptım. O zamanlar telsiz iletişimi bilinmiyordu. Cihazlarımız küçüktü ve tellere bağlıydı. Bir gün bir tepeye gözcülük yapmaya gitmiş-

tim. Orada sığınacak bir yer yoktu. Birden hafif yaralı bir asker gördüm. Ona seslendim "hey yere yat bizi gördüler vuracaklar". Bu yarayla izine gideceğim dedi. Sonra senin cihazında eskimiş dedi. Evet eski model dedim. Kelepečeleri de gevşek dedi. Evet dedim. Bak dedi bir parçası da eksik. Sesini kes dedim. Karargah ile temas kurmaya çalışıyorum.

Kutsal kitapta da durum aynıdır. Ben hep İsa'nın sesini duymak isterim. Ancak insanlar gelip bana Kutsal kitap insanlar tarafından yazılmış bir kitaptır dediklerinde onlara "sus ben kutsal kitapta İsa'nın sesini duyuyorum" derim.

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? İsa bizimle sadece bir tek kanaldan konuşur kutsal kitap.

Kutsal kitabı inceleyen diğer insanlarla da irtibat olmalısın. Ben insanlara bu şekilde konuştuğumda bana hep "bunlar modası geçmiş şeyler, artık kiliseye sadece ihtiyaçlar gidiyor" derler. Ben otuz yıldan fazla gençlik için çalıştım ve çok sayıda genç insanın affedilmenin bir gerçek olduğuna, İsa ile konuşabileceğimize ve onun da bize cevap vereceğine şahadet ettiğini gördüm.

Bu konularda deneyimli erkek ve kadınların dostluğunu isteyin. Evet cennete giden yolda yürümek isteyen insanlar vardır.

Bugün İsa karşında durup sana "hatalarınla ve günahlarınla bana gelin, sizlere ruhlarınız için dinlenme vereceğim. Evet ben günahlarınızı affedebilirim" demektedir.

Sinirime Dokunuyorsun!

Hepimiz diğer insanların sinirlerimize dokunduğunu düşünürüz, öyle değil mi? Bu günlük yaşamın bir parçasıdır. Bir insanın bizi rahatsız etmediği gün çok az bulunur. Ancak bu diğer insanlar için de aynıdır; biz de onların sinirine dokunuruz. Herkes herkesi sıkabilir. Ama eşim beni asla rahatsız etmez. Ama beni gerçekten rahatsız edenler vardır. Sizin için de aynı değil mi? Şüphesiz öyledir. Diğerlerine bu bakış şekli ailelerimizde, komşularımızda, işimizde ve sanayimizde ve hatta kilisemizde sürüp giden sürtüşmenin temel nedenidir. Bütün dünya "sinirime dokunuyorsun" sendromundan çekmektedir.

Pek çok insan "eğer etrafımda şu ve şu olmasaydı hayattan zevk alırdım" der.

Dolayısıyla bizler şu soruya çok fazla zaman harcarız: "insanların sinirimize dokunmasını nasıl engelleriz?"

Bu gerçekten çok büyük bir derdin bir kısmını oluşturur. Bu öksüren birinin püskürttüğü bir parça gibidir. Ciddi bir akciğer enfeksiyonu geçiriyor olabilir. O zaman öksürük püskürtüsü iyi olmayacaktır. Bu durumda ihtiyacı olan şey iyi kontrol ve tedaviden geçmektir. Birbirimizin sinirlerine dokunmamız dünyanın çektiği çok ciddi hastalığın belirtisidir. Bundan daha derin bir neden ise örneğin komşumuzun sevimsiz karakteridir.

Gerçek neden bütün dünyayı etkileyen bir hastalıktır.

1. İçinde yaşadığımız dünya

Ben dünya görüşümü kutsal kitaba borçluyum. Benim düşünceme göre kutsal kitabın yaklaşımı yegane geçerli olandır. Felsefelerin çoğu yirmi yıl içerisinde güncelliğini kaybeder

Kutsal kitap der ki "Tanrı dünyayı mükemmel olarak yaratmıştır." Adem Havva'nın Havva ise Adem'in sinirine dokunmuyordu. Aralarında mükemmel bir uyum vardı, aynı uyum insan ile Tanrı arasında da vardı. İlişkilerinde en küçük bir sapma bile yoktu.

Fakat kutsal kitaba göre insanın tarihçesinin başlangıcında bir felaket olmuştu: Düşüş. İnsan denemeye alınmıştı. Belirli bir ağacın meyvesini yememesi gerekiyordu. Tanrı bunu yasaklamıştı. Fakat o kadar cazipti ki insan dayanamadı ve itaat etmemeye karar verdi. Ve Adem yasak meyveyi yedi. Ve bunun sonucu olarak büyük bir çatlak oluştu.

Tanrı ile ilişkisi bozuldu. Tanrı insanı cennetten kovdu ve cennetin kapısına nöbetçi olarak iki melek koydu. Tanrı ile ayrılığımız ta o zamandan başlar. O zamandan beri biz Tanrıyı rahatsız ederiz o da bizi rahatsız eder. Bunu göstermek için sadece insanlara Tanrı hakkında konuş. Hemen tepki gösterirler "ya kes şunu, Tanrının var olup olmadığı bile belli değil ki" derler. Tanrı ile aramızda çok büyük bir körfez bulunmaktadır.

Diğer yandan insanların ilişkileri bozuldu. Ademle Havva'nın çocukları birbirlerini çekemiyorlardı. İki erkek kardeş vardı. Bildiğimiz gibi ilişkileri hep gergindi. Bu iki kardeş Kabil ile Habil birbir-

lerinden çok farklıydılar. Bir gün çiftçi olan Kabil tarlasını çapalarken kardeşi Habil gördü "umarım buraya gelmez, onu görmeye dayanamıyorum" diye düşündü. Ama Habil onun yanına geldi ve birkaç söz söyledi. Bunun üzerine Kabil çapası ile Habilin nefret ettiği yüzüne vurmaya başladı ve Habil ölü olarak yere düşünceye kadar vurmaya devam etti.

Bizler uygar insanlarız; birbirimizi çapayla öldürmeyiz! Ancak gazeteleri okursanız bu gibi şeylerin halen olduğunu görürsünüz. Nazi savaş suçlularının davalarını düşündüğümde kendime şunu söylemeden edemem "bunlar Kabil ile aynı aklı taşıyorlardı; kendi cinslerine karşı nefret doluydular" Bu nefretle yüz binlerce erkek, kadın ve çocuğu öldürdüler.

Biz insanları hiç kimse görmezse hiçbir şey olmamış gibi düşünürüz. Kaç tanemiz böyle hiç kimse görmedi diye günah işlemişizdir?

Kabil üzülmüştü. Bir ses duydu "Kabil" kim olabilirdi ki? Ses tekrar etti "Kabil". İçine buz gibi bir korku doldu. Kendisine seslenenin Tanrı olduğunu anladı. Tanrı hep oradaydı. Tanrı her şeye şahit oldu ama tek bir kelime etmedi. "Kabil" diye tekrar ses geldi. Kardeşin Habil nerede? Kabil savunma yapmak için cevap verdi "Ben kardeşimin dadısı değilim, hiç kimse ona göz kulak olmamı söylemedi" Tanrı cevap verdi Kabil kardeşin Habil'in kanı topraktan bana sesleniyor."

Bu öykü Düşüş döneminde ortaya çıkan büyük çatlakın mükemmel bir örneğidir. Bir şeyler bozuk olduğu için insan ilişkileri artık aynı değildir. Tanrı Kabilin canını sıkımsız sizlerinde bazılarının canını sıkımsızdır. Sorun şudur, bizler ar-

kadaşlarımızdan vazgeçemeyiz, tabii ki Tanrıdan da vazgeçemeyiz.

Bu yaşadığımız dünyadır.

2. Sözler yardım edemez

“İyi Tanrı” dan söz etmenin bir faydası yok. Tanrı ile bizim aramızda bir duvar, bir körfez var. Savaş sırasında evim ve Essen kentinin hemen yarısı alevler içindeyken bir kadın bana gelerek “Tanrının bunlara nasıl izin veriyor?” deyince ben de “belki de sana düşmandır dedim”. Düşüşten bu yana Tanrı ile insan arasındaki ilişki kopmuştur. Tanrıdan uzak kalarak diğer insanlarla ilişkilerimiz de aynı değildir. İnsanların sinirimize dokunmasının nedeni budur. Son tahlilde eğer komşun seni sıkıyorsa bu Düşüş nedeniyledir, çünkü biz insanlar Tanrıdan ayrı düştük ve dünyadaki en iyi bilgi bile hiçbir şeyi değiştirmeyecektir.

Bir gün İsviçre sınırındaydım. Gümrük binasının içinde duvarda şu sözleri taşıyan çekici bir poster vardı: “Birlikte daha iyidir” kendi kendime düşündüm “şüphe yok ki öyledir; ancak birisi benim sinirlerime dokunuyorsa bunun hiçbir yararı yoktur.” Bir diğer posterde şunu okudum “diğer insanlara iyi davranın”. Amerikalılar şehirlerimizin her sokak köşesine şu sloganı taşıyan posterler yapıştırmıştı “Gülümseyin”. Ancak her şeye rağmen hiçbir şey değişmiyor.

Teoloji Fakültesinde okurken devamlı ziyarete gelen bir aile hatırlıyorum. O aile içersinde bir birlik yoktu. Hepsini aynı köyde yaşamasına rağmen aralarında çok fazla tartışma ve fikir ayrılığı vardı.

Bir pastör öğrencisi olarak kendi iyimserliğimle bütün bir aileyi bir akşam aynı yerde topladım, amacım birbirleriyle uzlaşma sağlamaları için ibadet düzeyinde bir toplantı yapmaktı. Önce ben konuştum. Saat on bir civarında her şeyi yoluna koymuştum ve hepsi el sıkıştılar. Aşırı neşelendim ve “sen iyi bir pastör olacaksın” dedim kendi kendime. “çünkü büyük bir start başlattın.” Böylece mutlu bir şekilde eve dönüp çok iyi uyudum. Ertesi gün ailenin genç kadınlarından birisi ile karşılaştım ve ona dedim ki: “dün akşam olayların gelişme yolunu görmek muhteşem bir şeydi, değil mi?” “muhteşem mi?” diye sordu “daha sonra ne olduğunu biliyor musunuz?” Rengim uçmuştu “Ne?” diye sordum.

Eve dönerken açıkça yeniden tartışmaya başlamışlar. Ve her şey daha da kötüye gitmiş! Bunu tuhaf buluyorsunuz değil mi? Ben bulmuyorum. O gün düşüşün, Tanrı ile ilişkilerimiz ve insanlar ile ilişkilerimizin bozulmasının gerçekliğinden kesin olarak haberdar oldum.

İnsanlar bana sıkça yazarak şöyle derler “pastör Busch: Falanca bir yerde birbirleriyle geçinemeyen akrabalarım var. Lütfen onları ziyarete gidebilir misiniz?” Ben ise bunları daima reddederim çünkü başkalarına tavsiyede bulunmanın ne kadar yararsız olduğunu bilirim. Bütün insanların seni rahatsız ettiği bir anı düşün. Ne yapman gerektiğini söyleyebilirim ancak bunun hiçbir anlamı olmaz bu da gerçek bir trajedidir.

Bunu açıklamaya çalışayım:

Bir aileyi davet ettiğimi farz edin. Ve daha sonra onların on yedi yaşındaki oğlu gelmiş olsun.

Tamamen gevşek, kot takım giymiş ve saçlarını son moda yaptırmıştır. Baba bilinçli, iyi davranışlı bir kamu görevlisi kızar ve patlar, “şuna bak, baksana şuna” oğlunun gereksiz görünüşü babayı kızdırmış ve kanını kaynatmıştır.

Veya olayı iyi bir Hıristiyan olan annenin yasal olmaya eğilimli olması olarak alın. Kızı ruj sürme cesaretini gösterir ve anne ise “bu kız sinirlerimi ne kadar yerinden oynatıyor!” der. Aynı zamanda kızı “Annem benim sinirlerimi oynatıyor! diye düşünür.

Peki bu her yerde aynı değil mi?

Bir gün kendisine boşanmanın günah olduğunu açıklamaya çalıştığım ve boşanma davası görülen bir adam üstüme atladı ve dedi ki “pastör Busch, kes şunu, karımın sabun yeme şekli benim sabrımı kaybetmeye neden olmuştur.”

Bunu tuhaf buluyor musunuz? Ben bulmuyorum. Bu beni sadece dehşete düşürüyor. Bunların küçük önemsiz şeyler olduğunu düşünüyor musunuz? Hayır değil. Bütün bunlar Tanrıdan uzak erkekler ve kadınlar olarak yaşadığımız bu hasta, düşük, isyankar dünyanın belirtileridir.

Kızdırmak zaman içerisinde bazı çok ciddi şekillerde oluşabilir. Essen’de çoklu sklerozis nedeniyle tamamen felç olmuş bulunan bir genç kız tırım. Küçük bir evde yaşar. Hemen yan tarafında bencil, kaba bir genç adam yaşamaktadır. Bu adam her akşam televizyonu sesini oldukça yüksek düzeyde açarak seyrederek. Hasta kız her akşam evleri birbirinden ayıran ince duvardan televizyonun sesini dinlemek zorundadır. Bir gün kız adamdan

televizyonun sesini bir parça kısmasını ister, fakat adam tam aksine sesi sonuna kadar açar. Ve böylece genç yıldan yıla, gecedend geceye, saatten saate bu duruma katlanmak zorunda kalır.

Bu biz insanların ne kadar sert olabildiğimizi gösterir.

Ben genç bir pastörken 150 genci teyitten geçmeleri için hazırlamak zorundaydım. Her birisini evlerinde ziyaret etmeye karar vermiştim. Hepsi kiralık evlerde yaşıyorlardı. İlk ziyaret ettiğim evde insanları kavga eder vaziyette buldum. İkincisinde kavga ediyorlardı. Üçüncüsünde farklı değillerdi. Zaman içerisinde çocuklara bu evlerde kavga edilmeyenin bulunup bulunmadığını sordum. Sadece üç veya dördü varmış. Peki bu bütün diğer ailelerin kavga ettiğini mi gösterir? Bence evet. Kavga eden ailelerin çocuklarına neden kavga ettiklerini sordum. Cevapları “çünkü yalnız yaşıyoruz” oldu.

Durum bundan ibaret.

Ve bütün bu sinir gerginliği şartlarında bizlerin cesaretli, güler yüzlü ve çalışkan olmamız beklenmektedir. Ayağımıza bir şey düştüğü zaman biraz canımız yanar. Ama diğer insanlar devamlı sinirlerimizi bozarsa bu dayanılmaz olur.

3. Tanrı Müdahale Ediyor!

Eğer bütün söylemem gereken bu olsaydı hiçbir şey söylememek daha doğru olurdu. Ancak sizin için inanılmaz eğlenceli haberlerim var: bütün bu sinir gerginliği ortamı, bu karşılıklı incitme içerisinde Tanrı büyük yardım severliği ile müdahale

eder. Dünyanın bu acı durumu Tanrıyı değiştirmez. Hayır, o işe karışır.

Ve bunu harikulade bir şekilde yapar. Bu kutsal kitabın bir mesajıdır, bu nefes aldırın bir mesajdır. Tanrı kendisini bizden ayıran duvarı yıkmış ve bizlere oğlu İsa'nın vasfında gelmiştir. Bugün erkekler ve kadınlar kutsal kitabın mesajını reddediyorlar çünkü onu ilgisiz buluyorlar. Bu davranış sadece bizim neslimizin körlüğünü gösterir. İsa'yı reddetmekle son umutlarını da boşa atmış oluyorlar.

Bizim gibi insanlara ne mutlu ki Tanrı kendisini bizden ayıran duvarı yıkmıştır. Bizim gibi insanlara ne mutlu ki İsa yaşantımızda köklü değişiklikler yapmak için gelmiştir.

Peki de bunu nasıl yapabilmektedir?

a) Tanrı ile barış

Bütün mükemmellikler İsa'nın şahsında bir araya gelmiştir. Onunla Tanrının arası hiçbir zaman açılmamıştır. O Tanrının oğludur.

Bir gün birisi bana dedi ki: "İsa tıpkı bizim gibi sadece bir insandı; o sadece bir dinin kurucusudur hepsi bu." Ona şu cevabı verdim: "Zannedersen aynı kişiden bahsetmiyoruz, ben 'sen aşağıdansın ben yukarıdanım' diyen kişiden bahsediyorum." Benim düşündüğüm şahıs yüce Tanrının oğludur, tek olandır, bizim zavallı kayıp sapmış dünyamıza gelmiş olan olağanüstü kişidir.

İsa ile Tanrının arası hiçbir zaman açılmamıştır. Ve hiç kimse hatta Yahuda bile onun sınırlarını bozmamıştı ki Yahuda ona ihanet etmişti. İsa

ise Yahuda'yı sonuna kadar sevmiştir. İsa'yı şu açıdan görmeyi isterim: sınırları başkaları tarafından hiç bozulmamış yegane insan.

Örneğin İsa'nın çarpmıha gerilişinin arifesindeki son yemeği ele alalım. Bildiğiniz gibi Kutsal kitap zamanlarında doğuda insanlar yemek yerken sandalyede oturmazlar, masanın etrafında bulunan büyük minderlere yatarlardı. Toprak üstünde bu konumda nasıl yemek yedikleri beni aşan bir konu! Emin olduğum yegane şey yatarak çatal bıçak kullanmak imkansızdır. Fakat yemek yeme yöntemleri buydu. Ayrıca oturmadan önce her kesin sandallarını çıkarıp ayaklarını yıkaması da bir gelenektir. O gün yine sandallarını çıkarıp masanın etrafına yerleştiler. Petrus, anlamlı bir şekilde Yuhanna'ya bakarak "evet içimizden biri gidip ayaklarımızı silmek için biraz su getirmek zorunda kalacak. Bir defalığına bunu sen yapabilirsin. Her şeyden önce en genç olan sensin. Yuhanna sen hep hafif takılıyorsun buda benim sınırlarımı bozuyor" der gibiydi. Yuhanna ise omuz silkererek kendi kendine şöyle düşündü "bu Petrus beni hep kızdırıyor. En genç ben olduğum için hep üstüme geliyor. Neden su almaya Yakup gitmiyor ki?" O sırada köşede bulunan Yakup ise "Neden ben? Ben Mesih'in en gözde havarilerinden birisiyim. Bunu bir kere de Matta yapsın" diye düşünüyordu. Ve böylece her birisi işten kaçmak istemekle birbirlerinin sınırlarını bozuyorlardı.

Hemen sonra İsa ayağa kalktı. Havarilerin rengi uçmuştu. "Su almaya o mu gidiyor?" Evet o gidiyor. İsa beline bir hizmetçi önlüğü takmış olarak geldi, elinde su dolu bir kap ve bir sünger vardı, ve havarilerinin ayaklarını temizlemeye başladı.

Yahuda'nın, Petrus'un, Yuhanna'nın, Yakub'un, Matta'nın ayaklarını (şunu da söyleyeyim benim ayaklarımı da).

İsa'nın, Tanrının oğlunun kişiliğinde bütün mükemmelliklerin toplanmış olması ne kadar doğrudur. Tanrı onun içindedir. Ve o diğer insanları sevmiştir.

Ancak şu anda size İsa'yı görmeyi en çok sevdiğim yerde çarمیhta göstermek istiyorum. Hadi Kudüs'ün kapısından geçip tepeye çıkalım. Tepede bir kalabalık var, ellerinde mızrakları ile Romalı askerler, nöbet tutuyorlar; ve üç tane çarمیh dikilmiş. Benim bahsettiğim kişi ortadakinde asılı duruyor, başında ise dikenli tellerden bir taç var. Gözlerini ondan kaçırma çünkü o senin için acı çekiyor. O sen günahlarından arınasın ve Tanrı ile uzlaşsın diye ölüyor.

Tanrı ile senin arana çekilmiş olan engelin kaldırılmasını ister misin? O zaman İsa'nın çarمیhına gel. O İsa ki senin için öldü ve yeniden dirildi; o Tanrı tarafından barış elçisi olarak gönderildi. Seni durduracak çok sayıda şüphe olacaktır, bunlara izin verme. İsa'ya güven. Günah yükünü onun huzurunda açıkla. Ve ona de ki: "bundan böyle sana ait olmak istiyorum."

Bu adımı atarsan, Tanrı barış hediyesini sana verecektir. Elçi Pavlus Romalılara mektubunda şöyle der "bu nedenle bizler iman yoluyla haklı bulunduğumuzdan Rab İsa Mesih sayesinde Tanrı ile barışa ulaştık." Evet, gerçekten de İsa Tanrının barış elçisidir. Onu kabul edin. İsa'yı bilip de onun barış teklifini geri çeviren bütün erkekleri ve kadınları düşünmek ne kadar dehşet verici. Onları ken-

dine örnek alma. Senin ruhunun aşkı için sana valarıyorum, Tanrının İsa sayesinde göndermiş olduğu barış teklifine "evet" de.

Bugün bazı gazetecilerle konuştum. Günümüzde ve çağımızda halen inanmaya değer bir şey olup olmadığını sordular. Onlara "samimi olarak" doğrudan şunu söyledim "iki dünya savaşı görmüş ve Nazi rejimi altında yaşamış birisi olarak artık neye dayanabileceğimi bilmiyorum. Düşünürlerimiz ve siyasetçilerimiz kendi süslü laflarını ciddiye almıyor, ben neden alayım? Hayır bu dünyada neye inanacağımı bilmiyorum, ancak Tanrının bana İsa vasıtasıyla göndermiş olduğu barış teklifi hariçtir."

Tanrının teklifini ciddiye alabiliriz. Halen gerçek olan yegane şey odur. Üzerinde bir parça düşünmeye değer. Eğer "artık hiç kimseye güvenemezsin" diyen ruhsuz insanlardan biri isen o zaman gerçekten ihtiyaç duyacağın şey kutsal kitaptır. Rab İsa'nın kişiliğinde Tanrı seni çok ciddiye almıştır. Ve şimdi onun barış teklifini ciddiye alma sırası sendedir.

İsa Tanrı ile senin arandaki bağlantıyı yeniden oluşturur. Belki karşı çıkarak "ben her Pazar kiliseye gider bağış kutusuna para atarım" dersin. Eğer Tanrı ile barış içinde değilsen bu hiçbir şey değildir. İsa senin için öldü. O senin bütün yanlışlarını üstlendi ki sende onun ayaklarına kapanıp "Rab sana geldim, biliyorum ben zavallı kayıp bir günahkarım. Ama sana inanıyorum. Seni Mesih olarak kabul ediyorum" diyebileşin.

Hayatı yakalamanın ve Tanrı ile barışa ulaşmanın yolu budur.

b) Diğer İnsanlarla Barış

İsa bir hayata girdiğinde Tanrı ile ve diğer insanlar ile barışı getirir. Bizler böylece birbirimizi kızdırmaktan vazgeçeriz.

Sizlerden bazıları mükemmel Hıristiyanlar olabilirsiniz ancak başkaları sizi kızdırırsa yanlış bir şey vardır. Açık mı? Diyebilirsiniz ki "sen benim komşumu tanımazsın o gerçek bir manyaktır" o zaman ben derim ki "onu sevmediğin sürece senin yaşamında bir hata var demektir. Çünkü İsa hayatımıza girdiğinde bizler etrafımızdakiler nedeniyle bu kadar hassas ve bu kadar incinmiş olmaktan vazgeçmeliyiz."

İsa bizlere Tanrı ile ve bizi kızdıran diğer insanlarla barış teklif etmektedir. Öyleyse bazılarını dayanamıyorsan İsa'ya ihtiyacın var demektir. Onun dışında hiç kimse sana yardımcı olamaz.

Çok iyi bir arkadaşım var fakat ev sahibi geçinilmesi güç bir pinti. Bir gün arkadaşıma bir mektup yazmış "şunu yap, bunu yap ve şu kadar kira öde" gibi. Arkadaşım dedi ki "mektubu okuduğumda çok öfkelenmişim ve ona cevap yazmaya hazırlandım o sırada gözlerimin önüne benim için ve ev sahibim için ölmüş olan İsa geldi ve mektubu yazmadım onun yerine yanına gittim ve dedim ki 'Bay falanca, aramızda bu kadar kırıcı bir dil kullanmanın bir anlamı var mı? İkimiz de konuşmaya açık insanlarız. Ben senden hoşlanıyorum ve bana bu tarzda konuşmanı istemiyorum.' Ev sahibi tamamen sakinleşti ve aramızda hiç sorun kalmadı"

Fransa'da Erino Doppero adında Müjdecî birini tanırım. Savaşta bir süre toplama kampında

kaldıktan sonra bir kolu yaralı olarak eve dönmüştü. Şu hikayeyi anlattı "bir gün toplama kampının komutanı beni çağırdı. Tek kişilik servis hazırlanmış bulunan bir odaya alındım. Açtım. Komutan içeri girdi ve yemeğe başladı. Dudaklarını yalıyordu ve ben açlıktan ölüyordum. Kahvesi gelince küçük bir paket alıp fincanın yanına koydu. Bana dedi ki 'şu paketi görüyor musun? Paris'ten karın göndermiş. İçinde bisküvi var.' (Fransa'da yiyecek çok kıtlı ve eşim onu göndermek için epeyi mahrumiyet çekmiş olmalıydı) sonra adam bisküvileri yemeye başladı. Ona yalvardım, lütfen bir tane de bana ver ki eşimin bir hediyesi olarak muhafaza edeyim. Adam güldü ve hepsini yedi"

Böyle bir durumda duygularımız nefrete dönüşür.

Doppero öyküsüne devam etti "o zaman kutusal kitabın 'Tanrı sevgisi kalbimizde gizlidir' deyişinin ne demek olduğunu anladım. Adama acımaya başladım 'zavallı adam seni hiç kimse sevmiyor. Etrafın nefretle çevrili. Ben ise Tanrının evladı olarak ne kadar imtiyazlıyım." Doppero adamın kendisini incitmesine izin vermemişti. Komutan da bunu hissetmiş olmalıydı ki hızla odadan dışarı çıkmıştı.

Savaştan sonra Doppero onu görmeye gitti. Kapıda Doppero'yu görünce adamın rengi uçmuştu. "intikam almaya mı geldin?" "Evet intikam almaya geldim. Gel birlikte kahve içelim. Arabam da kekte var. İkimiz için iyi bir kahvaltı olacak. Adam fena halde kızmıştı. Ancak hemen o anda anladı: İsa'ya dönen insan artık nefretin esiri değildir.

Büyük şehirde görev yapan yaşlı bir pastör olarak insanların "çok yalnızım hiç kimse beni

sevmiyor” diye şikayet ettiğini işittim. Bu gibi laflara dayanamıyorum. Hep şunu söyleyesim geliyor “kendinden ne haber? Sen kaç kişiyi seviyorsun?” Kendimiz bir buz parçası olduğumuzda dünyada sevgi olmadığını söylemek akılcı olmaz.

Bu benim başıma geldiğinde kendime dedim ki “diğer insanlara karşı daha nazik olsam iyi olacak” Fakat çok kısa sürede bunun imkansız olduğunu anladım. Kalbimiz “kendimiz” ile dolup taşıyor! Bazı kişilere karşı yakın oluruz çünkü hoş insanlardır. Peki ya diğerleri, yani bizi kızdıranlar? Dünyanın öbür ucundaki birini sevmek o kadar güç değil. Ancak komşudakini sevmek söz konusu olduğunda işler biraz karışır.

Şuna inanıyorum ki komşumuzu sevmeyi öğrenmezsek dünya asla değişmeyecek. Kişisel deneyimlerim bunun kolay olmadığını gösteriyor. İsa yaşantımızı ele aldığımız bize sadece Tanrının barışını vermekle kalmayıp insanlarla da barış içinde olmamıza yardımcı olur.

İsa bugüne dünyada bilinmeyen en büyük devrimi yapabilir. Bu oluştuğunda hepimiz bunu kabul etmeliyiz.

Size yalvarıyorum beni sadece dinlemekle kalmayın. İsa'ya güvenin.

“İsa'yı buldum ve İsa beni buldu” diyebilmenizi ne kadar isterdim.

Her Şey Değişmek Zorunda Ama Nasıl?

Ben gençken, artık unutulmuş bir yazar olan Max Eyth'in yazıları öfke doluydu. Kendisi mühendisti ve yazıları hep sanayi çağının başlangıcına odaklıydı. Bunlardan bir tanesi *Mesleki Trajedi* dir. Burada genç bir mühendise çok önemli bir anlaşma teklif edildiğini anlatır. Proje bir nehir üzerine bir köprü inşasından ibarettir. Köprü nehrin denize döküldüğü yere yapılacağından met cezire dayanıklı olacaktır. O günlerde bugünkü teknoloji yoktur.

Genç mühendis işi alır ve devasa bir köprü inşa eder. İnşaat bittiğinde resmi açılış yapılır. Törende bulunan resmi erkan köprüden trenle geçmeye davet edilir. Bütün ülke genç mühendisten bahsetmekte gazeteler adını büyük puntolarla yazmaktadır.

Kısa süre sonra Londra'da büyük bir mimarlık ofisi açar ve zengin bir kadınla evlenir. Hayatta istediği her şeye sahiptir. Fakat eşi arasındaki bir sır hayatını karartır. Ve bir sonbahar günü aniden ortadan kaybolur. O gece fırtına esip yağmur yağarken genç adam yağmurluğunu giymiş olarak köprü'nün ayağında görülür. Köprü'nün sağlamlık hesaplarını defalarca gözden geçirir ve fırtınadan sonra Londra'ya döner. Şehrin toplumsal yaşamında bir kez daha gözde bir adam olur. Ancak içinde yaşadığı “köprüyü doğru inşa ettim mi? Köprü yeterince sağlam mı?” korkusunu kimse keşfedemez. Bu korkutucu sorular adamı gece gündüz yalnız bırakmaz ve hayatının her dakikasını karartır.

Max Eyth genç mühendisin korkusunu ve fırtınalı bir gecede köprüye tekrar gidişini çarpıcı bir dille anlatmıştır. Köprüden geçmekte olan bir tren görür. Son vagonun kırmızı ışıklarına dikkatle bakarken ışıklar aniden kaybolur. Tren azgın sularla kaybolmuştur. Köprü tam ortasından yıkılmıştır.

Yıllar önce bu öyküyü okuduğum zaman şu-
nu düşünmüştüm. "bu esasen her bir insanın öy-
küsüdür. Her birimiz yaşam köprümüzün inşasında çalışıyoruz. Ve bazen uykusuz bir gecede veya bir travma sonrasında bizi korku sarar "yaşam köprümü gerektiği gibi mi inşa ettim? Hayatın fırsatlarına dayanacak kadar sağlam mı?" içgüdüsel olarak biliriz ki bir şeyler yanlıştır, yaşam köprümüz mükemmel değildir.

Bu nedenle ilk yapmak istediğim şudur:

1. Bir şeyler yanlış

İnsanlara sıkça sorduğum bir soru "yaşamındaki her şey mükemmel mi?" Ve şimdiye kadar "Mükemmel mi? Hayır, yaşamımın pek çok alanında bir şeyler değişmeli." Demeyen birine rastlamadım. Hayatınızdaki zayıf noktaları ben söyleyemem. Fakat hayatınızdaki bir çok şeyin değişmesi gerektiğini sizler biliyorsunuz.

Bu nedenle de kendi kendimize kararlar alınız "değişeceğim, hayatımın şu ve şu alanlarını iyileştirmem gerekir." Dürüst olun bir insanın değişebileceğine gerçekten inanıyor musunuz? Hayır gerçekte insan değişemez. Kutsal kitap bunu acı bir gerçeklikle söylemektedir: Habeşistanlı jaguar derisinin noktalarını değiştirebilir mi? Siz de köt-

lük yapmaya alışmış olanları iyi hale getiremezsiniz.

Dünya ölüm ve iyi kararlar hakkında derslerle doludur ancak hiçbir insan kendisi tarafından değiştirilemez. Bu kuvvetli bir sözdür.

Karşılaşmış olduğum bazı insanlar yaşam köprülerindeki zayıflıklardan çok iyi haberdardır. Arada sırada bana sorurlar "Ama ne yapabilirim. Değişmek benim için imkansız." Şu doğrudur: iffetsiz insan kendisine saf bir kalp veremez; bir yalancı kendisini doğrucu yapamaz; bencil insan özverili olamaz (veya bir parça sevgi göstermeyi başarsa bile bu sevgi kırıntısı bencillekle lekelenecektir); ve namussuz insan dürüst bir insana dönüşemez. Sadece sen kendin yaşam köpründeki zayıf noktayı gösterebilirsin. Ancak Tanrı bilir ve sana da gösterebilir.

Bu kutsal kitabın bizlere açıklamış olduğu çok rahatsız edici bir gerçektir.

Tanrı bu dünyaya sizleri dönüştürebilecek ve bütün hayatınızı değiştirecek olan oğlu İsa Mesih'i gönderdi.

2. Her şey Değişebilir

kutsal kitabın sadece masal olduğunun düşünülmesinin kilisenin hatası olup olmadığını bilmiyorum. Ben onun mesajını olağan üstü buluyorum. Tanrı oğlunu bana bir şans versin diye dünyaya gönderdi. O da beyanda bulundu "her şeyi yeni hale getireceğim". Bir insanı sadece o değiştirebilir.

Bağımlılıktan kurtulan alkolikler, bencillikten fedakara dönüşen yaşlı kadınlar, bir çocuk sağlığına kavuşan seks düşkününü erkekler tanıdım. İsa dönüştürür. O görüldüğünde her şey anında yeni olur.

Hayat köprüsünün olması gerektiği gibi olmayan bizlerin, bu nedenle bir kurtarıcıya ihtiyacı vardır. Bizim Rab İsa'ya ihtiyacımız var Hıristiyanlık dışından olanlara değil Mesih'in ta kendisine ihtiyacımız var. Ve o burada. Onu istediğin zaman çağırabilirsin ve ona hayatındaki bütün günahları ifşa edebilirsin. İşte bu seninle paylaşmak istediğim olağan üstü mesajdır.

Son zamanlarda Münih'te bir hafta geçirdim. Şehrin tam ortasında İngiliz Bahçesi denilen büyük bir park var. Otelim bu parka çok yakın olduğundan her sabah yürüyüş yapmak için oraya gittim. Giriş kapısının hemen yakınında nehrin üzerinde bir ahşap köprü var. Köprünün sol tarafında su bir baraj üzerinden aşarak bir tür şelaleye dönüşmüştü. Şelalenin döküldüğü yerde suyun dibinde aşağı yukarı hareket eden bir ağaç parçası gördüm. Kendi etrafında dönüp duruyordu. Her seferinde akıntıya kapılacak gibi görünse de yine geri dönüp geliyordu. Ertesi gün geldiğimde ağaç halen oradaydı. Manzarayı tahmin edebiliyor musunuz? Hafifçe bir akıntı olmasına rağmen ağaç kendi etrafında dönüyor, dönüyordu.

Çoğunluğumuz aynı böyleyiz. Hayatlarımız aynı sonsuz çizgide dönmeye devam eder, aynı günahlar, aynı endişeler, aynı imansızlık, ve kalbimizdeki aynı umutsuzluk. Devamlı bir kısır döngüde döner dururuz. Fakat akıntı bizden uzak değil-

dir. İsa'dan, Tanrının oğlundan gelir.

İsa çarmıhta bizim için öldü. Eğer Tanrı kendi oğlunun böylesine vahşice ölmesine izin verdiyse bunun bir nedeni olsa gerektir, sen bu nedeni görmen bile. Aklının gözüyle çarmıhta kıvranan İsa'ya bak. Onun ölümünün bir anlamı olsa gerektir.

O ölüp tekrar dirildiği için bir özgürlük akıntısı ondan bize gelir. Bizler özgürlük akıntısına kapılmak için bir gayret göstermeliyiz. Bunu yaptığımız zaman Tanrının bize yardım ettiğini görürüz.

Ama burada şunu belirtmek isterim ki, bizler hepimiz bu akıntıya kapılmak için gereken gayreti göstermeliyiz.

3. Ya budur ya da bu!

İki kutsal kitap öyküsü ne söylendiğini açıklamaktadır:

Elçi Pavlus Roma valisinin yaşadığı Sezariye şehrinde hapsedilmişti. Yeni Yuda Valisi Festus adında bir Romalıydı. Bir gün Yahudi kral Agrippa ve kız kardeşi Berenis Sezariye'ye Festus'a saygılarını sunmak için geldiler. Ve ona ilginç esiri Pavlus'u dinlemek istediklerini söylediler. Duruşma odasına geçildi ve Pavlus getirildi. Pavlus salonun ortasında dikilerek onlara Tanrının sözlerini anlattı. İsa'nın ne olduğunu anlatmaya çalıştı. Onların günahları üzerinde durmadı ancak onlara Tanrının oğlunun yani "eğer bir insan susamışsa bana gelsin ve içsin" diyenin kim olduğunu açıkladı. Pavlus onlara buna benzer bir şey söyledi "sizlere yaşama

olan susamışlığınız, suçlu vicdanınız, Tanrıya olan özleminiz, ölümden korkunuz ile beni dinleyin, İsa size elini uzatıyor ve diyor ki “siz zavıf ve yüklü olanlar bana gelin bende sizi dinlendireyim” Pavlus şahsen görmüş olduğu İsa’yı böyle anlattı.

Vali “Pavlus, sen iyi bir konuşmacısın ancak söylediklerin bir tür çılgınlık.” Fetus bir şey anlamamıştı; kutsal kitap belirli kişiler için “kalpleri yağla kaplıdır” der. Festus’un kalbi yağla kaplıydı.

Diğer yandan Agrippa çok kızgındı. “Beni nerdeyse Hıristiyan olmaya ikna edeceksin.” Böylece kral orayı terk etti ve her şey tıpkı suyun dibindeki ağaç parçası gibi aynı şekilde kaldı.

Siz de her şeyi olduğu gibi bırakıyor musunuz? Eğer öyleyse İsa sizin için boş yere ölmüş. Ve yeniden dünyaya gelmesi sizin için bir anlam ifade etmeyecek. Sizin için ne affedilme, ne kurtarılma ne de Tanrı ile barış olmayacak.

Bugün kendilerini Hıristiyan olarak adlandırın erkekler ve kadınlar vardır ve onlar da ebedi lanetlenme yolunda devam etmektedirler. Onlar için barış yoktur. Ne acı bir şey!

İkinci kutsal kitap öyküsüne gelince; Elçi Pavlus bir gün Filipe’ye geldi. Orada her şey vardı, eğlence yerleri, tiyatrolar vs. Ama her şehirde olduğu gibi orada da hapishane vardı ve yönetimi eski bir Romalı subaya aitti. Bir gün hapishaneye alınılmadık iki mahkum getirildi Pavlus ile yoldaşı Silas. Onlar şehirde bir vaaz vermişlerdi ve bu vaaz sonucunda şehirde bir ayaklanma çıkmıştı. Dolayısıyla yetkililer Pavlus ve Silas’ı hapse atmışlardı. Mahkumları tepesinden su damlayan bir hücreye

tiyip prangaya vurdular.

Bana bu adamın dini nedir soracak olsaydınız “çoğunuzun olduğu dinden” derdim.

Gece yarısına doğru Pavlus İsa’nın onuruna bir ilahi okumaya başladı. Bu belki de yaşadığı tüm haksız muameleyi unutturmuştu. Bu tür bir muameleye katlanmak çok güçtür. Aklına aniden bir düşünce gelmişti “Rab İsa, Tanrının oğlu, beni kaniyle arıttı. Ben Tanrının bir evladıyım. Onunla barış içindeyim ve burada hapishanede bile beni ellerinde tutuyor.” Böylece bir ilahi okumaya başladı ve Silas’da ona katıldı. Çok güzeldi. Bütün mahkumlar onları dinledi. Hapishanede böyle bir güzellik daha önce hiç yaşanmamıştı.

Benim hapiste olduğum sürelerde polis devletindeki hapis hanelerin ne olduğunu öğrenmişim. Bütün işitilen mahkumların çılgınlıkları, iniltileri ve bağırıtları ve bunlara karşılık gardiyanların haykırışlarıdır. Bir gün ilahi okumaya başlamıştım beni derhal susturmuşlardı.

Hapishane yöneticisi bu şarkılardan çok etkilendi. Yatağına gitti ancak birden deprem olmaya başladı. Bunu yapan Tanrı idi. Hapishanenin bütün kapıları açılmış mahkumların zincirleri kırılmıştı. Adam derhal yatağından fırlayıp giyindi. Kapıların açık olduğunu görünce “eyvah mahkumlar kaçmış” diye haykırdı “gözden düşeceğim” tam intihar etmek üzereydi ki aşağıdan Pavlus’un sesini işitti “sakın kendine zarar verme, hepimiz buradayız”

Adam o anda çok iyi anladı: “kendine hizmet edenlere yardım eden bir Tanrı var olmalı. Yaşam

şeklim davranışlarımla hayatım boyunca Tanrı'ya hakaret ettim. Bana dönecek ve beni reddedecek çünkü günahlarımı biliyor. Evet Tanrı var ve bana gelince ben kayıp bir ruhum. Pavlus'un hücrelerine doğru uzanıp seslendi. "Efendiler, kurtarılmak için ne yapmalıyım?" Şu ana kadar tıpkı su içindeki ağaç parçası gibiydi, kendi etrafında dönüp duruyordu, ancak şu anda durum farklıydı "kurtarıcı akıntıya ulaşmak için ne yapmalıyım?" Eğer bizim Pavlus'un durumunda olsaydık muhtemelen bizi hapisten salıvermesini söyledik. Ancak Pavlus hemen cevap verdi "Rab İsa'ya inan o zaman sen ve yuvan kurtulacaksınız"

4. İsa'nın Teklifini Ciddiye Al

Her şey değişmek zorunda - ama nasıl? Başlamak için önce İsa'yı tanımalısınız.

Savaştan kısa süre sonraydı. Bir gün bir kolej müdürü telefon ederek yanında on beş genç bulunduğunu belirtti ve A seviyelerini askerde aldılar ancak diploma almak için bir ders daha almaları gerekiyor. Bunların hepsi eski hava kuvvetleri teğmenleri, piyade ve topçu yüzbaşları ve diğer daha düşük rütbeli subaylar. Söylemeye gerek yok okula geri döndükleri için kızgınlar. Onlara din dersi vermeyi kabul eder misin?

Kabul ettim ve ilk derse gittim. Tanışmamız kısa sürdü sonra bir tanesi ayağa kalkıp "Tanrı böyle dehşetli savaşa neden izin verdi?" bir diğer "Tanrı sevgisi nerede, yedi milyon Yahudi öldürülürken o sessiz kaldı" Benzer sorular dört bir taraftan geliyordu. Elimi kaldırdım ve dedim ki "hepiniz

yoğun siste kalmış bir geminin dümeninde bulunan bir kör adam gibi davranıyorsunuz. Tanrı hakkında bu şekilde konuşmak çok saçma bir şey! Tanrı tamamen bilinmez olup bizden saklanmaktadır. O kendisini sadece ve sadece bir şekilde yani İsa'nın vasfında göstermiştir. Ve bizler öncelikle İsa'nın kim olduğunu öğrenmeliyiz. Baylar, bütün bu tartışmaları öncelikle Tanrının açığa çıkarılmasını gördükten sonra yapacağız. Bu gelecek birkaç hafta içerisindeki konumuz olacaktır. Lütfen bir dahaki sefere kutsal kitaplarınızı beraberinizde getirin."

Getirdiler ve okumaya başladık ve kutsal kitaptaki şu deyişten çok etkilendiler: "Senin kötülüğün seni cezalandıracak, senin sapkınlığın seni paylayacaktır. O halde her şeye kadir Tanrı, Efendim, der ki Tanrından vazgeçip benden korkmadığımda kötülük ve acının senin için olduğunu gör ve kabul et." Bütün uluslar ve bireyler bunun ne kadar doğru olabileceğini gördüler.

Daha sonra İsa'nın öyküsünü birlikte okuduk. Genç bir adam bir ayeti yüksek sesle okurken müthiş bir sessizlik vardı. Hepimiz Tanrının İsa aracılığıyla yaptığı büyük şeyleri dinlerken nefeslerimizi tuttuk. Bu insanlar Hıristiyan olup ta bize İsa'nın kimliğinde gelmiş olan Tanrı hakkında hiçbir şey bilmeyenlerdendi.

Evet öncelikle İsa'yı tanımalı ve daha sonra da yaptığı teklifi ciddiye almalısın.

Pastör'lüğümün başlangıç günlerinde seçilen her hangi bir kasabada kapıdan kapıya ziyaretler yapardım. Ve hemen her evde insanlar kapıyı yüzüme kapatıp bir şey satın almak istemiyoruz der-

di. Fırsat bulduğumda bir şey satmadığımı sadece bir pastör olduğumu söyledim o zaman da bizim vaaza da ihtiyacımız yok derlerdi.

Bir gün ziyaret ettiğim bir evde kapı doğru-
dan mutfağa açılıyordu. Genç bir adam yüzünde
korku dolu bir ifadeyle kapıyı açtı. Ona bir Protes-
tan pastör olduğumu söyledim. Dehşetli bir ifadeyle
derhal gitmemi, benim inandığım hiçbir şeye in-
anmadığını söyledi. Dedim ki gel genç adam el
sıkışalım, ben de insanlığa inancımı kaybettim. Şa-
şırdı, nasıl olur dedi; Savaşta yaşadıklarımın
sonra böyle oldu dedim, ben insanlığa inanmıyo-
rum. Haklısın dedi ancak halen nasıl pastör olarak
kalyorsun? Cevabım şu oldu "yeni bir inancım var
öyle bir inanç ki yer yüzünde hiç kimse sarsamaz"
anlamadı ve dedi ki "bunun ne tür inanç olduğunu
gerçekten merak ediyorum".

Böylece ona kutsal kitabı anlattım "bu dün-
yaya kurtarıcı olarak gelen İsa Mesih'e olan inanç-
tır." Tekrar şaşırdı "ama bu Hıristiyanlık, ben Hı-
ristiyanlık güncelliğini kaybetti diye biliyordum."
Hayır dedim hiçbir şey kaybetmedi, Hıristiyanlık
bütün inançların bittiği yerde başlar.

Sizlerin de bütün yanlış inançlarınızdan vaz-
geçip Mesih İsa'nın kurtuluş inancına gelmenizi ne
kadar isterdim.

İkinci Dünya Savaşı sırasında Stalingrad
şehrinin Rus askerleri tarafından tamamen çevril-
diği bir sırada bir hareket yapılmayan bölgeyle bağ-
lantı sağlayan son Alman uçağı yere inip yaralıları
yüklemişti. Soğuktan donan veya hafif yaralı olan-
lar da uçağa binmek istediler ve uçağın kapı kolla-
rı, alt bagajı gibi tutunabildikleri her yerine tutu-

narak uçağa asıldılar, uçak yere indiğinde içindeki-
lerin dışında hiç kimse yoktu sadece soğuktan do-
nup tutundukları yere yapışmış eller vardı.

Bu olayı okuduğumda Tanrının oğlu, bizim
için ölmüş olan İsa ile bu can kurtaran uçağı ara-
sında bir benzerlik kurmadan edemiyorum. İsa
bizim için ebedi lanetlenmeden kaçışın bir yoludur.
Onda bir sürü oda vardır. Ancak -söylemesi çok
üzücü- bir çok adam ve kadın içinde değil. O uçağa
asla binmediler. Onlar sadece dış kancalara asıldı-
lar. Onlar kiliseye yılda bir kez Noel'de giderler.
Hepsi vaftiz edilmiştir ama yine de kalabalığın geri
kalanı gibi düşünüp davranışlarını gizlemezler.
Ve öldüklerinde de pastör onların iyi insanlar ol-
duklarını beyan edecektir. Ama aslında onlar hep
dışarıdadır. Ve bir gün fırtına onları silip süpüre-
cektir. Bu konuda hiçbir şüphe yoktur. Sadece i-
cerdekiler kurtulacaktır.

Siz de onların arasında mısınız?

Cehennem İsa'yı tanıyıp ta onunla birlikte as-
la gemiye binmeyenlerle dolacaktır. Onunla gemiye
binmek ona inanmak demektir. Ona inanın.

Lübeck Katedralinde on beşinci yüzyılda ya-
pılmış ve 1942 yılında yangından kurtarılmış bir
mihrap parçası vardır, çarşıdaki İsa'yı temsil e-
der. Bu eserde ilginç bir ayrıntı gördüm çarşının
altındaki kalabalığın ortasında bir boşluk bulun-
maktadır. Ortaçağ ressamı resimlerinde mutlaka
bir mesaj aktarırlar. Bir arkadaşım bu boşluk için
"zannedersen şu demek: İsa'nın çarşının altın-
daki kalabalığın tam ortasında bir boşluk var. Eğer
istersen kendini oraya koyabilirsin" demişti.

Şu ilahiye her söyleyişimizde aklıma o resim gelir:

*İsa'nun çarmıhında
Gözlerim zamanla görebilir
Ölmekte olan birini
Benim için acı çekmiş olan.
Ve gözü aşık kalbimden
İki mucize ifşa ederim
Onun muhteşem sevgisi
Ve benim değersizliğim*

*Ne kadar mutluyum İsa'nun çarmıhı altındaki
boşluk, benim için.*

Sizin için de bir tane var.

Oraya dikilmek için daha bekleyecek misin?

Bana Göre Değil!

Her nesil kendi sloganlarını ve ifadelerini keşfeder. İnsanlar bunları uyguladıkları durumlar için kullanır. "Bana göre değil" bu gibi ifadelerden olumsuz olmalıdır. Anlamı "ona hiçbir şey vermem" demektir.

Bu söz genellikle başkalarına veya kendine zarar vermek üzere bir özür olarak kullanılır. Ama aynı zamanda olumlu sonuçlar da doğurabilir. Bu tamamen kişilerin bunu kullanma şekline bağlıdır.

1. Kullanmamız gerektiğinde kullanmayız

kutsal kitaptaki bir ayet bugünle yakından ilgili olup bu sorunu açıklamaktadır. İbrahim peygamber kendi eksiklerini çok iyi bilen biriydi. Fakat Tanrıya çok yakın olduğu için hayatındaki bir günahın farkına vardı, günahını ifşa etti ve Tanrı onun günahını affetti.

Bir gün İbrahim yeğeni Lut ile ilgili olarak sıkıntıya düştü. İbrahim'in kaz çobanı ile Lut'un kaz çobanı tartıştılar. Böylece amca ile yeğenin aralarını açan otlak konusuydu. Çobanların arasındaki gerginlik gittikçe artıyordu. Gerginlik hat safhaya tırmanmıştı. Fakat yaşlı İbrahim Tanrıya yakındı ve Lut'la konuştu "bizler kardeşiz ne biz nede çobanlarımız kavgaya etmeyelim" İbrahim kendi zararına olacak şekilde bir çözüm teklif getirdi. Ancak kavgaya etmediler. Kavgaya mı? Bana göre değil. Sizde biri sizi tahrik ettiğinde muhtemelen bu durumu

biliyordunuz. Kavga mı? Bana göre değil diye dü-
şündünüz mü?

Tavrınız bu muydu? Şüpheliyim. Muhteme-
len kavgayı tercih ettiniz.

Yusuflu kardeşleri satmıştı. Mısır'da esir ola-
rak bulunuyordu. Onu Potifar adında zengin bir
adam satın almıştı. Yusuf genç yaşlarında Tanrıya
hizmet etmeye karar vermişti. Tanrıya "sana ait
olmak istiyorum" diye dua etti. Ve kendisini Mısır-
'da tamamen yalnız olarak buldu. Diğer esirler ça-
lıyor ve yalan söylüyordu. Ancak Yusuf onların
yaptıklarını yapmadı. Onlar da Yusuf ile alay etti-
ler. Ancak sahibi onun güvenilir olduğunu keşfetti.
Yusuf erişkin olduğunda sahibi ona evini emanet
etti. Sağlıklı ve yakışıklı bir adamdı. Sahibinin genç
karısının dikkatini çekiyordu. Kadın dinsiz ve aptal
bir kadındı. Bir gün Yusuf'u yakaladı ve kendisiyle
sevişmesini söyledi. Yusuf "mümkün değil, zina
bana göre değil" dedi. "Sahibim bu evde sen hariç
her şeyini bana emanet etti böylesine kötü ve Tan-
rıya karşı günah olan bir şeyi yapmam" "Bana
göre değil"

"Bana göre değil" bu çağın ruhu Tanrının ka-
nunlarını çiğnemeye zorladığında mükemmel bir
yanıttır."

2. Kullanmamamız gerektiğinde kullanırız

Çoğunluğumuz bu lafı yanlış zamanda kulla-
nırız. Örneğin ben genç bir adama "Eğer Tanrı ile
çevrelenirsen hayatında mükemmel bir şey yapmış
oldursun" dediğimde "bana göre değil" der

Bu şekilde Tanrıya ihanet ederiz. Doktorum
günde bir saat yürüme tavsiye ettiğinin ertesi gün
demiryolu kenarındaki patikada yürümeye çıktım.
Yolda eski bir mobilya gördüm. Geceleyin atmış
olmalıydılar. Muhtemelen miras kalmıştı ve yeni
mobilya gelince atılmıştı.

Bugün insanlar yüce Tanrıya aynı şekilde
davranıyorlar. O bizim yaşam tarzımıza uymuyor.
O bizim çağdaş çoğulcu toplum yaşantımıza da
uymuyor. O halde ne yapalım. Şu eski mobilyayı
kilisede bırakalım. Zaten kilise bütün hafta kapalı.

Fakat Tanrı mobilya değildir bu açık mı?
Tanrı eski moda olduğu için uygun gördüğümüzde
fırlatıp atacağımız bir eski eşya değildir. Yüce Tan-
rının kim olduğu hakkında bir bilginiz var mı?
Tanrıyı bir sorun olarak görmemizde belki de kilise
sorumludur. Aslında sadece adını belirtmek bile
bize ürperti vermesi için yeterlidir. Fakat bizler bir
farksızlık duvarının arkasına sığınıyoruz - bana
göre değil!

Nedene etki olanı tekrar izlemeye çalışalım.
Batı dünyasının hasta olduğunu hemen her yerde
işitiriz. Sadece fiziksel -gittikçe artan kanser, lö-
semi, kalp hastalıkları ve diğerleri- hastalık değil
aynı zamanda ruhsal hastalıklar dahildir. Bu hep-
sinden daha kötü olanıdır. Çağdaş insan ruhsal
yetersizlikten çekmektedir. Bu depresyon olayların-
da uyarı niteliğindeki artışı açıklamaktadır. İsviçre-
li bir doktorun ortaya koyduğu gibi "bizim neslimiz
Tanrı yokluğunun acısını çekmektedir." Orta Çağ-
da insanlar halen Tanrıya bağlıydı. Yapmış olduk-
ları katedraller bunu göstermektedir. Ancak zaman
geçtikçe insanlar Tanrıdan vazgeçmeye başladı.

Onun yerine teknolojiyi koymaya çalıştılar. Tanrının olmadığını öne süren öğretim görevlileri kaleme sarıldı. Ve kitleler "din bir afyondur" diye haykurmaya başladı. En gençleri bile Tanrının nerede saklandığını merak etmeye başladılar. "onu hiç görmedim, öyleyse yok"

Evet bizleri Tanrıdan vazgeçirmek için her şeyi yaptılar.

Ve sonuç ne oldu? Bütün bu çabalar boşa çıktı. Tanrıdan vazgeçmeyi başaramadık.

Çağdaş nükleer fiziğin kurucularından birisi olan Profesör Max Planck ölümünden kısa bir süre önce *Din ve Bilim* adlı bir kitapçık yayınlamıştı. Kitapta şöyle demektedir: "Biz bilim adamları için Tanrı bütün bilgilerin en uç noktasıdır."

Pastör'lük davetlerin sürecinde pek çok insan bana "Tanrının var olduğuna inanıyorum, ancak kiliseye gitmeyi başkalarına bırakıyorum" demiştir. Bu adamlar Tanrıyı inkar etmiyorlar buna rağmen onu işlerine karıştırmak da istemiyorlar.

Ve dolayısıyla Tanrı sorunu çözümlenmemiş kalmaya devam ediyor. Çözümlenmeyen sorunlar ciddi karmaşalara, sinirsel ve akli rahatsızlıklara neden olabilir.

Kiliselerimizde ayine gelenler arasında on kadına bir erkek düşmektedir. Diğer adamlar nerede? Sizi temin ederim ki cehenneme gideceksiniz çünkü ne Tanrıyı kabul etmeye nede onu tamamen inkar etmeye cesaretiniz yok.

Bu durumla yüz yüze geldiğinde biz Hristiyanların büyük bir mesajı bulunmaktadır: Bu şid-

detle muamele ettiğimiz Tanrı bizi kendisinden ayrıran duvarı yıkmış ve bizlere İsa'nın aracılığıyla gelmiştir. Bu dünyaya bir kurtarıcı geldi. Aramızda yaşamakla kalmayıp çarmıhta bizim yerimize öldü. Tanrının bizler için bundan fazlasını yapması mümkün mü? Sonra tekrar dirildi ve yaşamın yolunu açtı.

Ya siz? Bütün söyleyebileceğiniz "eh bütün bunlar çok ilginç, dinlemeye değer ama bana göre değil!" olacaktır.

Bu uyumsuzluk midemi bulandırıyor. Beni hasta ediyor.

İlk pastör'lük yıllarımda bölgede yaşayan bir işçiyi her karşılaştığımızda İsa'dan bahsetmeye çalışırdım, ama dinlemezdi. Bir gün "ölümü nasıl karşılayacaksınız?" dedim. "Siz pastör'ler bizi hep ölümle korkutmaya çalışırsınız. Beni saymayın" dedi. Kırk yaşında ölüm döşegine yattı. Karısı beni gece yarısı aradı. Hemen gittim "İsa'nın seni son kez çağıracağı vakit geldi" dedim. Çok müthişti dua etmeye çalıştı ama yapamadı. Kutsal kitaptan bir-biri ardına ayetler tekrarladım, ama o tekrarlayamadı. Demişti ki "beni saymayın" şimdi de Tanrı onu istemiyordu. Adam derin bir umutsuzlukla öldü ve Tanrı ile barışı hiçbir zaman bulamadı.

Kutsal kitap der ki: "böyle büyük bir kurtuluşu tanımazsak nasıl kaçacağız?"

"Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, kendisine inananın kaybetmeyi ebedi hayatı bulacağı yegane ve tek oğlunu ona gönderdi". Ancak İsa bundan çok daha fazlasıdır. Bizi rahatlatan şu sözleri söyler "işte buradayım kapınızı çalıyorum. Se-

simi duyan varsa kapıyı açsın. Ona geleceğim ve ben onunla o da benimle yemek yiyecek.”

Çok çeşitli Hıristiyan vardır. kiliseye bağlıta bulunanlar, kiliseye sadece Noel’de gidenler ve hat-ta kiliseye sadece karısını gönderenler.

Çok korkunçtur ki insanlar “Rab İsa haya-tımı devralacak mısınız?” Bu kadarı çok fazla. Bana göre değil.

3. Onu kullanmayan birisi

“Bana göre değil” demesi için çok nedeni olan ama demeyen bir kişi var – Tanrıya yakarın o Rab İsa’nın ta kendisidir.

Jacobson adında bir Danimarkalı yazar *Bergamoda Kara Ölüm* adlı bir kitap yazmıştır. Bergamo, İtalya’da Ravenna kentine yakın küçük bir kasabadır ve kayalık bir tepe üzerine kurulmuş olup oraya sadece taş bir patikadan gidilebilir. Jacobson’ın hikayesinde Orta Çağda bir gün kasabada bir salgın ortaya çıkmıştı. Korkunçtu. Halk çılgınlarla Tanrıdan yardım istiyordu. Ancak hiçbir şey olmuyordu. Salgın var gücüyle vurmaya devam ediyordu.

Halk umutsuzluk içindeydi ve herkes birbirine “Tanrı Öldü” diyordu. Şarap fiçileri çıkarılmış insanlar sarhoş kadınlar devamlı cinsel ilişki halindeydi.

Sonra bir gün uzaklardan bir şarkı duyuldu. Herkes şehrin kapısına koştu. Aşağıdan bir tövbe-karlar gurubu geliyordu. Grubun önünde sırtında ağır bir çarmıh taşıyan bir manastır pastörü geli-

yordu. Hep bir ağızdan ilahi okuyorlardı. İnsanlar gülüştü. “Burada Tanrı öldü bırakın bu gülünç şarkıyı” dediler. Grubun başındaki pastör onlara aldırmadı ve devam etti, ve kiliseye yöneldi. Çarmı-hı bir sütuna dayadı. İnsanlar gürültüyle ve güle-rek peşlerinden geldi. Kasabın çırağı minbere çıkarak “hadi içelim, sarhoş olalım çünkü burada Tanrı öldü” diye bağıyordu. Sonra pastör geldi herkesi eliyle susturdu ve konuşmaya başladı “size bir şey söyleyeyim. Tanrının oğlunu çarmıha gerip ellerini çiviledikleri zaman oradaki herkes onunla alay edip gülmüştü. Hatta çarmıha gerilen iki suçlu bile ay-nıydı. Bunun üzerine Tanrının Oğlu düşündü ‘bu insanlar için mi ölüyorum?’ sonra bağırarak ‘bana göre değil, beni saymayın’ dedi ve çivileri kutsal gücüyle sökerek çarmıhtan aşağı atladı giysini çıkarıp askerlerin üzerinden fırlatıp attı. Sonra da ‘bana göre değil, beni saymayın’ diye tekrarlayarak cennete geri döndü. Çarmıh boştu. O nedenle şim-di affedilme, kurtuluş veya ebedi hayat imkanı kalmadı. Bizi sadece ölüm ve cehennem bekliyor.”

Pastör konuşmasını böyle bitirdi. Kiliseye bir ölüm sessizliği çöktü. O arada kasap çırağı da aşağı inmiş ayakta duruyordu. Şarap bardağı elinden düşmüştü. İleri doğru üç adım atıp parmağını pastöre çevirdi ve net bir sesle haykırdı “hey sen yukarıdaki, kurtarıcıyı çarmıha yerleştir, kurtarıcı-yı çarmıha yerleştir.”

Görürsünüz bizi en çok hayrete düşüren şeylerden birisi Tanrının Oğlu “bana göre değil” dememiştir. İsa “iş, zevk ve sağlık bizim için kurtu-luştan daha önemlidir” diyenler için çarmıhta kal-maya devam ediyor.

Evet Rabbin "bana göre değil, ne istersen yap" demek için pek çok nedeni var. Hali hazırda seninle ilgilenmekten vazgeçmemiştir.

Ben İsa olsaydım dünyayı tahribata gitmeye bırakırdım. Fakat Tanrının Oğlu "bana göre değil" dememiştir.

4. Tek başımıza halledemeyiz

"Bana göre değil, söz konusu değil" demeyi reddedenler için İsa şu cevabı verir "bensiz hiçbir şey yapamazsınız." Bu kesinlikle doğrudur. Kurtarıcısının yapabileceğiniz her şey ebediyet ışığında değerlidir.

İki çocuk sokakta kavga ediyordu. Büyükçe olanı küçüğünü biraz hırpaladıktan sonra kaçmayı başardı yeterince uzaklaşınca dönüp bağırdı "görürsün ben seni ağabeyime söyleyeceğim" Derhal şimşek çaktı, bir ağabeyi vardı. O gün kalbim neşyle doldu, çünkü beni kollayan bir ağabeyim - İsa var.

Dini Konularda Her Hangi Bir Kesinlik Var Mı?

Hayır. Şurası açıktır ki dini konularda hiçbir güvencemiz olamaz. Din tanım olarak insanın Tanrını aramasıdır. Endişeli ve devamlı belirsizlik bu arayışın mutlak bir parçasıdır.

Tanrının insanı arayışı olan kutsal kitapta bu böyle değildi. Belki de soruyu başka şekilde sormak daha doğru olacaktır: kutsal kitap bize her hangi bir kesinlik verir mi?

1. İnsanlar Tanrı hakkında emin olmaktan mutludur

İnsanlar bu günlerde bir tuhaf! Sağlıklı bir insan biraz ağrı sızı duyunca hemen doktora koşar ve der ki "Doktor şurası gerçekten ağrıyor, neyim var?" Kesin olarak neyi olduğunu bilmek ister.

Veya hizmetçi arayan bir aileye gelen genç kıza evin hanımı der ki "tamam, soğuk ve sıcak suyu, televizyonu ve radyosu olan bir oda vereceğim, ve ayrıca haftada bir tam gün izinli olacaksın" Genç kız cevap verir "Bu iyi, ancak ayda ne kadar ücret alacağımı bilmek isterim." Hanım cevap verir "nasıl çalıştığını gördükten sonra bu konuda bir anlaşma yapacağız" genç kız işi kabul etmez. Haklı değil mi? Şüphesiz haklı.

Bizler bir iş için başvurduğumuzda en önemli konu tabii ki ücrettir; para durumu söz konusu olduğunda belirsizliklere tolerans gösteremeyiz.

Ancak Tanrı ile olan ilişkilerimizde en inanılmaz olayları bile kabul edebiliriz.

Yıllar önce Augsburg şehrinde yıllık fuarın yapıldığı Palmer Meydanında bir çadır kuruldu. Toplantıyı tertipleyen komite Cumartesi akşamı gece yarısı bir toplantı düzenlemeyi kararlaştırdı. Toplantı kamuya ilan edilmedi. Sadece merak için bulunan Hıristiyanların gelmesini istemiyorlardı.

Saat on bir otuzu vurduğunda arkadaşlarım arabalarına atlayıp gece yarısı kapanan kafe ve kabarelerden boşalan insanları toplamak üzere yola çıktılar. Toplantı başladı, "umarım her şey yolunda gider." Diye düşündüm. Önce Tanrıdan bahsettim. Önde oturan şişko "yoktur" diye bağırdı. Herkes gülüştü. Ben platforma dayanarak "emin misin?" dedim. Şu cevabı verdi "zannederseniz Tanrı hakkında hiç kimse kesin bir şey bilmiyor" güldüm ve dedim ki "özür dilerim ama ben bazı şeyler biliyorum, şaşırıldı "ne biliyorsun?" ve "kaynağın nedir?" Dedim ki: Tanrı hakkında bütün gerçekleri bize veren İsa'dır." O anda salona bir ölüm sessizliği çöktü.

Tanrı söz konusu olduğunda karanlıkta bile olsak bir şey fark etmez. İnsanlar bazen dinsiz gibi bazen de Hıristiyan gibi davranır. Yanlış mı? Kararım ki çoğunuz aynı belirsizlik, aynı karmaşa içinde yaşamaktasınız.

2. kutsal kitap bize mükemmel belirtiler vermektedir

Kısa bir süre önce genç bir adam çoğunlukla duyduğumuz şu sözleri söylemişti: "iki kere ikinin

dört ettiğini biliyorum fakat Hıristiyanlığa gelince bizler hiçbir şey bilemeyiz, sadece inanmak zorundayız. Bu bakış açısına göre kutsal kitap gerçekleri söz konusu olduğunda mantığı uykuya bırakıp kör bir inanca sahip olmamız gerektiği görülmektedir. Çoğunluk insan buna inanmaktadır.

Biri diyebilir ki "siz Hıristiyanlar kendi aranızda bile anlaşamıyorsunuz. Katolikler, Protestanlar, Ortodokslar var ve Protestanların arasında Anglikanlar, Luteryanlar, Presbiteryanlar var.

Bana göre Hıristiyan inancı özünde şekilsiz ve belirsiz yapıda bir şeydir.

Hıristiyan inancının ne olduğunu sadece Yeni Ahit yoluyla öğrenebiliriz. Her bir ayet belirtiler içerir. Bu bütün şüphelerin ötesindedir. Hıristiyanların bu belirsizlik içinde yaşaması gerektiği normal değildir. Ancak bu kesin olarak Hıristiyanlığın suçu değildir. Yeni Ahit başından sonuna kadar mükemmel belirtilerle doludur.

Bunlardan bir tanesi *Tanrının var olduğu* gerçeğidir. O en üstün varlık, rehber, kader veya iyi Tanrı değil *Rab İsa'nın Babası* olarak takdim edilir. Bu Tanrı vardır! Bunu nasıl bilebiliriz? O kendisini oğlunun şahsında ifşa etmiştir. Bu konuda tam anlamıyla emin olabiliriz. Kutsal kitabın her hangi bir sayfasını açın. Kutsal kitap dinsel sorunlardan bahsetmez. O Tanrının var olduğunu ve kendisini oğlunun şahsında ifşa ettiğini onaylar. O ayrıca Tanrısız yaşayan insanın doğru yaşamadığını da gösterir.

Bir diğer kesinlik ise bu (milletleri yok edilen ve adaleti uygulayan) Tanrının beni sevdiği ger-

çegidir. Bizler tahminlere indirgenmeyiz. Romalı-lara Mektupta 8:38'de şöyle der: "Ne ölümün ne ha-yatın, ne meleklerin ne şeytanların, ne şimdinin ne geleceğin ne de yaradılıştaki hiçbir şeyin Rabbimiz Aziz İsa'da bulunan Tanrı sevgisinden bizi ayırma-yacağına inandığım için." Bu farz etmediğimiz bir şeydir. O bildiğimiz bir şeydir.

Tanrının sevgisi bize nasıl bildirilir? O Aziz İsa'da açıklanmıştır. Bu nedenle inanılı şu ilahiye okuyabilir:

*Barış, nehir gibi yoluma verildiğinde
Üzüntüler deniz gibi büküldüğünde
Yerim her ne olursa olsun
Bu bana şunu söylemeyi öğretti
"bu benim ruhuma çok uygun"*

*Öyleyse şeytan itilmeli, öyleyse yargı gelmeli
Bırak bu kutsal güven kontrol etsin
Ki İsa çaresizliğime baktı
Ve kanını benim ruhum için döktü*

*Günahım, bu zafer düşüncesini bozan
Günahım kısmen değil tamamen
Çarmıha çivilendi ve bende değil
Ey ruhum Tanrıya dua et*

*Benim yerime İsa olsun ve yaşasın
Ürdün üzerime geleceksin
Ölümde ve yaşamda hiçbir günahım olmayacak
Öyleyse barışını ruhuma üfle*

Tanrım o sensin benim için gelen

*Yolumuz mezar değil cennet
Ey melekler iskelesi ey Tanrının sesi
Kutsal umut, ruhumun kutsal gerisi*

Bunun hakkında bir şey biliyor musun? Bundan emin misin?

Kutsal kitapta bahsedilen farklı inanlılar da kurtuluş güvencesi alacaktır ve Tanrının evlatları olduklarını bilecektir.

"Çünkü O bizi karanlığın hükmünden kurtardı ve sevdiği oğlunun krallığına getirdi." İsa'nın elçileri hayatlarında köklü değişiklikler yaşadılar, ve bunu biliyorlardı! Pavlus şöyle yazdı "Biliyoruz ki ölümden yaşama geçtik." Bunu söyleyebilir misin? Başka bir yerde şunu görürüz "Ruhun kendisi ruhlarımıza şahadet eder ki Tanrının evlatları biziz." Burada şimdiki zaman kipini kullanıyoruz "biziz".

O halde şu saçma ifade nereden gelir? "iki kere ikinin dört ettiğini biliyorum fakat Hristiyanlığa gelince bizler hiçbir şey bilemeyiz, sadece inanmak zorundayız". Ben de iki kere ikinin dört ettiğini biliyorum fakat şunu daha iyi biliyorum ki Tanrı vardır. Ben de iki kere ikinin dört ettiğini biliyorum fakat şunu daha iyi biliyorum ki Tanrı bizleri İsa'nın sıfatında sevmektedir. Hayatlarını yaşayan Tanrı ile çevrelemiş bulunanların hepsi bir adım öteye gidebilir: iki kere ikinin dört ettiğini biliyoruz fakat şunu daha iyi biliyoruz ki bizler Tanrının evlatlarıyız.

Bugün hiçbir kilisede bu kesinlikler yoktur.

Hristiyan inancında kesin olan şeylerin iki yüzü vardır.

Objektif olarak bilirim ki Tanrı vardır ve onun İsa'nın şahsında ifşa edilmesi gerçektir (bütün dünya inkar etse bile). Şunu da biliyorum İsa günahkârı Tanrı ile uzlaştırmak için öldü ve onu kurtarmak için dirildi (hiç kimse bundan yararlanmasa bile).

3. Siz de bu katiyet var mı?

Sizin şahsen böyle bir güveniniz var mı? Yoksa halen hayatınızda yok mu?

Eğer "Bir Hıristiyan olduğumu zannediyordum, fakat olamam çünkü aklımdaki her şey çok karmaşık..." diyecek olursanız boşa konuşmamış olurum.

Hollanda'daki bir gençlik kampında iken bir sabah saat iki civarında uyandırıldım. Bütün grup pijamalı olarak kapıda duruyordu. Niye bu saatte uyandırdıklarını sorduğumda dediler ki "bizler Hıristiyan olduğumuzu zannediyorduk ama hatalı olduğumuzu anladık." Çok endişelenip o saatte konuyu açıklığa kavuşturmak için gelmişlerdi. Kendimizi Hıristiyan kabul ettiğimiz halde kutsal kitabın verdiği güvenceden çok uzaktayız dersek büyük bir aşama yapmış oluruz.

Ünlü Londra'lı vaiz Charles Haddon Spurgeon der ki "iman altıncı duygudur"

Bizim beş duyumuz vardır, tat alma, koku alma, işitme, dokunma ve görme. Bu duyularla bu üç boyutlu dünyadaki yolumuzu bulabiliriz.

Sadece duyularla algılama yapılabildiğini kabul eden insan sebep olarak şunu gösterir: "Tanrı

nerede olabilir? Onu göremiyorum. İsa'yı da göremiyorum. Bu durumda inanmamı nasıl beklersin?"

Fakat Tanrı bizi ruhuyla aydınlattığında içimizde bir altıncı duygu geliştirir. Bu demektir ki bizler sadece görme, dokunma, işitme, koklama ve tatmaya değil aynı zamanda altıncı duyuyu ile ruhsal alemi algılaya yeteneğine de sahibiz. Kutsal kitap der ki: bu ebedi hayattır seni tanıyabilenler tek gerçek Tanrı ve sana gönderilen Mesih İsa." Sadece bir altıncı duyuyu bu gerçeğe yakalayabilir.

Son zamanlarda bir sanayiciyi ziyarete gittim. Ofisi şehrin hemen yarısını görebilen bir ticaret merkezindeydi. Ziyaretimin sebebini söyledim ve bir kaç saniye içinde durum aydınlandı. Konuşmaya başladık, dedi ki "odamda bir pastör olmasa ne kadar ürkütücü" alay ederek "eminim çok heyecan verici olsa gerek" dedim, adam devam etti "bilirsiniz, savaştan sonra bazen teoloji konferanslarına katıldım. Bu toplantılarda beni çarpan şey, Hıristiyanlık açıklıktan yoksun görünüyordu. Hıristiyan ve ekonomi, Hıristiyan ve silahsızlanma, Hıristiyan ve kilise, gibi konular işlenmekteydi. Ancak asla bir Hıristiyan'ın ne olduğunu izah etmediler. Açıkçası bu insanlar kendilerinin ne olduğunu bilmiyordu.

Sert çıktım "bu doğru değil hata yapıyorsunuz." Şaşkınlıkla sordu "bir Hıristiyan'ın ne olduğunu açıklayabilir misiniz?" "Şüphesiz size çok iyi açıklarım" dedim. O anda hafifçe alay eder gibi "bazıları der ki bir Hıristiyan başı polisle hiç derde girmeyen bir insandır. Diğerleri ise bir Hıristiyan'ın vaftiz edilmiş ve dini yöntemle gömülmüş biri olduğunu düşünür." Müdahale ettim "size bir Hıristiyan'ın ne olduğunu izah edeyim, sıkı durun! Bir

Hıristiyan kalbinin derinliklerinden “gerçek Tanrının gerçek Tanrısı İsa Mesih’in Baba tarafından ebediyetten alındığına ve ayrıca gerçek insanın gerçek insanı Bakire Meryem’den doğduğuna, benim efendim olduğuna ve beni zavallı kayıp ve lanetlenmiş günahkarı kurtardığına inanıyorum” diyen bir kişidir. Bey efendi siz zavallı, kayıp ve lanetlenmiş bir günahkarsınız!” kabul etti. Yeterince anlamıştı ve bunu ifade etmek istiyordu.

“İyi” diye cevap verdim. “...beni zavallı, kayıp ve lanetlenmiş bir günahkarı kurtaran odur, beni aldı ve günahıtan, ölümden ve şeytanın kışkırcından kurtardı. Bey efendiyi aldı ve şeytanın gücünden kurtardı” Tekrar onayladı. Bu konular konusunda cahil değildi. Devam ettim “...beni alan ve günahıtan kurtaran oydu. Kutsal kitap der ki: Bilirsiniz o sizlere büyüklerinizden kalan boş hayat yollarından kurtarılmamız gümüş ve altın gibi kaybolabilen şeylerle değil ayıpsız günahsız bir kuzu olan İsa’nın değerli kanı ile idi. Beni dikkatle dinleyin.” Dedim ki ‘Ben İsa’ya aidim; o beni günahıtan, ölümden, cehennemden kendi kanıyla kurtardı. Bundan eminim’ diyen kadın veya adam – sadece bu kişi gerçek Hıristiyan’dır.

Ofiste kısa bir sessizlik oldu. Sonra adam sordu “ama bu nasıl yapılabilir?” Cevap verdim “ofisinize girmeden önce sekreteriniz bana bugün tatile gideceğinizi söyledi. Bu öğleden sonra size bir Yeni Ahit göndereceğim. Onu beraberinizde götürün ve Yuhanna’nın kitabından her gün bir bölüm okuyun. Onu dua eder gibi okuyun. Ancak böyle yapılır!”

Toparlamak gerekirse Yeni Ahitte açıklandığı

gibi Hıristiyan pozisyonu bir çift katıyet taşıır: birisi objektif olarak kutsal kitaba ait gerçekler güvenmeye değerdir; diğeri sübjektif olarak bunları imanla isterim ve kurtarılım. Bu katıyetler sizde var mı? Bana göre, eğer Tanrının beni kabul ettiğinden emin olmasaydım, yaşamaya devam edemezdim.

4. Nasıl Güvence Alabiliriz?

Bunlardan emin olmak istiyorsan güvence için önce Tanrıya yalvar; daha sonra her gün bir kaç dakika olmak üzere kutsal kitabı okumaya başla.

Önemli bir noktaya dikkatinizi çekerim: kurtuluş güvencesine mantık sayesinde değil vicdan sayesinde ulaşırız.

Birisi bana her gün şunu söyler: “Bilirsiniz ben inanamıyorum! Kutsal kitapta bir sürü çelişki var.” “Nedir?” “Örneğin: kutsal kitap derki Adem ile Havva’nın iki oğulları vardı Kabil ve Habil. Ancak Kabil, Habil’i öldürdü. Böylece Kabil geri kalan tek oğuldu. Kutsal kitap şöyle devam eder – Kabil uzak bir ülkeye gitti ve orada yeni bir karı buldu! Şimdi eğer bunlar yer yüzündeki yegane insanlar idiyse Kabil başka bir yerde nasıl bir karı bulabildi? Hiçbir anlamı yok!”

Hiç böyle bir itirazla karşılaştınız mı? Bu Almanya’da insanların Tanrıdan kaçmak için kullandıkları kilit laf gibi görünmektedir. Onlara genellikle şöyle yanıt veririm “söylediğiniz şey çok ilginç. İşte bir kutsal kitap. Gösterin bana nerede Kabil bir uzak ülkeye gitti ve orada yeni bir karı buldu diye yazıyor.” Genellikle yüzleri kızarmaya başlar.

Devam ederim “makul sayıda insanı imana getiren kutsal kitabı reddettinizse, kendinizi onlardan daha zeki kabul ediyorsanız, o zaman kutsal kitabı baştan sona incelemiş olmalısınız. Lütfen bu ayetin olduğu yeri bana gösterin.”

Sonra konuyu tamamlarım “itirazlarınız is-kambil kağıdı gibi yere düşmüştür”

Benim Essen'deki seleflerimden biri olan Baş pastör Julius Dammann şehirdaki ruhani uyan-dırma hareketini başlatan kişilerdendi. Bir gün genç bir adam gelip Kabil'in karısı benzeri sorular sormak istemişti. Julius soruyu kesmiş ve demişti ki “İsa dünyaya gerçekleri çarpıtmak için değil günahkarları kurtarmak için geldi. Günahkar olduğuna inandığın zaman geri gel.”

Bir hastane ziyareti sırasında hastalar bazı sorular sormak istediklerini söylediler, “en güçlü-nün Tanrı olduğuna inanırsınız, doğru mu?” Evet, “Peki, Tanrı kendisinin bile kaldıramayacağı kadar ağır bir taş yaratabilir mi?”

“genç adam cevap vermeden önce, bu soru için uykusuz geceler geçirdin mi merak ediyorum.” “Hayır!” Öyleyse benim zamanım çok kısıtlı bu durumda sadece uykudan mahrum olanların sorularını yanıtlayabilirim.

Kiliselerin çoğunluğunda çok renkli boyanmış camlar bulunur. Dışardan bakıldığında koyu görünür ve renkleri güçlükle seçebilirsiniz. Hıristiyan inancı da böyledir. Dışardan bakıldığında karanlık, koyu görünür. Fakat içeri girmeniz gerekir – yani İsa'ya doğru bir adım atma riskini almalısınız. Bütün yaşamınızı kurtarıcıya emanet edip ona gü-

venmelisiniz. Ondan sonra her şey net ve şeffaf olur. Ve bir saniye içinde bütün Hıristiyan inancı gözlerinizin önüne açılır.

Bir gün İsa vaaz veriyordu ve binlerce insan onu dinliyordu. İsa dedi ki “hayatlarınızda –Tanrının kendisi tarafından getirilen- köklü bir değişim olmadıkça Tanrının krallığına giremezsiniz. Bunun üzerine bazı adamlar kalkıp gidelim, bu abartmaya başladı, söylediklerini kabul edemeyiz” deyip gittiler. Sonra kadınlar, sonra gençler, nihayet bütün kalabalık çekip gitmişti.

Sadece on iki elçi kalmıştı.

Olayları özetlemek gerekirse, kurtuluşumdan emin olmak benim “eve geri döndüm, babama geri döndüm” dememi sağlar. Kutsallık için iyi nedenlerle eve dönen bir oğul gibi çabalarım, evi terk edip giden ve bir daha hiç dönmeyen bir oğul gibi değil.

Kurtuluşu her gün istememizi vaaz edenler dehşetli bir mesajı tazelemektedir. Çocuklarım her sabah masamın önünde dikilip bana “Baba, bugün tekrar senin evlatların olabilir miyiz?” diye sormak zorunda değildir. Onlar benim çocuklarım. Ve Tanrının evladı olan bir adam veya kadın, oğlan veya kız ebediyete kadar Tanrının evladıdır.

Tanrının evladı olurken ve öyle kalırken günaha karşı mücadele edecektir.

Her biriniz Tanrının evladı olduğunuzun tam güvencesi için gelsin.

Din Şahsi Bir Olay Mı?

İnsanların çoğu şöyle düşünmektedir. Haklılar mı? Hıristiyanlık bu konuda özel bir durum taşır mı? Veya konuya daha iyi açabilmek için Hıristiyan'ın inancı sadece kendisini mi ilgilendirir?

Cevap vermeden önce, size çok basit bir soru sorayım: Bozuk paraların üzerinde kazanmış ne görürsün? Bir resim veya bir yazı? Şüphesiz her ikisi de. Her bozuk paranın iki yüzü vardır. Hıristiyan inancı da öyledir. Eğer Hıristiyan inancı gerçek ve canlı ise, iki yüzü vardır. kesinlikle kişiye özel bir yüzü vardır; genele açık bir yüzü vardır. eğer bu yüzlerden her hangi birisi yoksa bunda şüpheli bir durum söz konusudur.

Gerçek imanın bu iki yüzünü inceleyelim.

1. Kişisel taraf

Bir gün birisi benim sadece bir masalcı olduğumu söyledi. "Bunda yanlış bir şey yok" dedim "Kilisede kişilerin uyuyup kalmasından daima korkmuşumdur. Bu nedenle arada bir masal anlattıysam uyanık kalırlar"

Her neyse bizlerin bütün yaşantısı deneyimlerden oluşur, teorilerden değil.

Vaiz Johann Heinrich Volkening, Tanrı adamı, güçlü bir hayata dönüş hareketinin arkasında duruyordu. Onun vaazları sonucunda Bielefeld şehrinin etrafındaki bütün alan tamamen değişmişti. Bir akşam Volkening ölüm döşeğindeki zen-

gin bir çiftçinin yanına çağrıldı. Uzun boylu bir adamdı ve mavi gözleri insanların dikkatini çekiyordu. Adamın yanına gelince uzun süre hiçbir şey söylemeden adama baktı ve sonra konuşmaya başladı "Heinrich Endişeleniyorum, senin için çok endişeleniyorum. Şu ana kadar izlediğin yol seni cennete götürmüyor, doğrudan cehenneme götürüyor." Sonra Volkening arkasını döndü ve dışarı çıktı! Çiftçi çok kızıştı arkasından haykırdı "ve sen vaiz olacaksın! Ve cesaret edip Tanrı sevgisini anlatacaksın!"

Gece olmuştu ancak zavallı çiftçi uyuyamıyordu. Vicdanı onu rahatsız ediyordu. "Cennetin değil cehennemın yolundasın... eğer doğruysa her şeyden sonra ne olacak?" İşlemiş olduğu sayısız günahlar hafızasını doldurdu. Tanrıyı hiçbir şekilde onurlandırmamıştı. Zamanında başkalarını günah yollardan aldatmıştı. Üç gün sonra karısına git Volkening'i getir dedi. Geceydi ama Volkening hemen geldi. Çiftçi "pastör zannederim hayatımı değiştirmem için vakit çok geç" pastör "evet, bizler yaşlandıkça akıllanırız. Fakat hızlı bir pişmanlık mutlaka gerçek olan değildir. Bundan daha derin bir şeye ihtiyacın var." Vaiz tekrar evi terk etti. Çiftçi bir kez daha öfkelenildi. Siz de kızmaz mıydınız? Volkening çiftçiye karşı daha kıbar olamaz mıydı? Her şeyin üstünde adam ölümün kapısında! Ancak Volkening Tanrıya çok yakındı ve ne yaptığını biliyordu.

Üç gün sonra ihtiyar çiftçi büyük umutsuzluk içindeydi. Günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Geçmişini sorguladı. Bütün hayatı boyunca kurta-ricıyı göz ardı etmişti. Tanrı ona daima sevgiyle konuşmuş o ise geri çevirmişti. İşte şimdi cehenne-

min kıyasında-umutsuzdu. Karısına tekrar pastörü getirmesini söyledi.

Volkening geldi adamın kutsal kitaptan bir ayet okuduğunu gördü. Yanına oturdu, doğrudan cehenneme gidiyorsun değil mi? Evet, cehenneme gidiyorum. Volkening, "Heinrich, gel beraber Calvary tepesine gidelim. İsa orada senin için öldü. Daha sonra çiftçiye İsa'nın bir günahkarı nasıl kurtardığını açıkladı. Sonunda çiftçi anlamıştı "İsa çarşıta benim için öldü. Benim günahlarım için acı çekti. Bana Tanrı görüşünde kabul edilen yegane adaleti sundu" ve hayatında ilk kez dua etti "Tanrım bir günahkar olan bana merhamet et. Rab İsa beni cehennemden koru."

Nasılсын Heinrich! Cevabı "İsa beni şefkatle kabul etti" idi. Bir mucize gerçekleşti.

İsa der ki "bir insan su ve ruhtan doğmadıkça Tanrının krallığına giremez"

Bu Hıristiyan inancının kesinlikle şahsi yönüdür:

Erkek veya kadın ebedi hayatı kazanmak isteyen Kutsal Ruhun mucizevi faaliyetiyle "yeniden doğarak" dar kapıdan geçmelidir.

Yeniden doğmak dünyanın yegane kurtarıcısı İsa'ya olan ihtiyacımı kabul etmektir. Yeniden doğmak günahlarımı ifşa etmektir: Tanrım sana ve göklere karşı günah işledim. Yeniden doğmak imanlı davranışımı da gerektirir: "İsa'nın kanı beni bütün günahlardan arındırır. O benim borçlarımı ödedi ve bana Tanrı görüşünde kabul edilen yegane adaleti sundu." Yeniden doğmak bütün yaşamı İsa ve Tanrı ile çevrelemeyi gerektirir. Son olarak ye-

niden doğmak kutsal ruhun benim Tanrının evladı olduğumu açıklaması demektir. Veya kutsal kitap tabiri ile Tanrı üzerime mührünü bastı.

Bu kesinlikle Hıristiyan inancının şahsi tarafıdır.

*Onun ebediyen sadece onun;
Kim Tanrı ile beni ayıracak?
Geri kalan hangi günah ile
Mesih seven kalbi doldurur
Gökyüzü ve yer yüzü solar ve kaybolur
Üzüntüdeki ilk doğum ışığı eğilir
Fakat Tanrı ve ben olacağımız zaman
Ben onunum o da benim*

Yeni doğum Hıristiyan'ın deneyimlerinin sonu değildir.

Benim Hıristiyan yaşamımın başlangıcından itibaren yeni arkadaşımın sesini her gün dinlemek vazgeçilmez olmuştur. Dolayısıyla kutsal kitabı okumaya başladım. İnsanlar sıradan insanların okuyacağı kitapları okuduğumu tahayyül edemez. Genel görüşün aksine kutsal kitap herkesin kitabıdır.

Ve kutsal kitabı okumayı bitirdiğinde gözlerini kapat ve dua et. "Rab İsa yapacak çok şeyim var onları tamamlamamda bana yardımcı ol, beni günahlarımdan arındır, kalbimi sevgiyle doldur, beni ruhunla doldur." İsa ile konuş o seni duyar, dua da Hıristiyan inancında özel bir unsurdur.

2. Genel Taraf

İlk olarak ve her şeyin üstünde bir Hıristiyan diğer inanlılar ile arkadaşıştır. Gerçek Hıristiyan kurtuluşu arayan diğer Hıristiyanlarla birleşir.

Örneğin Pazar ayinleri, neden gitmiyorsun. Pazar ayinleri Hıristiyan yaşamının ayrılmaz bir parçasıdır.

Hıristiyan meclislerine katılmayı kesen kadın veya erkek dinini terk etmiş (terk eden) sayılır.

Bugün Hıristiyanlıkta çok sayıda terk eden mevcuttur.

Bir Hıristiyan dua ayini en az dört unsurdan oluşur:

Şarkı, öğretisi, dua ve bağış. Bunlar her toplantının parçaları olmalıdır. Bu başlangıçtaki Hıristiyanların uygulamasıydı; ve bu her Hıristiyan'ın Tanrı vergisi yeni hayatının nasıl ifade edilmesi gerektiğidir.

Sadece bir tür Hıristiyan inancı vardır. o da ifadesini diğer inanlılarla arkadaşılıkta bulur. Kutsal kitap der ki: "bizler kardeşlerimizi sevdiğimiz için ölümden hayata geçtiğimizi biliyoruz" bu ayet diğer Hıristiyanların dikkatini çekmeyen şahsın halen ruhsal olarak ölü olduğunu vurgular.

Rahipliğimin ilk yıllarında, Pazar sabahı gelmesi gereken ve bölgede iyi tanınan birisi Pazar akşamı ziyaretime geldi "fabrikadaki arkadaşlarım kiliseye gitme konusunda beni çok kızdırdılar. Bizler sokaklarda "yaşasın özgürlük" diye bağırıyoruz ama hepimiz diğer insanların kölesiyiz. Her şeyi fırlatıp attım hatta onların serbest düşünce kitabını

bile. Şimdi bana İsa'dan bahset onun hakkında daha fazla bilmek isterim.

Sizden rica ediyorum, ruhunuzun refahı ve ebedi kurtuluş için diğer inanlılarla bir araya gelin. Her hangi bir özel kilise veya vaiz önermiyorum. Benim ilk ve en önde gelen konu ruhunuzun kurtuluşudur.

Diğerleri ile kurtarıcımız hakkında konuşmaya cesaretimiz olmadığı sürece bizler gerçek Hıristiyan olamayız. İsa der ki: "beni insanların önünde kim tanımazsa ben de onu cennette babamın huzurunda tanımayacağım; beni insanların önünde kim kabullenirse ben de onu cennette babamın huzurunda kabul edeceğim.

Bugün kurtarıcıları için konuşacak ve genel olarak kendilerini beyan edecek cesarete sahip Hıristiyanlar nerede? Halen tek yaptığımız İsa'ya ifşatta bulunma ve ruhsal olarak gelişmektir.

Hıristiyan inancı kesinlikle özel bir konumu? Hayır, değil! İsa'ya olan inancımızı dünyaya açıklamak zorundayız. Yoksa yargı gününde İsa sizleri kabullenmeyecek.

Bugün inançlarının arkasında durma cesaretine sahip Hıristiyanlar nerede?

Hıristiyan inancı kesinlikle şahsi bir konumu? Evet öyledir. Yeni doğum ve Hıristiyan hayatı inanlığın kalbinin derinliklerinde yer alır.

Hıristiyan inancı kesinlikle şahsi bir konumu? Hayır değildir. Hıristiyanlar Tanrıyı birlikte kutsamak için kilisede bir araya gelirler. Birlikte evlerdeki kutsal kitap çalışmalarına, gençlerin top-

lantılarına ve arkadaş gruplarına katılırlar. Ağızlarını açarlar ve Tanrıya itaat ettiklerini herkese beyan ederler.

Son Ne Zaman Gelecek

Bir süre önce bir iş adamı ile konuştum. “Genç insanları, berbat hayatlarını iyi yaşamaları için nasıl teşvik ediyorsunuz” diye sordu. “Samimiyetle söylemek gerekirse, çok fazla bir şey beklemiyorum. Kutsal kitap der ki insan kalbi gençliğinden beri kötüdür. Dolayısıyla ahlaki değerleri tartışmanın çok kullanışlı olacağını zannetmiyorum. Daha farklı bir şey isterdim”, “Ya, peki tam olarak ne isterdiniz?”, “bu genç insanların Rab İsa’ya dönmelerini ve şimdi ve ebediyete kadar Tanrının evlatları olmalarını görmeyi isterdim.” “pastör söylediğiniz orada güzel, ancak dünyaya inmelisiniz.”

Şimdi bu aklın bir sözü değil mi? “dünyaya inmelisiniz.” Güldüm “Dostum hangi dünyaya inmeliyim? Dünyanın çok uzun zamandan beri ayaklarımızın altında olduğunu fark etmediniz mi?” Dünyanın artık emniyetli bir yer olmadığını görmek için bir sanayi lideri olmanız gerekmez. Bugün insanları korkutan da bu. Herkes güvenliği arıyor, fakat herkes hiçbir yerde bulunamayacağını biliyor. İnsanlar soruyor “dünya ne olacak?” Dünyanın sonunun ne zaman geleceğini insanlar merak ediyor.

İsviçreli yazar Dürrenmatt bir oyununu şöyle bitiriyor “ve boşlukta bir yerde radyo-aktif dünya belirsiz ve kullanışsız olarak dönmeye devam edecek.”

Uzayda sonsuz olarak dönen, hiçbir hayat belirtisi göstermeyen çölleşmiş bir dünyanın görüntüsü çok gerçekçi görülmüştür. Çağdaş bir yazar

dünyanın sonunda bahsettiği zaman dikkatimizi çeker. Şahsen Dürrenmatt'ın haklı olduğuna inanmıyorum. Bir gün radyo-aktif yığıntıdan başka bir şey olmayan bir dünyanın uzayda biteviye doğacağına inanmıyorum. Bu Hıristiyan bakış açısı değildir. Rab İsa insan soyunun dünyanın sonundan önce kaybolmayacağını vurgulamıştır. İhtimaller olmasına rağmen, şeyler tahmin ettiğiniz gibi geçmeyecektir.

Asıl sorun kime inanabileceğiniz ve kimin sonuçlarına güvenebileceğinizdir.

Geleceği incelemenin iki yanlış yolu vardır.

Joseph Goebbels'in yolu, olup sadece fantezilerden ibarettir. Yehova şahitleri bu yöntemi beceri ile kullanmaktadır.

İkincisi falcıların söyledikleri yoldur. Şunu ihtar etmeliyim onların söylediğinden hiçbir şey anlamıyorum. Bu fal türlerini iştirmek bile istemiyorum. Tanrı kutsal kitapta açıkça belirtmiştir "kahinlik ve büyüculük" yapmayın ayrıca şunu da söylemiştir "medyumlara gitmeyin veya ruh çağıranlara inanmayın, çünkü sizi boşaltırlar."

Hayattaki en büyük arzum bir Hıristiyan olmak ve Tanrı halkının bir parçası olmak olduğundan bu gibi şeylere karışmamaya özen göstereceğim. Sizden ricam ruhunuzun rahatlaması ve kuruluşunuz için kalbinizi araştırın, sonra İsa'ya yalvarın, günahlarınızı açıklayın ve af dileyin.

Gelecek hakkında bilgi almanın en emin yolu kutsal kitaba başvurmaktır.

1. İsa Geri Geliyor

kutsal kitap bunu açıkça ifade etmektedir. İsa'nın zaferle geri dönüşü bütün Hıristiyanların beklentilerinin gerçekleşmesi için en önemli olaydır. İsa dirilişinden kırk gün sonra cennete alındığında elçiler gözlerini ona diktiler. Ve onun bir başka boyuta geçip kaybolduğunu gördüler. "bir bulut onu, onların görüşünden gizledi." Hemen sonra Tanrı tarafından gönderilen iki haberci elçilere görüldü ve dediler ki "Sizden cennete alınan bu aynı İsa, onları gök yüzünde gördüğünüz aynı yoldan geri gelecektir.

Evet İsa tekrar geri gelecek! Bir gün bir diğer boyuttan, Rab İsa'nın Tanrının boyutundan bir zafer bulutu içinde, bu üç boyutlu dünyamıza geri gelecek. Bu Hıristiyan umududur.

Essen'deki Hıristiyan Gençlik Merkezi Weigie House'un Ana Salonuna ilk girdiğimde duvardaki bir resim dikkatimi çekti. Bu salonda yüzlerce genç bir araya gelir, ve salondaki yegane resim buydu. İsa'nın dönüşünü temsil ediyordu. Kral, bulutların üzerinde bir beyaz ata binmişti. Eli havadaydı ve çivi izleri görünüyordu. Selefim pastör Weigie'ye sordum, bu salondaki yegane resim mi? Burada pek uygun görünmüyor. Dedi ki bu genç insanlar bütün haftayı okulda, işte, fabrikada veya aşağıda madene geçiriyor. Bu resim burada bir araya geldiklerinde onlara İsa'nın zafer olduğunu ve ebedi kararlar dünyanın ona ait olacağını hatırlatacaktır.

Ben bu sihirli umudu şahsen yaşadım. Hitler yönetimi sırasında bir toplantı sonrası tutuklandım. Beni bir polis arabasına taktılar. SS askeri direksiyona geçti ve hareket emri verildi fakat motor

çalışmadı. Araç muhtemelen iyi durumdaydı ancak sadece çalışmıyordu. SS Subayı “yürüt” diye bağırdı. Ancak makine çalışmıyordu o sırada kalabalığın içinden bir genç adam kilisenin merdivenlerinde ayakta durmuş vaziyette yüksek sesle şarkı söylemeye başladı:

*Ne mutlu Kurtarıcı geliyor-
Gerçeğin ve sevginin tanrısı;
Lekelerimizi yıkadığında
Üstüne kendi mührünü vurdu;
Kalbini yükselt, sesini yükselt;
Ne mutlu tekrar söylüyorum ne mutlu;*

*Ne mutlu zafer dolu umuda;
İsa, Yargıç gelecek;
Ve hizmetkarlarını yukarı alacak
Onların ebedi evlerine;
Çok yakında duyacağız yüksek meleklerin sesini
Tanrının davulu seslenecek: ne mutlu!*

Sonra genç adam kalabalıkta kayboldu ve o sırada araba çalıştı.

Günler karardıkça İsa'nın gelişi daha fazla önemli olmaktadır.

İsa'nın zaferle dönüşü aslında üçüncü gelişi olacak.

İlk defasında Meryem'den doğarak vücut içinde geldi. Betlehem'deki yemlikte yattı, Noel'de kutladığımız budur.

İsa bugünlerde tekrar geliyor - kendi ruhu-

nun içinde diyor ki “işte buradayım kapınızı çalıyorum. Sesimi duyan varsa kapıyı açsın. Ona geleceğim ve ben onunla o da benimle yemek yiyecek.”

Ve İsa üçüncü defa geldiğinde bu tamamen onun zaferi olacak.

2. İsa'nın dönüşünden önceki olaylar

kutsal kitap derki dünyanın tarihi oldukça uzun bir süre, çağlar boyu devam edecek. Daha hemen algılanamaz bir şekilde kapanışa doğru çekilen bir zaman dönemi gelecek. Bu dönemi tanımlamak için kutsal kitapta bulunmayan ifadeyi kullanacağım. Buna “nihayet dönemi” diyorum. Kutsal kitap geniş çapta bir kaos döneminden söz eder, bu dönemde insanlar sorunları çözmeye muktedir olmayacaktır. Panik halinde yardım bekleyecek ancak bulamayacaktır. Rab İsa dört etkenin bu “nihayet dönemini” belirleyeceğini vurgulamaktadır.

Birincisi siyasi karmaşadır ve İsa şöyle tanımlamıştır: “uluslar tekrar uluslara karşı, kraliyetler tekrar kraliyetlere karşı ayaklanacaktır.”

İkincisi ekonomik karmaşadır ve İsa şöyle tanımlamıştır:

“muhtelif yerlerde kalıcı ve geçici katlıklar ve sarsıntılar olacaktır.”

Üçüncü belirleyici işaret, karmaşadır ve şu deyimlerle tanımlamıştır: “o zamanlarda eğer her hangi bir kimse sana derse ki “İşte bu İsa'dır” veya “bak işte burada” sakın inanma. Çünkü sahte İsa'lar ve sahte peygamberler ortaya çıkacak ve gönül

almak için işaretler ve mucizeler göstereceklerdir. Bu gerçekten “nihai dönem” in işaretlerinden biridir, çünkü insanlar Tanrının sözünü reddedip şeytan tarafından idare edilecektir. Ve Tanrı buna izin vermektedir, “İşte bu İsa’dır” veya “bak işte burada”.

“Nihai dönem” in son bir işareti daha vardır: Yahudilerin Filistin’e dönüşü. İsrail Devletinin varlığı zamanın en önemli işaretlerinden birisidir.

Babam bana demişti ki, 1899’da Yahudilere ülke olarak Madagaskar teklif edilmiş ama kabul etmemişler. Demişler ki “yapılacak şey değil”, “bizler bir söz aldık, atalarımızın topraklarına dönüş sözünü.”

“Nihai dönemi” karakterize eden, insan oğlunun bütün ilerlemesine rağmen daha da fazla vahşileşmesidir. İnsanın yarımsızlığı açıkça ortadadır.

Kutsal kitap derki “ulusların okyanusundan bir diktatör çıkacak ve bütün dünyayı yönetecektir: Buda Anti-Hıristiyan dediğimiz şeydir.

Anti-Hıristiyan bir hayvan olarak tanımlanır. Bu ne demek? Kutsal kitap, Tanrının insanı kendi benzerinde yarattığını ifade eder. Tanrıya yakın olduğum kadar insan olurum. Tanrıdan daha uzağa gittikçe daha fazla hayvanlaşıyorum. Büyük bir Hıristiyanlık düşmanı olan Nietzsche bir seferinde şöyle bir beyanda bulunmuştur. En saygın insan sarı kafalı hayvandır. O mükemmelen anlamıştı. Anti-Hıristiyan muhtemelen Tanrıdan tamamen uzak biriydi. Tanrıya arkasını dönmüştü. Bu onun hayvanlarından birinin yapacağı şeydir.

3. İsa'nın Dönüşünden sonraki olaylar

İşte kutsal kitap yine ana hatları çiziyor.

Her şeyden önce bize İsa'nın yer yüzünde bin yıl hüküm süreceği söylenir. Muhtemelen kutsal kitap İsa'nın yer yüzünde çok uzun süre hakim olacağını söylemek istemektedir. Bütün bunlar bana mükemmel şekilde uygun görünmektedir: öncelikle insanın umutsuz hali görünür olacaktır, sonra inatçı insan dünyayı kurtarmak için son atılımını yapacak ancak bundan sonra İsa yönetime geçmelidir. Ve o nasıl yöneteceğini bilmektedir.

Kutsal kitap bize Tanrıya karşı son bir baş kaldırımın oluşacağını ve ondan sonra da dünyanın sonunun geleceğini anlatmaktadır. Bütün güneş sistemi dağılacaktır. Gökler ve dünya ölecektir. Sonra Elçi Yuhanna'nın yazdığı gibi “büyük beyaz bir taht gördüm, ve üstünde oturan oydu. Ve ölümü gördüm, büyük ve küçük, tahtın önünde ayakta duruyordu, ve kitaplar açıldı. Bir başka kitap daha açıldı, yaşamın kitabı. Ölüm, kitapta kaydedilenlere dayanarak yaşamda yaptıkları için yargılandı. Ve adı yaşam kitabında bulunmayan her kes ateşe atıldı.”

Kutsal kitap son yargının ürkütücü bir resmini böyle çizmektedir. Bize Tanrının mahkemesinin bir izahatı böyle verilmektedir.

Evet Tanrının bizim için çok fazla zamanı olacak. Bizleri bireyler halinde yargılayarak her birimizi nasıl ciddiye aldığını göstermiş olacak. Tanrı bunu oğlu bizim yerimize öldüğü zaman da göstermişti. Kendi hayatını ciddiye almayabilirsin, onu günah ve sertlik içersine atmayı tercih edebilirsin, ancak Tanrı buna rağmen yargı gününde seni ciddiye alacaktır.

Bu titretici görüntüler bizim yaşama anlayışımızın çok

ötesindedir.

4. Ya o veya bu..

Benim daha fazla incelediklerim kutsal kitap-taki "son günler", beni çok çarpanlar ise sonuçta daima sadece iki insan kategorisi yani kurtarılan ve kaybolan olmasıdır.

Diyebilirsin ki "eğer etrafına bakarsan İsa ile ilgilenen insan zor görürsün". Benim de buna vereceğim tek cevap "o halde çok fazla kayıp insan olacaktır".

Beni iyi dinleyin İsa sizin için öldü. İnanıp inanmamanız hiçbir önem arz etmez. İsa sizin için öldü. Kurtarıcıya gelin. "fakat ben günahkarım" diyebilirsiniz. İsa günahkarları bulmaya geldi - ve bizler günahkarız. Kendisinin iyi olduğunu söyleyen sadece yalan söyler.

Rivayet edilir ki Kudüs on iki dev kıymetli taş üzerine inşa edilmiştir. Taşların üzerinde on iki elçinin, kitabın şahitlerinin isimleri kazanmıştır. Bir taşın üzerinde Petrus'un adı, birinde Yuhanna'nın adı, birinde Yakub'un adı, dördüncüsünde ise Matta'nın adı vardır. Matta bir zamanlar bir karaborsacıydı. Bir gün karanlık işiyle uğraşırken İsa yanından geçti ve kendisiyle gelmesini söyledi. Ve Levi -o zaman ki adı buydu- her şeyi bıraktı ve onu takip etti. Daha sonra İsa'nın ölümüne tanık oldu. Onun ölümden kalktığını gördü ve Tanrının boyutuna geçtiğini gördü. En nihayet kutsal ruhun dışı aktı-

ğını gördü.

Bir süre sonra arkadaşları ona "Matta İsa'nın yanındayken bir çok şey gördün bunları yazmalısın" Sonra o da bunu yaptı. Matta'nın kitabı böyle doğdu. Bu kitap kutsal kitabın içinde vardır ve milyonlarca insan'ın İsa'yı bulmasına sebep olmuştur.

Onun yeni adı Matta dünyada önde gelen olacaktır.

İsa'nın merhametinin gücü budur. O krallığı-nı kurmak için en ihtimal dışı insanları kullanmaktadır. Aynı merhamet senin içinde de bir iş başlatmak istiyor. Ona direnme. Kurtuluşun sıradadır - hem bu hayat için hem ebediyet için.

Tanrı İle Yürümenin Yararı Nedir?

Şunu başka türlü söyleyeyim. Hristiyan ol-
maya değer mi?
Konunun özüne girmeden önce iki başlangıç nok-
tasına değinmeliyim.

1. Tanrı ile yürümek illüzyon değildir.

Şunu belirtmek isterim Hristiyan hayatı bir
hayal ürünü ya da illüzyon değildir.

Büyük bir şehirde hizmet eden bir pastör ola-
rak insan birçok kişiyle karşılaşır. Genç bir deli-
kanlıyla tanıştım ve ona şöyle dedim: keşke hayat-
nın elinde olsaydı. Senden bir şey olabilir.
Sayın pastör busch diyerek söze başladı. Ayağınız
yere bassın dedi. Tanrı yok ki dedi. Bunun üzerine
ben' duyduğum en yeni şey'dedim. O şöyle dedi:
dikkatle dinleyin, biliyor musunuz insanlar eskiden
doğa güçlerine karşı güçsüz ve etkisilerdi. Bu
yüzden çok büyük güce sahip varlıklar düşünerek
onlara Tanrı, Yehova, Buda... diye adlandırdılar.
Zamanla göklerin boş olduğu ve bu tür varlıkların
olmadığı ortaya çıkmıştır... gibi laflarla bu genç
adam bana bir açıklamada bulundu. Sözünü bitir-
diğinde sevgili delikanlı sen İsa Mesih' itanımıyor-
sun. İsa'yı mı? Diye sordu ve şöyle dedi İsa da bir-
çokları gibi bir dini hayata geçiren bir kişilik. Ha-
yır, dedim ,onun kim olduğunu sana açıklayaca-
ğım. İsa mesih'i tanıyınca ancak o zaman Tanrı'nın

yaşadığına inandım. İsa olmadan Tanrı hakkında
hiçbir bilgi edinemeyiz dedim ve ona isa'nın kim
olduğunu açıkladım. İsa kim? Bunu bir örnekle
size açıklamak istiyorum. Ben hayatımda çok şey
yaşadım. Sık sık hapislerde yattım. Gümüş bıçak
çalmaktan değil İsa Mesih'e olan imanımın
dolayı. Naziler, gençlere yönelik pastörlük hizme-
timden nefret ettikleri için beni korkunç hücrelere
attılar. Bir tutuklanmamda beni betondu yapılmış
hapishaneye hapsedtiler. Hapishanenin duvarları
ince bir betondandı. Alt katta birisi öksürse
veya üst kattan birisi yatağından düşse her şey
duyuluyordu. İnce uzun bir hücrede kalıyordum.
Yan hücreye alman gizli polisinin tutukladığı biri-
sini getirdiler ve adam korkusundan ağlıyordu ve
ben sesini ince duvardan duyuyordum. Bir erkeğin
ağlaması kötü bir şey. Gündüzleri ranzalarımızda
yatmamıza izin verilmiyordu. Bu yüzden iki buçuk
adım ileri ve iki buçuk adım geri volta atıyordu.
Arada sırada onun oflamalarını duyuyordum. Ama
benim hücrede Tanrının huzuru vardı. Çünkü
İsa benim hücreme gelmişti. O adamın çaresizlik
içinde olduğunu bildiğim için onun yanına gitmeli-
yim onunla konuşmalıyım diye düşündüm. Sonuçta
ben ruhani bir danışmanım. Gardiyana seslen-
dim: ben bir pastörüm, yan komşum büyük bir
bunalım içerisinde, izin verin onun hücresine gide-
yim. Gardiyan şöyle cevaplandırdı gidip müdürüme
sorayım. Bir saat sonra geri geldi talebiniz redde-
dildi dedi. Yan hücredeki o kişiyi hiç görmedim
ama bizi ayıran sadece ince bir duvardı. Onun nasıl
bir görünüme sahip olduğunu bilmiyorum, genç
miydi,yaşlı mıydı acaba?Ama onun büyük bir bu-
nalım içerisinde olduğunu hissediyordum.

Şimdi Tanrı da kendini aynı benim hapishanedeki durumum içinde buluyor. Biz insanlar bu görülür, üç boyutlu dünyada hapisiz. Tanrı bize çok yakın. Kutsal kitap diyor ki 'Tanrı her yerdedir.' Bu da tanrının bize çok yakın olduğunu gösteriyor. Tanrı ve insanlar arasında bir duvar var. Tanrının kulakları bizim ağlayışımızı net bir şekilde duyar. O bizim feryatlarımızı, çaresizliğimizi hepsini duyar. Bütün bu keder Tanrının kalbinden geçer, aynı yan hücredeki adamın kederinin benim kalbimden geçmesi gibi.

Ama tanrı benim yapmadığımı yaptı; aradaki duvarı yıktı ve insanoğlu olarak dünyamıza geldi. Tanrı kendisi İsa Mesih aracılığıyla dünyamıza geldi. İsa'yı öğrenmeye başladığımdan beri tanrının varlığından emin olmaya başladım.

Size İsa hakkında konuşayım. Eğer bana bırakılmış olsaydı bütün toplantılarımda İsa'nın hayatından başka hiçbir şey konuşmazdım. İsa Bethlehem'de doğdu. Büyüdü ve adam oldu. Kutsallığı dış görünüşüne hiçbir zaman yansımadı. İnsanlar ona kendiliğinden yanaştı.

İsa Kefarnahum'a gitti. Orada bir yüzbaşının çok değer verdiği kölesi ölüm döşeginde hasta yatıyordu. İsa'yla ilgili

haberleri duyan yüzbaşı, gelip kölesini iyileştirmesini rica etmek üzere O'na Yahudilerin bazı ileri gelenlerini gönderdi. Bunlar İsa'nın yanına gelince içten bir yalvarışla O'na şöyle dediler: 'Bu adam senin yardımına layıktır. Çünkü ulusumuzu seviyor. Havramızı yaptıran da kendisidir.' İsa onlarla birlikte yola çıktı. Eve yaklaştığı sırada, yüzbaşı

bazı dostlarımı yollayıp O'na şu haberi gönderdi: 'Ya Rab, zahmet etme; evime girmene layık değilim. Bu yüzden yanına gelmeye de kendimi layık görmedim. Sen yeter ki bir söz söyle, uşağım iyileşir. Ben de buyruk altında bir görevliyim, benim de buyruğumda askerlerim var. Birine, 'Git' derim, gider; ötekine, 'Gel' derim, gelir; köleme, 'Şunu yap' derim, yapar.'

Bu sözleri duyan İsa yüzbaşıya hayran kaldı. Ardından gelen kalabalığa dönerek, 'Size şunu söyleyeyim'dedi, 'İsrail'de bile böyle iman görmedim.' Gönderilenler eve döndüklerinde köleyi iyileşmiş buldular.

Esas olan İsa'nın hayatını bilmektir. Bunu da sadece Yeni Ahitten öğrenebilirsiniz. O zaman lütfen Yuhanna'nın kitabını ve daha sonra diğer elçilerin kitaplarını okuyun. Bunlar İsa'nın hayatını en mükemmel şekilde anlatmaktadır. Yer yüzünde hiçbir yayın Yeni Ahit kadar güzel hikayeler anlatamaz.

Ama İsa, Tanrının oğlu, dünyamıza yüzbaşının uşağını iyileştirmek ve bu iyileşme sonunda Tanrının varlığını kanıtlamak için gelmedi. İsa, Tanrı ile barışı bize önermek için geldi.

Biz Tanrı'dan farklı boyutlarda olduğumuz için ondan ayrıyız. Ama sadece bu değil. Günahımızın duvarı da bizi Tanrı'dan ayırıyor. Hiç yalan söyledin mi? Evet mi? Yalan söylediğinde Tanrı ile arana bir taş koydun. Hiç tam bir gününü Tanrısız ve dua etmeden geçirdin mi? Evet mi? Bu başka bir taş eder. Kötü düşünceler, çalmak, yalan söyle-

mek her seferinde yeni bir taş eder. Hepimiz tanrı ile bizi ayıran bu duvara katkıda bulunduk. Tanrı kutsal bir Tanrı. Bu yüzden, onun adını söylemek bile bizi günahımızdaki sorunlardan kurtaracaktır.

Gizlice şöyle düşünen çok insan bilirim: 'Tanrı, benim hala ona inandığım için çok mutlu olmalı.' Bu yeterli değildir. Şeytan bile 'Tanrı'ya inanır.' Şeytan, Tanrı'nın varlığından mükemmel bir şekilde haberdar. Buna rağmen Tanrı ile barış içinde değil.

Biz sadece bizi Tanrı'dan ayıran günah duvarı yıkıldığında Tanrı ile barış içerisinde olabiliriz. Bu da İsa'nın gelme nedeni; günahımızın duvarını yıkmak. Bunu tamamlamak için kendini çarhıma gerdirdi. O birinin bu günah cezasını taşımakla yükümlü olduğunu biliyordu; ya insanlık ya kendisi.

Bir kez daha İsa'yı çarmıhta tanımlamak istiyorum. Bence dünyanın en değerli sahnesi. Ona bakın, o lanetli ağacın üzerinde asılıyken. Günahlarımızın oluşturduğu duvarın taşlarını taşıdı. Bu yaptığı başka hiçbirinin yapamayacağı bir şeydi; hepsini taşıdı. Bunu kutsal kitaptan kendiniz okuyun, özellikle Yeşaya elli dördüncü bölümde bulabilirsiniz.

İsviçre'de çok iyi bir arkadaşım var. Onunla çok güzel yolculuklar yaptık. Tabii ki bir restoran'ta yemek yediğimizde hesap gelir. Problem şuydu, kim ödeyecekti? Kimin cüzdanı daha ağırdı? Cevap çıktı. Böylece arkadaşımıza 'tamam, bu sefer sana ödeteceğim' dedim. Fakat biri hesabı ödemek zorundaydı. Aynı şekilde biri bizim Tanrı'ya olan suçlarımızı, günahlarımızı ödemek zorunda. Ya günahlarınızı ödeyen İsa'ya inanırsınız ya

da bir gün kendiniz ödersiniz. Bu, İsa'nın benim için bu kadar önemli olmasının nedeni. Ona tutunuyorum çünkü o benim günahlarımı ödedi.

İsa ölü kalmadı. Ölümün onun üzerinde gücü yoktu. Bu ne kadar harika değil mi?

İsa'nın ölümünden üç gün sonra düşüncelere dalmış bir adam görülyordu. Şöyle düşünüyordu: 'Artık İsa hakkında ne düşünmeliyiz? Öldü. Vücudunu mezarı koyduklarını ve mezarın girişini bir taşla kapattıklarını kendi gözlerimle gördüm. Tanrı'nın oğlu muydu yoksa değil miydi? Adamın adı Tomas'tı. Adam daha düşünürken birden arkadaşları geldi. 'O yaşıyor' diye sevinçle bağıyorlardı. 'Neden hala öyle üzgün bakıyorsun, o yaşıyor!' dediler. 'Kim yaşıyor?' diye sordu Tomas. 'İSA' diye cevap verdiler. 'Bu mümkün değil' dedi Tomas. 'Ama öyle, boş mezarı kendi gözlerimizle gördük' diye yemin ettiler. 'Ondan sonra İsa'yla karşılaşlık' dediler. 'Hiçbiriniz böyle bir şey duydunuz mu? Dedi Tomas. 'Dirilmek gibi? Bu doğruysa o Tanrı'nın oğludur ve Tanrı onu destekledi.'

Ama Tomas şüpheliydi ve şöyle düşündü 'Ben hayatımda o kadar çok kandırıldım ki gözlemlerimle görmeden bir şeye inanmam.' Diğerlerine dönerek 'Onun ellerinde çivilerin izini görmedikçe, çivilerin izine parmağımın dokunmadıkça ve elimi böğrüne sokmadıkça inanmam' dedi. Arkadaşları onu ikna etmeye çalıştılar ama Tomas 'İnanmam' dedi.

Sekiz gün sonra İsa'nın öğrencileri yine evdedyiler. Tomas da onlarla birlikteydi. Kapılar ka-

palyken İsa gelip ortalarında durdu, 'Size esenlik olsun dedil' dedi. Sonra Tomas'a 'parmağını uzat' dedi, 'Ellerime bak, elini uzat, böğrüme koy. İman-sız olma, imanlı ol!'Tomas ona 'Rabbim ve Tanrım!' diye yanıtladı.

Belki şimdi Tanrı ile yürümenin bir illüzyon olmadığını açıklamamın nedenini anladınız. Tanrı bir hayal ürünü değildir. Tanrı böyle bilinmeyen bir şey değildir; Bir yerde bir Tanrı var ama nasıl olduğunu bilmiyoruz. Hayır!Tanrı ile yürümenin olumlu yanı İsa'nın dünyamıza gelmesi, bizim için ölmesi ve dirilmesinin sonucudur. Bu yüzden şimdi Tanrı hakkında tam olarak bilgiye sahip olabiliriz.

Şimdi ikinci soruya geliyorum:

2. Tanrı ile yürümek için ne yapmalıyım?

Çok defa şu deyişi duydum "pastör bende olmayan bir şey sende var" ve cevap verdim "böyle konuşma, o sende de olabilir İsa orada senin için" sonra insanlar şu soruyu sorarlar "Tanrı ile yürümek için ne yapmam gerekir?" kutsal kitap buna net bir cevap vermektedir "Rab İsa Mesih'e inan"

Fakat öncelikle sizlere inanmanın ne demek olduğunu anlatayım. Pek çok insan için yanlış bir anlam taşımaktadır. Bir saatiniz varsa ona bakıp 'Şu an tam sekizi yedi geçiyor' diyebilirsiniz. Ama saatiniz yoksa 'sekizi yedi geçtiğine inanıyorum' dersiniz. Ve bazı insanlar inanmanın böyle emin bir şey olmadığını iddia eder. Peki Kutsal kitap İsa Mesih'e inan derken nasıl bir inanmadan bahsediyor? Bunu size bir anıyla anlatmak istiyorum.

Norveç'in başkenti Oslo'daki bir işimi yeni bitirmiştim. Bir cumartesi sabahı geri uçmak istiyordum çünkü ertesi gün Wuppertal'daki bir toplantıda konuşma yapacaktım. Havalimanına ayak bastığımdan beri her şey ters gitmeye başladı. Uçak sisten dolayı bir saat gecikti. Sonunda uçak değiştireceğimiz kopenhagen'e uçmaya başladık. Kopenhagen üzerine geldiğimizde pilot birden yönünü değiştirdi ve İsviçre'ye doğru uçmaya başladı. Bize bir açıklamada bulunarak Kopenhagen'in çok sisli olduğunu ve orada iniş yapamayacağımızı söyledi. Bu yüzden yönümüz İsviçre'nin bir şehri olan Malmö'ye idi. İsviçre'de en son gitmek istediğim yer Malmö idi. Düsseldorf'a gitmeli ve oradan, konuşma yapacağım Wuppertal'a gitmeliydim. Sonunda Malmö'ye indik. Çok dolu olmasına rağmen hala birçok uçak iniş yapıyordu. Burasının sisli olmayan tek havalimanı olduğunu öğrendim. Çok küçük bir havalimanı olduğundan oturulacak yer bulunmuyordu. Avusturyalı bir iş adamıyla arkadaş oldum. Kendimize sürekli şunu soruyorduk: şimdi ne olacak? Belki yarın sabah hala burada duruyor olacağız ve ayaklarımız buna dayanamayacak. Böyle durumlarda olduğu gibi herkes kızıyor, mırıldanıyordu. Birden hoparlörden şunu duyduk 'Birkaç dakika içinde güneye bir uçak kalkacak. Uçağın Hamburg, Frankfurt veya Dusseldorf şehirlerinden hangisinde ineceğini bilmiyoruz. Almanya'ya gidecek yolcular binebilirler. Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Yanımızdaki kadın 'kimse beni bu uçağa bindiremez, çok riskli' dedi. 'Hanımefendi' dedim. 'Kimse sizi bu uçağa binmeye zorlamıyor, burada da kalabilirsiniz'. Avusturyalı arkadaşım da görüşünü bildirdi: Böyle sisli bir havada uçmak etkili bir çözüm değil, özellikle bir de nerde

ineceği belli değilse.' Tam bu sırada pilot yanımdan geçti. Ve ben çok ciddi, çok konsantreli bir yüz gördüm. İşini hafife almadığı ve sorumluluğunu bildiği görülüyordu. Düşüncemi Avusturyalı arkadaşım ile paylaştım: 'Ona güvenebiliriz, haydi binelim.' Böylece uçağa bindik. Uçağın kapısının kapatıldığı andan itibaren hayatımızın bu adamın ellerinde olduğunu biliyorduk ve ona güveniyorduk. Hayatımı onun ellerine teslim etmiştim.

Bu, inanmak sözcüğünün anlamı:

Birine güvenmek.

Tanrı ile yürümek için ne yapmalıyım? İsa Mesih'e inan, bir diğer deyişle onunla uçağa bin. Uçağa bindiğimizde Avusturyalı arkadaşımın bir ayağını geride, bir ayağını uçakta bırakmak istediği hissine kapıldım. Fakat bu da mümkün değildi! Bu, insanın arkada kalması veya hayatını birine teslim etmesinin bir sorusuydu.

Aynı şekilde biz de bir ayağımızla onsuz, bir ayağımız onla yaşayamayız.

Diğer yandan Tanrı'nın oğlundan başka kime güvenebiliriz? Dünyadaki hiçbir insan benim için İsa'nın yaptığundan daha fazlasını yapmadı. Beni o kadar sevdi ki benim için canını verdi. Senin için de. Hiç kimse bizi İsa'nın sevdiği kadar sevmeyemedi. Bizim için öldü fakat ölümden dirildi. O zaman biz ona neden güvenmeyelim?

Kendimizi İsa'ya teslim ettiğimiz andan itibaren Tanrı ile yürümeye başlıyoruz.

Ya sen? Sen de hayatını İsa'ya teslim etmek istiyor musun? Böyle düşünüyorsan bunu ona söyle, sana yalvarıyorum. O senin

yanında, seni duyuyor. Ona söyle ' İsa Mesih, hayatımı sana veriyorum.'

Günahlı ve imansız hayatıma son verdiğim gün şöyle dua ettim: 'İsa Mesih, şimdi hayatımı sana veriyorum. Bunun için bana yeni bir kalp vermelisin. Çok kötü bir karakterim var ve sana olduğum gibi geliyorum. Lütfen hayatımdan yararlı bir şey yap.' İşte bu anda İsa ile uçağa bindim, iki ayağımla da, hayatımı ona yönlendirdim.

Tanrı ile olan yürüyüşümüzü geliştirmek istiyorsak ne yapmalıyız? Şu üç şeyi sürekli söylüyorum: Tanrı'nın sözünü çalışmak, dua etmek ve diğer imanlılarla birlikte olmak.

Hiç kimse Tanrı ile birlikte olmadıkça onunla yürüyemez. Bu, yeni ahit ve kutsal kitabı okuman gerektiğinin nedeni. Anlamadıklarını bir kenara bırak. Okudukça daha iyi anlayacaksın ve Tanrı'nın harikaları gözünün önüne serilecek. Bu harika kurtarıcıya ait olduğum ve onun sözünü başkalarıyla paylaşabildiğim için kalbim çok sık coşuyor.

Hristiyanlığın gelişimi için ilk gerek Tanrı'nın sözünü çalışmak, ikincisi dua etmek. İsa sizi duyar. Büyük bir konuşma yapmak zorunda değilsin. Bir ev hanımıysan 'İsa Mesih, bugün her şey ters gidiyor. Kocamın sinirleri bozuk, çocuklarım beni dinlemiyorlar. Kirayı ödeyecek param yok. İsa Mesih, ben bütün sorunlarımı sana veriyorum. Mutlu ve sana yakın bir şekilde yaşamamı sağla. Bütün bu sorunların üstesinden gelmemi sağla. Sana güvenebildiğim için çok teşekkür ederim.' demen yeterli.

Ne yi anlatmaya çalıştığımı anlıyor musunuz? Bütün düşüncelerinizi, sorunlarınızı ve kaygılarınızı İsa'ya anlatabilirsiniz. Ayrıca şu istekte bulunabilirsiniz: İsa Mesih, seni daha iyi tanımak için bana yardımcı ol.

Hristiyanlığın gelişimi için üçüncü gerek diğer imanlı kardeşlerle birlikte olmak. Geçenlerde biri bana 'İnanmak istiyorum ama hiç gelişme göstermiyorum' dedi. Cevabım 'Sana gereken, diğer imanlı kardeşlerle birlikte olmak' oldu. 'Fakat' dedi, 'O insanlarla anlaşamıyorum.' 'Bu durumda' dedim, 'yapılacak bir şey yok. Fakat ileride, cennette o insanlarla birlikte olmak istiyorsan, buna şimdiden çalışmaya başlasan iyi olur. Tanrı sadece sana uyan insanlar yapamaz.

Ben daha gençken, Frankfurt'taki bir bankanın müdürünü tanıyordum. Yaşlı bir adamdı ve bana sık sık gençliğinden bahsederdi. Liseyi bitirdiğinde babası ona 'Oğlum, burada şu kadar para var. Avrupa'nın bütün başkentlerine gitmene izin veriyorum. Düşünsenize, 18 yaşındaki bir gence böyle bir şey deniyor. Böyle bir şeyi kim istemez?

Bu yaşlı bankacı bana anlattığı hikaye: 'Bu büyük şehirlerde günaha düşeceğimi biliyordum. Ama ben İsa'yı duymak istiyordum. Bu yüzden Yeni Ahitimi yanıma aldım ve her otden çıkmadan önce biraz okudum ve dua ettim. Nereye gelirim hep Hristiyanlar aradım. Londra, Lizbon, Madrid'de Hristiyanlarla tanıştım. Hristiyan bulmakta en çok zorluk çektiğim şehir Paris'ti. Orada uzun bir süre İsa'ya ait olmak isteyen birini aradım. Sonunda biri bana bir ayakkabı tamircisi gös-

tererek 'O da kutsal kitabı okuyor dediler. Böylece genç adam ayakkabı tamircisinin yanına giderek 'İsa'yı tanıyormusun?' diye sordu. Cevap olarak tamircinin gözleri sevinçle parladı. Bunun üzerine genç adam 'Kabul ederseniz her sabah yanınıza gelip sizinle dua etmek istiyorum' dedi. İmanlı kardeşlerle birlikte olmak onun için çok büyük bir önem taşıyordu.

Şimdi ana soruya geliyorum:

3. Tanrı ile yürümenin yararı nedir?

Ben Tanrı ile yürümenin bütün yararlarını saymaya kalksam birçok bayramları geride bırakmamız gerekir.

Babamın 53 yaşında ölmeden önce bana söylediği şu sözü hiç unutmayacağım: 'Wilhelm, bütün arkadaşlarıma ve tanıdıklarına İsa'nın beni hayatımı boyunca ve ölüm saatimde bile ne kadar mutlu ettiğini anlatmanı istiyorum.' Bir insanın ölümü yaklaştığında o insan artık sözlerle dans edemez, gerçekle karşı karşıya kalır. Eğer bir insan ölüm döşeğinde Tanrı'yı hatırlamaya kalkarsa, 'Evet, İsa'yla çok mutlu bir hayat yaşadım' derse insanın başından soğuk bir su dökülmüş gibi donakalıyor.

Ben daha genç bir pastörken Ruhr bölgesinde güzel bir hikaye gerçekleşti. 1925 yıllarındaydı. Çok büyük bir toplantı vardı ve orada okumuş bir adam Tanrı'nın olmadığını dair iki saatlik bir konuşma yaptı. Bütün öğrendiklerini ortaya döktü. Salon çok doluydu ve havayı sigara dumanı kaplamıştı. Her yerden alkış koptu: 'Olley! Tanrı yok, istediğimizi yapabiliriz!' Adam konuşmasını bitirip

yerine geçtiğinde toplantının yöneticisi 'Şimdi tartışma var. Bir şey söylemek isteyen öne gelebilir' dedi.

Tabii hiç kimsenin cesareti yoktu. Herkes böyle bilgili bir adama nasıl karşı çıkılacağını düşünüyordu. Birçok kişinin bu adama katılmadığı kesindi ama kimin bin insanın önüne çıkarak bunu söyleyecek cesareti vardı ki? Sonra, arkadan bir kadının sesi duyuldu. Arka tarafta yaşlı bir nene vardı. Bu nene tipik bir köylü kadınıydı. Yönetici: 'Bir şey mi söylemek istiyorsunuz?' diye sordu. 'Evet, bir iki söz söylemek istiyorum' diye cevap verdi kadın. 'Tamam, buraya öne gelin lütfen' dedi yönetici.

Yaşlı kadın öne geldi ve konuşmaya başladı: 'Beyefendi, bugün iki saat boyunca imansızlığınızdan bahsettiniz. Şimdi bana beş dakika imanınızdan bahsetmeme izin verin. Ben sizinle Tanrı'nın benim için neler yaptığını paylaşmak istiyorum. Evliliğimizden birkaç yıl sonra kocam maden ocağındaki bir kazanın kurbanı oldu. Onu ölü olarak eve getirdiler. Kendimi birden üç küçük çocuğumla çok yalnız hissettim. O zamanlar sosyal şartlar çok iyi değildi. Kocamın cesedi karşısında çaresiz kalabilirdim. Fakat Tanrı araya girdi. O beni hiç kimsenin yapamayacağı şekilde teselli etti. İnsanların bana söyledikleri bir kulağımdan giriyor, diğer kulağımdan çıkıyordu. Fakat Tanrı beni nasıl rahatlatacağını biliyordu. Ona 'Tanrım, şimdi sen çocuklarımızın babası olmalısın' dedim. (Kadının anlatışı çok etkileyiciydi.) Sık sık akşamları ertesi gün çocuklarımızı hangi parayla duyuracağımı düşünürdüm. Böylece Tanrı'ya 'Tanrım, benim bütün so-

runlarımı biliyorsun. Lütfen bana yardımcı ol' dedim.

Konuşmacıya dönerek, şöyle dedi 'O beni hiçbir zaman yalnız bırakmadı. Yol bazen çok karanlıktı ama o hep yanımdaydı ve benim için çok daha fazlasını yaptı. Biricik oğlu İsa'yı dünyamıza gönderdi. Benim için öldü ve ölümden dirildi ve kanıyla bütün günahlarımı temizledi. Ben şimdi yaşlı bir kadının ve yakında öleceğim. Ama görüyorsunuz ki Tanrı bana sonsuz yaşamın güvencesini verdi. Ve şunu kesin olarak biliyorum ki burada gözlerimi kapadığımda cennette uyanacağım. Ve bunların hepsi de İsa'ya ait olduğum için. Şimdi size bir soru sormak istiyorum: Sizin imansızlığınız size ne getirdi?

Konuşmacı ayağa kalktı, yaşlı kadının omuzuna dokundu ve şöyle cevap verdi: Böyle yaşlı bir kadının imanını almak istemem. Yaşlı insanlar için bu iyi bir şey.

Yaşlı kadının tepkisini görmeliydiniz! 'Hayır, hayır ve binlerce kez hayır!' dedi. Bana böyle cevap veremezsiniz. Ben size bir soru sordum ve sizden cevabını istiyorum. Ben size Tanrımın benim için yaptıklarını anlattım ve şimdi siz imansızlığınızın sizin için ne yaptığını anlatın.

Salona sessizlik çöktü. Yaşlı kadın çok akıllıydı.

Bugün Hıristiyanlığa dünyanın her bir yerinden saldırılar olduğunda onlara 'imansızlığınızın size ne yararı oldu?' diye soruyorum. Böyle insanların kalplerinde hiç huzur görmüyorum.

Tanrı ile yürümenin yararı nedir? Ben İsa aracılığıyla Tanrı'yla barış içinde olmadan önce hayatımdaki zorluklara dayanamıyordum. Bazen kalbimin kırılacağı durumlarla karşı karşıya geliyorum; bugün komşu köyde iki aileyi üzüntüye boğan bir olay duydum. Doğru duyduysam çocuklarını araba ezmiş. Böyle bir durumda tek yapabileceğimiz ellerimizi karanlığa uzatmak ve ağlamak: Buna yardım edecek kimse yok mu? Görüyorsanız, zor durumlarda İsa'nın kıymetini daha iyi anlıyoruz.

Evlendiğimizde karıma 'Altı oğlum olsun istiyorum ve hepsi trampet çalmasını öğrensin.' dedim. Kendi ailemin bir müzik grubu olmasını hayal ediyordum. Altı çocuğumuz oldu. Dördü kız, ikisi erkekti. Fakat iki oğlum da kaybettim. Bunu anlamıyorum. Tanrı ikisini de çok kötü bir şekilde benden aldı. Hayatım boyunca gençlik pastörü olarak erkeklerle ilgilendim ve kendi oğullarımla da...

İkinci oğlumun öldüğü haberini aldığım günü hatırlıyorum. Kalbime bıçak saplanmış gibiydi. İnsanlar beni teselli etmeye çalıştı ancak sözleri kalbime dokunmadı. O zamanlar gençlik pastörüydüm ve şunu düşündüm; ' Bu akşam gençlik merkezine gitmeli ve orada 150 kişiye Tanrı'nın sözünü sevinçle anlatmalıyım.' Kalbim kanyordu. Odama gidip, kapıyı kapattım. Dua ettim: 'İsa, sen canlısın. Lütfen beni kabul et.' Sonra, Yeni Ahit aldım ve okumaya başladım. 'İsa şöyle dedi: Ben size esenliğimi veriyorum.' İsa'nın söylediği sözü tuttuğunu biliyordum ve dua ettim: 'İsa Mesih, buna bana neden yaptığını bilmiyorum ama lütfen bana

esenliğini ver. Kalbimi esenliğine doldur.' Ve öyle yaptım!

İsa'ya ihtiyacınız olan gün gelecektir, başka hiç kimsenin yardım edemeyeceği gün. Hiç kimsenin size yardım edemeyeceği gün geldiğinde, İsa'yı yani senin için çarmıhta kanını akıtan ve ölümden dirilene tanımandan çok memnun olacaksın. Ona 'Tanrım, bana lütfen esenliğini ver' demekten çok mutlu olacaksın. Onun esenliği isteyenler için kalplerine akacak.

Bu, hayatımızın en zor döneminde bile geçerli; ölüm saatimizde. Sizin saatiniz geldiğinde nasıl davranacaksınız? Hiç kimse size bu sırada yardımcı olamayacak. En sevdiğiniz eli bile bir gün bırakmak zorunda kalacaksınız. Buna nasıl dayanacaksınız?

Tanrı'nın huzuruna çıkacaksınız. Bütün günahlarınızla mı Tanrı'nın huzuruna çıkacaksınız? Tanrı'nın güçlü eline bile dokunduğunuzda 'Sen beni pahalı kanınla satın alarak bütün günahlarımı bağışladın' dersiniz huzur içinde ölürsünüz. İsa der ki Tanrı ile yürümek Hıristiyan olmaktır. Hıristiyan olmaya değer mi?

Sizlere Tanrı ile yürümenin menfaatlerini sıralayayım:

- Tanrı ile barış
- Kalbimde neşe
- Tanrı için ve komşum için sevgi (düşmanımı bile sevmek)

- Yargı günlerinde rahatlık (en dertli günlerde bile aydınlık)
- Ebedi hayat güvencesi
- Kutsal Ruhun varlığı
- Günahlarımın affedilmesi
- Sabır

Böyle çok uzun süre devam edebilirim.

Kalbim her biriniz için bu güzel deneyimi yaşamamız ve dolayısıyla mutlu olmanız dilekleriyle doludur.

SEVGİ YAYINLARI'NIN ÇIKARMIŞ OLDUĞU DİĞER KİTAPLAR

Mesih'in Yaşam Serisi

Doğumu ve Çocukluğu
Denenmesi, Görevinin Başlangıcı
Yetkisi ve Öğretisi
Büyük Mucizeleri
Gerçek Kimliği, O'nu izlemek
Kudüs'e Gidişi
Ölümü ve Yüce Dirilişi

Tevrat ve İncil'in Sağlamlığı

İsa Kimdir?

İsa'nın Yüceliğini Gördük

Yaşam Macerası

On Emir

Mesih Gerçekten Haçlandı mı?

Lütfum Sana Yeter

Rab Doğruluğumuzdur

Din Alimleri Tartışıyor

Kutsal Üçlük'te Allah'ın Birliği

Tevrat ve İncil'in Değişmezliği

Nasıl Dua Etmeliyiz

Günah ve Bağış

Mesih Hakkında Ne Düşünüyorsunuz?

İnancın Temeli

İsa Kaderim mi?

**Sevgili okuyucu, diğer kitaplarımızdan
faydalanmak ve bizimle yazışmak
için aşağıdaki adresi kullanabilirsiniz.**

**Sevgi Yayınları
P.K.4
35221
Akarsak - İZMİR**

İSA KADERİM Mİ?

Wilhelm Busch

**Almanya'da Kendi Döneminde
İsa Mesih'i Kurtarıcı Olarak
Onbinlerce Kişiyeye Duyurarak
Tanrıya Giden Yolun Kapısını
Araladı.**

**Bu Kitap Wilhelm Bush'un
Yapmış Olduğu Konuşmaların
Kaydedilmesiyle Meydana
Gelmiştir. İsa Mesih'i Tanımak
İstiyorsanız, Bu Kitabı Mutlaka
Okumanızı Tavsiye Ederiz.**

**Almanya'da Bir Milyon Adet'ten Fazla Satan
Bu Kitabı Şimdi Türkçe Olarak Sizlere Sunuyoruz.**

